



ปีที่ ๔
เสาวภา

ฉบับที่ ๓๖ ตุลาคม ๒๕๕๓

นิตยสารเพื่อชีวิตที่งดงามและเป็นอิสระ





สำนึกที่จะมีอย่างก้าวแห่งสติปัญญา
เป็นที่มาของสันติภาพในโลกนี้



ภาพดอกไม้แห้ง
มีพระหัตถ์สมเด็จพระเจ้า

พวกเราชาวไทย ขอสำนึกใน
พระมหากรุณาธิคุณของสมเด็จพระเจ้า
ผู้เป็นแบบอย่าง และแรงบันดาลใจ
ด้วยการทำหน้าที่...ช่วยกันทำให้
โลกนี้มีธรรมเป็นมารดา

ธรรมสวัสดิ์
แม่ชีคันสนีย์ เสถียรสุด

สวทท

นิตยสารเพื่อชีวิตที่งดงามและเป็นอิสระ

ส ว ร บั ญ

เรื่องเด่นประจำฉบับ

บทความพิเศษ / ๑๐๐ ปี สมเด็จพระ

ของปวงชนชาวไทย

สวททฉบับนี้ / อเมริกาถึงแคนาดา:

สันติภาพสร้างได้จากใจเรา (๑)

นานาชาติชนะ / หยดน้ำ... ร่มไม้ใหญ่...

ใจงดงาม ของก้านลัดแด่มวลมนุษยชาติ

สัมภาษณ์พิเศษ / ดีน้ำ มีเทียม:

พลังผู้หญิงจะทำให้โลกเปลี่ยนแปลง

คอลัมน์ประจำ

หยุดคิด

รตนา-พรวนดิน / พลังแห่งความ

เบิกบาน

สา-ระ-ขัน/มองแง่ดี

ปากการับเชิญ / สิริมา ธรรมชาติอโศก

ผู้หญิงไกล้วดี / ซ่อนยักษ์ที่สุด

วาทะพหุทาส

รากแก้ว / โยคะบริหารไหล่

คำหวาน-น้ำหอม/หอมข้าวใหม่

ห้องแห่งลมหายใจ/ของฝากจาก UN

และ 'พี่อู๋'

ริมสวน/ดอกไม้ในสายธาร

ครอบครัวแห่งสติ / ไม้ดี้อย่างเดียว

ดีหมดทุกอย่าง

คนปลูกต้นไม้ / จากยูเอ็นถึงเด็ก ๆ

สันติภาพเริ่มที่บ้าน

สวททฉบับนี้ / ศูนย์ธรรมชาติบำบัด...

เป้าหมายต้องไกลกว่าเรื่องสุขภาพ

การ์ตูน-ธรรมะ

เพื่อนทุกข

ปฏิทินข่าว

คุยกันท้ายเล่ม

สวทท ปีที่ ๔ ฉบับที่ ๓๖ ประจำเดือน

ตุลาคม ๒๕๔๓

๕ เจ้าของและผู้จัดทำ เสถียรธรรมสถาน

๒๔/๕ ซอยวัชรพล ถนนรามอินทรา ๕๕

๑๙ ลาดพร้าว กรุงเทพฯ ๑๐๒๓๐

โทรศัพท์ ๕๐๙-๒๒๓๗, ๕๑๐-๖๖๙๗

๕๙ โทรสาร ๕๑๙-๔๖๓๓

ที่ปรึกษา

๖๘ คุณหญิงจางจันศรี หมายเหตุลักษณ์,

เดือนใจ ดิเทศน์, มนทรา จุฑะพุทธิ,

สุชาดา จักรพิสุทธิ์, สุภาวดี หมายเหตุ

๖๓ บรรณาธิการ

แม่ศรีคันสนีย์ เสถียรสุด

๕๘

หัวหน้ากองบรรณาธิการ

๕๙

ธิดา มหาเปารยะ

๙๓

กองบรรณาธิการ

๙๕

พิกุล วิชาสประทีป, ฉัตรวรัญ องค์กรสิงห์,

๑๐๐

นิตสาร วนาพงษ์, มณีวรรณ ดิวังษ์,

๑๐๑

คันสนีย์ ศิคะปณีย์ เมอลเลอร์,

๑๐๔

ภาวนา อร่ามฤทธิ์, สุกัญญา ไทยะพานิช

๑๐๖

บริหารการจัดทำ/จัดรูปเล่ม/การผลิต

๑๑๐

บริษัท แพลน พับลิชซิ่ง จำกัด

๑๑๑

โทรศัพท์ ๙๑๑-๔๒๑๑

๑๑๔

โทรสาร ๙๑๑-๔๙๔๘

๑๑๗

ช่างภาพ มนตรี ศิริธรรมปิติ

๑๑๘

ฝ่ายต่างประเทศ คัมระชัย มังคละพุกษ์

๑๑๙

ฝ่ายกฎหมาย นางเยาว์ สุคนธรัตน์

๑๒๐

จัดทำจำหน่าย บริษัท แพลน บุกเน็ด จำกัด

๑๒๓

โทรศัพท์ ๕๙๑-๘๐๓๓

๑๒๔

โทรสาร ๙๕๔-๕๓๕๐

๑๒๖

พิมพ์ที่ บริษัท พิมพ์ดี จำกัด

๑๓๕

โทรศัพท์ ๘๐๓-๒๖๙๔-๗



๑๐๐ ปี สมเด็จพระเจ้า ของปวงชนชาวไทย

๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ เป็นอีกวาระหนึ่งที่ชาวไทยจะได้ร่วมน้อมรำลึกถึงพระเกียรติคุณ ในวโรกาสครบรอบ ๑๐๐ ปีแห่งวันคล้ายวันพระราชสมภพ สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี

ตลอดพระชนม์ชีพอันยาวนานถึง ๙๖ พรรษา พระเมตตาและพระมหากษัตริย์คุณ แม่ไพศาลมายังราษฎรผู้ด้อยโอกาสทั่วท้องถื่น แม้นในแดนกันดาร ห่างไกลเพียงไร ก็เสด็จไปเยี่ยมเยียนราษฎรของพระองค์โดยไม่ย่อท้อ ด้วยพระหฤทัยที่เปี่ยมด้วยศานติ ทรงเชื่อมความรักความผูกพันของคนไทยทั่วประเทศ...ไม่มีชาวเขา ชาวเราอีกต่อไป

นอกจากนี้ยังทรงห่วงใยเป็นพิเศษถึงภาวะทุพโภชนาการของเด็กในชนบท รวมทั้งเรื่องสุขอนามัยและการศึกษา ซึ่งทรงตระหนักดีว่าเป็นพื้นฐานของการพัฒนาคุณภาพชีวิต ด้วยทรงเล็งเห็นความสำคัญของเยาวชนที่จะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนา

ประเทศ ทุกก้าวย่างของพระองค์จึงเป็นเสมือนแสงตะวันที่ฉายจน
ไปยังชีวิตที่มีดมของผู้อยากรู้ โดยเฉพาะเด็ก ๆ พวกเขามีโอกาส
ได้เล่าเรียน ได้กินอิ่ม ได้เล่นสนุกสนานตามวัย หายเจ็บไข้

การทรงงานหนักอย่างต่อเนื่องยาวนานนับสิบ ๆ ปี จนถึง
ปลายพระชนม์ชีพ มิเพียงแต่คนไทยจะตระหนักถึงพระมหา
กรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ล้นฟ้าล้นแผ่นดิน ในวาระวันคล้ายวันพระ
ราชสมภพครบรอบ ๑๐๐ ปี องค์การยูเนสโกแห่งสหประชาชาติ
จึงได้ประกาศยกย่องพระเกียรติคุณของพระองค์โดยประกาศชื่อ
เป็นปูชนียบุคคลของของโลกผู้มีผลงานดีเด่นทางด้านวัฒนธรรม
ในการพัฒนาชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชน

เพื่อร่วมรำลึกถึงสมเด็จพระเจ้า นิตยสารสาวิกาใคร่นำเสนอบทความ
ความเรื่อง สมเด็จพระบรมราชชนนี ของคุณหญิงคณิตา เลขะกุล
ซึ่งเขียนลงในอนุสาร อ.ส.ท. ฉบับเดือน ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๓
แสดงถึงพระจริยาวัตรอันงดงาม ในความเป็น ‘แม่’ ผู้ยิ่งใหญ่
‘แม่’ ผู้สร้างศานติ และ ‘แม่’ ผู้มีธรรมะประจำใจ ลายพระหัตถ์ที่
พระราชทานแก่คณะบุคคลที่มีโอกาสร่วมตามเสด็จฯในหน่วย
แพทย์อาสา ความว่า “ขอบใจทุกคนที่ได้มาช่วยกันช่วยผู้อื่นที่เขา
ลำบากกว่าเรามาก การทำเช่นนี้จะช่วยให้เรามีความสบายใจ
สบายกายขึ้น”

เป็นที่ประจักษ์แล้วถึงพุทธสภาพิตีที่ว่า “โลกิยัตถมุกิภา
เมตตดา หรือ เมตตดาเป็นธรรมค้ำจุนโลก”

ขอขอบคุณคุณหญิงคณิตา เลขะกุล ที่อนุญาตให้ตัดทอนบทความมาเสนอ
ตามความเหมาะสม



สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี

คณิตา เลอะกุล

สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ทรงเป็นพระราชชนนีของพระมหากษัตริย์ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐและเป็นที่ยกย่องของประชาชนชาวไทยถึงสองพระองค์คือ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล รัชกาลที่ ๘ และพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลปัจจุบัน

พระราชกรณียกิจและพระคุณอันประเสริฐที่สมเด็จพระบรมราชชนนีทรงมีต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและทวยราษฎร์นั้น จะเห็นได้จากข้อความปรากฏในประกาศเฉลิมพระนามาภิไธย สมเด็จพระราชชนนีศรีสังวาลย์เป็น “สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี” เมื่อวันที่ ๘ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๑๓

“อนึ่ง ทรงพระราชดำริรำลึกถึงสมเด็จพระราชชนนีว่าทรงพระคุณอันประเสริฐ ได้ทรงบำเพ็ญพระกรณียกิจอันได้บังเกิดประโยชน์แก่บ้านเมืองและประชาชนเป็นอเนกปริยาย มีพระหฤทัยเปี่ยมด้วยพระเมตตากรุณาธิคุณ ทรงห่วงในความเป็นอยู่ของประชาชนทั่วไป

ได้เสด็จออกไปสอดส่องดูแลทุกข์สุขของราษฎรตามจังหวัดต่าง ๆ อยู่เป็นเนืองนิตย์ แม้ว่าเป็นท้องที่ห่างไกล ทุรกันดารก็ทรงพระอุตสาหะเสด็จออกไปเยี่ยมเยียนผู้ประสบเคราะห์ประสบภัย โดยทั่วหน้า ประทานทรัพย์สินส่วนพระองค์แก่ทางราชการและองค์การกุศลต่าง ๆ ให้จัดเครื่องอุปโภคตลอดจนยารักษาโรคเพื่อนำไปแจกจ่ายบรรเทาความเดือดร้อน

นอกจากนี้ยังได้เสด็จออกเยี่ยมเยียนเจ้าหน้าที่ตำรวจทหารและพลเรือน ซึ่งมีหน้าที่ปฏิบัติราชการ ณ ชายแดนจนถึงฐานที่ปฏิบัติงาน โดยมีได้ทรงห่วงใยต่อความยากลำบากและภัยอันตรายใด ๆ ด้วยทรงมุ่งหวังตั้งพระหฤทัยที่จะให้เกิดประโยชน์แก่ประชาชนส่วนรวมเป็นสำคัญ

ในด้านการพระศาสนานั้น ก็ได้ทรงสนับสนุนการศึกษา และปฏิบัติธรรมอย่างกว้างขวาง และได้ทรงบริจาควัตถุปัจจัยเกื้อกูลกิจการต่าง ๆ ในพระบวรพุทธศาสนา และในศาสนาอื่น ๆ อยู่เสมอ ในส่วนพระองค์ก็ทรงเป็นอุปการณียะมีคุณูปการยิ่งกว่าผู้ใด เบื้องต้นแต่ได้ทรงอภิบาลบำรุง และทรงอนุสาสน์สั่งสอนความดีงามตามขัตติยราชประเพณี ตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์มา และยังมีพระหฤทัยลิเนหาห่วงใยอยู่มิได้ขาด ทั้งได้ทรงรับพระราชภาระปฏิบัติราชการแผ่นดินคราวที่เสด็จพระราชดำเนินไปต่างประเทศหลายครั้ง..”



สมเด็จพระบรมราชชนนีทรงดูแลพระโอรส พระราชธิดาด้วยพระองค์เองตั้งแต่สมเด็จพระบรมราชชนกยังทรงดำรงพระชนม์อยู่นอกจากทรงทำหน้าที่ระวังรักษาพระสุขภาพอนามัยแล้ว ยังทรงอบรมพระราชโอรส พระราชธิดา ให้ทรงอยู่ในระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัด ทุกพระองค์ต้องทรงปฏิบัติทุกอย่างเป็นเวลา ไม่ว่าจะเสวยบรรทม เล่น หรือทรงศึกษาเล่าเรียน นอกจากนี้ทรงระมัดระวังเป็นอย่างยิ่งที่จะไม่ให้พระราชโอรส พระราชธิดา ทรงรังแกผู้อื่น ทรงอธิบายให้เข้าพระทัยในสิ่งผิดชอบชั่วดีต่าง ๆ อยู่เป็นนิจ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล เคยทรงถูกสมเด็จพระบรมราชชนนีลงพระอาญาตีครั้งหนึ่ง เพราะทรงรังแกผู้อื่น เนื่องจากเคยทรงอบรมอยู่เสมอว่า การรังแกผู้อื่นนั้น เขารู้สึกเจ็บอย่างไร เราก็จะรู้สึกเจ็บอย่างนั้น จึงทรงพิสูจน์ให้เห็น

สมเด็จพระบรมราชชนกนั้น ทรงปฏิบัติทุกสิ่งทุกอย่างเป็นระเบียบ ทรงมีพระนิสัยขอดทน ประหยัด ทรงมั่นอยู่ในศีลธรรมอันดีงาม มีพระเมตตาจิตใจ เห็นอกเห็นใจผู้อื่น มีพระมารยาทอ่อนโยน น่ารัก และทรงรักเมืองไทยเป็นชีวิตจิตใจ พระองค์ทรงปฏิบัติทุก

อย่างเพื่อพัฒนาประเทศ หากทรงมีโอกาสพบนักเรียนไทย ก็ทรง
แสดงความห่วงใยและพระราชทานพระราโชวาทขอให้ทุกคนช่วย
กันทะนุบำรุงบ้านเมืองให้เจริญในอนาคต พระนิสสัยต่างๆ เหล่านี้
สมเด็จพระบรมราชชนนีทรงถ่ายทอดมาได้หมด และได้ทรงนำมา
อบรมพระราชโอรส พระราชธิดาอีกต่อหนึ่ง สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ
เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา ทรงเล่าถึงความรู้สึกของพระองค์และพระ
อนุชาว่า

“คล้ายกับเราได้รับการอบรมจากพ่อผ่านทางแม่ คือกลับ
เมืองไทยต้องทำงาน ตั้งแต่เล็กเคยได้ยินแม่รับสั่งเรื่องต้องทำงาน
เพื่อเมืองไทยอยู่ตลอดเวลา”

“คนดี” ที่สมเด็จพระบรมราชชนนีทรงแนะนำให้พระราช
โอรส พระราชธิดาระลึกถึงคือ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
“ที่พึ่ง” ที่สมเด็จพระบรมราชชนนีทรงแนะนำให้ทรงฟัง คือสมเด็จพระ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทุกคืนก่อนจะบรรทม ทั้งสามพระองค์ทรง
อธิษฐานถึงพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งที่ระลึก

นายสมภพ จันทรประภา เขียนไว้ว่า เรื่องที่ทรงอธิษฐาน
ขอพระคุณพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งที่ระลึกนั้นก็คือ

“ขอให้เป็นที่พึ่งที่ดี”

“เล่นอะไร ไม่รังแกคนอื่น”

“ขอให้ไม่มีเมตตากฎา”

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเมื่อทรงมีพระชันษา ๕ พรรษา
เคยทูลถามว่า

“แม่ เมตดาแปลว่าอะไร”

และเมื่อแปลถวายแล้วทรงแนะนำให้ปฏิบัติ มีเรื่องเล่าว่า

วันหนึ่งคนงานที่มาทำงานในที่ประทับมีปัญหา เพราะลูก ๑ ใน ๓ คน ป่วยเป็นวัณโรค แพทย์แนะนำให้รับประทานกล้วยมาก ๆ แต่กล้วยในสวนนั้นแพงมาก ไม่มีเงินซื้อ ในที่สุดได้รับความสงเคราะห์จากสถาบันการกุศลแห่งหนึ่งให้ขึ้นไปรักษาตัวบนภูเขา โดยเสียค่าใช้จ่ายเพียงวันละ ๑ แฟรงก์สวิส ซึ่งก็มากพอสำหรับฐานะคนงาน จึงกราบทูลขอประทานพระกรุณา สมเด็จพระบรมราชชนนีทรงเรียไรทั้ง ๓ พระองค์จากรายได้ประจำวัน ต่างพระราชทานพระองค์ละ ๕ แฟรงก์ แต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบันนั้น ทูลถามถึงเหตุผลก่อนที่จะพระราชทาน สมเด็จพระบรมราชชนนีต้องทรงอธิบายถึงเหตุถึงผลอันเกี่ยวกับความเจ็บไข้อย่างหนึ่งว่าเป็นความตายของเด็กผู้เป็นลูกคนงาน และถวายความเห็นว่าจะช่วยเหลือเขา โดยเมตตากรุณาที่เป็นธรรมเกื้อกูลกัน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวตรัสว่า

“จริงนะ เด็กพวกนี้ก็กล้วยยังมีกินเลย”

สมเด็จพระบรมราชชนนี ทรงเป็นพระราชมารดาที่ประเสริฐสุด ผู้ที่ได้เข้าเฝ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทั้งสองพระองค์ ตั้งแต่ทรงพระเยาว์มาแล้ว อดที่จะชมเชยเสียมิได้ไม่ว่าจะเป็นคนไทยหรือชาวต่างประเทศ สมเด็จพระยาตำราญราชานุภาพ ทรงมีลายพระหัตถ์ประทาน ม.จ.จงจิตรถนอม ดิศกุล พระธิดาองค์ใหญ่ ทรงเล่าเรื่องการรับสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดลที่ปิ่นัง ฉบับลงวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๘๑ ตอนหนึ่งว่า

“เมื่อลงไปเฝ้าในเรือวันที่ ๑๐ พฤศจิกายนนั้น พอลงไปถึงท่าเรือเวลาเช้า ๓ โมงเศษ มีสเตอร์กูดแมนเจ้าเมืองเขากำลังจะลง

เรือช่วง เขาชวนให้พ่อไปด้วยกันกับเขา พ่อตอบว่าเห็นไม่สมควร
อย่างนั้น เพราะตัวเขาไปปฏิบัติตามตำแหน่งในราชการ พ่อไปเป็น
ส่วนตัว จะคอยอยู่ที่ท่า เขากลับมาหาพ่อจึงจะไป เมื่อเข้าเมือง
กลับมา พ่อขึ้นจากเรือช่วงก็เดินยิ้มมาหาพ่อ มาพูดว่า “I con-
gratulate you for having such a good boy as your king”
ทำให้พ่อเกิดปีติในทันที

“เมื่อไปถึงเรือเมโอเนีย...พระเจ้าอยู่หัวกับเจ้าฟ้า ๒ องค์ และ
พระชนนีทรงคอยรับอยู่ที่ศาลฟ้า พ่อถวายคำนับแล้วอดกอด
พระองค์พระเจ้าอยู่หัวไม่ได้ ท่านก็ทรงกอดตอบ ดังเขาลักฉายรูป
ไปลงหนังสือพิมพ์ เมื่อพ่อพาผู้อื่นที่ไปด้วยเฝ้ารายตัวหมดแล้ว
ตรัสชวนพ่อเข้าไปในห้องรับแขก จะโปรดให้พอนั่งเก้าอี้พนักตัวใหญ่
พ่อทูลขอนั่งตัวเล็ก ก็ไม่โปรด พ่อจึงทูลว่าถ้าจะโปรดให้พอนั่ง
เก้าอี้ใหญ่นั้น ก็ขอเชิญเสด็จประทับบนตักอีกสักครั้งหนึ่งเหมือน
อย่างเมื่อครั้งแรกได้เฝ้าแต่ยังทรงพระเยาว์ ทรงพระสรวลแล้ว
เสด็จประทับบนตักสักครู่หนึ่ง แล้วจึงไปประทับเก้าอี้ยาว เวลานั้น
นอกจากพระเจ้าอยู่หัว ดูเหมือนจะมีแต่พระชนนีกับเจ้าฟ้า ๒
พระองค์อยู่ในห้องนั้น ทุกพระองค์และพระชนนีโดยเฉพาะทรงไว้
วางพระองค์สนิทกับพ่อเหมือนอย่างแต่ก่อน ไม่แปลกเปลี่ยน
อย่างไร พ่อเฝ้าอยู่ ๑๐ นาที ก็ทูลลากลับ เพราะใกล้จะถึงเวลาเสด็จ
ขึ้นบก...

“เวลาเช้า ๑๐ โมงเศษเสด็จมาถึงชินนามอลฮอล พ่อไปรับ
ถึงรถ ทูลเชิญเสด็จมาประทับในห้องรับแขก พ่อทูลว่า พ่อเป็นคน
สมัยเก่า ขอพระราชทานอนุญาตทำพิธีอย่างเก่ารับเสด็จด้วย ทูล
แล้วพ่อก็ไปยกพานดอกไม้รูปเทียนที่เตรียมไว้และเรียกลูกหลาน
ทุกคนเข้ามาเฝ้าด้วยกัน พ่อคุกเข่าถือพานดอกไม้รูปเทียนทูลว่า



ภาพปักฝีพระหัตถ์

ทั้งตัวพ่อและครอบครัวขอถวายความภักดีด้วยดอกไม้รูปเทียนนี้เป็นเครื่องหมาย เมื่อทรงรับพานดอกไม้รูปเทียนไว้ในพระหัตถ์พ่อถวายบังคมกราบ พ่อพอกลับลูกขึ้นยืน พระเจ้าอยู่หัวเสด็จลงกราบตอบ พ่อจะทูลห้ามก็ไม่ทัน...

“พ่อรู้สึกยินดีปลื้มใจมากที่มี

โอกาสได้สังเกตหลายอย่าง ส่วนพระองค์สมเด็จพระอานันทมหิตลนั้น พระกิริยาอัชฌาศัยหรือถ้าว่าอีกอย่างหนึ่ง คือพระอุปนิสัยดีมาก มีเค้าทรงพระสติปัญญาผัดกับเด็กสามัญ และรู้จักวางพระองค์ พอเหมาะแก่เป็นพระเจ้าแผ่นดินที่ยังทรงพระเยาว์ใครๆที่ได้เข้าไปใกล้ แล้วมีแต่ชอบและสรรเสริญกันทุกคน ไม่เลือกว่าไทย หรือฝรั่ง แต่บุญญาภินิหารข้อสำคัญมีอีกอย่างหนึ่ง ที่ได้พระชนนีอย่างพระชนนีศรีสังวาลย์ พ่อไม่เคยคิดคาดเลยว่าจะเป็นผู้หญิงที่มีสติปัญญาสามารถมากเพียงมาสังเกตในคราวนี้ รู้จักวางพระองค์พอเหมาะดีทุกสถาน ใครๆก็ต้องนับถือและค่อยคลายห่วงสมเด็จพระอานันทมหิตลเพราะมีชนนีดีด้วย”

สมเด็จพระบรมราชชนนี ทรงปฏิบัติพระราชกรณียกิจเกี่ยวกับการสังคมสงเคราะห์มาตั้งแต่สมัยที่พระองค์มิได้ทรงมีพระราชอิสริยยศเป็นที่ปรากฏ โดยทรงมีพระราชดำริว่าสตรีไทยที่เป็นแม่บ้านสามารถที่จะให้ความช่วยเหลือในกิจการสังคมสงเคราะห์ต่างๆ ได้ เป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม ในปี พ.ศ. ๒๔๗๑ จึงทรงจัดตั้งคณะเย็บผ้าขึ้น โดยจัดให้มีการเย็บผ้า เช่น

ผ้าอ้อม เสื้อเด็กอ่อน เป็นต้น หมุนเวียนไปตามบ้านของสมาชิก แล้วพระราชทานสิ่งของเหล่านั้นไปตามโรงพยาบาลต่างๆ...

หลังจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบันเสด็จนิวัตและประทับเป็นการถาวรในประเทศไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๔ แล้ว สมเด็จพระบรมราชชนนีได้ทรงดำเนินตามรอยพระยุคลบาท สมเด็จพระบรมราชชนก ผู้ทรงได้รับสมญาว่า “พระบิดาแห่งการแพทย์และการสังคมสงเคราะห์” ทรงบำเพ็ญประโยชน์ต่อประเทศชาติและประชาชนโดยไม่ได้หยุดยั้ง ด้วยทรงเป็นกังวลห่วงใยในพสกนิกรถ้วนหน้า เสด็จไปพระราชทานพระเมตตาคุณุเคราะห์แก่ราษฎรในถิ่นทุรกันดารในภาคต่างๆ ของประเทศไทย...

ในเวลาที่ทรงว่างจากการเสด็จเยี่ยมราษฎร ก็ได้ทรงจัดเตรียมของต่างๆ สำหรับพระราชทานแก่ราษฎรด้วยพระองค์เอง ทรงจัดตั้งหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ออกไปปฏิบัติงานสงเคราะห์ พสกนิกรของพระองค์ในดินแดนป่าเขาอันกันดารไกล บางครั้งก็เสด็จไปด้วยพระองค์เอง เสด็จไปทรงเยี่ยมตำรวจ ทหาร ที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ในถิ่นทุรกันดารแม้กระทั่งจุดที่น้ำกล้วอันตราย พร้อมทั้งพระราชทานสิ่งของเครื่องใช้และเสบียงอาหาร...

สมเด็จพระบรมราชชนนีได้ทรงตระหนักว่า ราษฎรในท้องที่ทุรกันดาร ห่างไกลจากเส้นทางคมนาคม ส่วนใหญ่เจ็บป่วยด้วยโรคระบาด ท้องร่วง โรคบิด โรคพยาธิลำไส้ โรคผิวหนัง และไข้ป่า เด็กๆ เป็นโรคคอตีบ ไอกรณ ล้มตายไปโดยไม่ได้รับการรักษาพยาบาลตามแผนปัจจุบันที่ถูกต้อง ในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๒ สมเด็จพระบรมราชชนนีจึงได้ทรงจัดตั้งหน่วยแพทย์อาสาขึ้นระหว่างประทับที่พระตำหนักภูพิงคราชนิเวศน์ จังหวัดเชียงใหม่ เรียกชื่อว่า “หน่วยแพทย์อาสา สมเด็จพระราชชนนี” โดยทรงรับ

แพทย์ พยาบาล เกสัชกร พนักงานอนามัย และอาสาสมัครสมทบ ซึ่งเสียสละออกปฏิบัติงานตามถิ่นทุรกันดารโดยไม่คิดมูลค่า มุ่ง ในด้านการรักษาและป้องกันโรคเป็นหลักใหญ่...

ในด้านวิชาการและพระศาสนา ทรงสนพระราชหฤทัยอยู่ เสมอมาได้ขาด เมื่อปี ๒๕๑๔ โปรดเกล้าฯ ให้จัดพิมพ์เรื่อง *ศาสนาอิสลามสอนอะไร* สำหรับพระราชทานแก่ประชาชนในจังหวัดภาคใต้ ผู้นับถือศาสนาอิสลาม และสำหรับผู้ประสงค์จะทราบทั่วไป โดยพระราชทานพระราชดำริและโปรดเกล้าฯ ให้คุณหญิงสมร ภูมิ-รณรงค์ เลขานุการจุฬาราชมนตรีเป็นผู้เรียบเรียง แล้วนายด่วน สุวรรณศาสน์ จุฬาราชมนตรีเป็นผู้ตรวจทาน

‘องคต’ เขียนไว้ในเรื่อง *เมื่อวงวรรณคดีกลับสู่วรรณโลก* ในหนังสือวงวรรณคดี ฉบับตุลาคม ๒๕๕๕ ตอนหนึ่งว่า

“สมเด็จพระราชชนนีนี้ โดยปรกติประทับอยู่ที่วังสระปทุม และมักเสด็จพระราชวังดุสิตเสมอๆ ขณะนี้ได้รับทราบว่ กำลังศึกษาวิชาปรัชญากับภาษาบาลีและสันสกฤต ข้าพเจ้าได้กราบทูลถามถึงวิชาที่ทรงเรียน ครัสว่าทรงเรียนเป็นภาษาฝรั่งเศส สำหรับภาษาสันสกฤตนั้นทรงเรียนจากตัวเทวนาครีเท่านั้น ไม่ได้ทรงพยายามใช้ตัวโรมันที่เขาแปลมาหรือที่มีคำอธิบายเป็นภาษาอื่นเลย ทรงใช้แต่ตำราเทวนาครีและพจนานุกรม รู้สึกว่ามีความรู้ในวิชาดังกล่าวนี้มาก และสนพระราชหฤทัยในวิชาที่ทรงศึกษาอย่างจริงจัง บางโอกาสก็เห็นเสด็จไปยังคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อทอดพระเนตรการสอน รู้สึกว่าการศึกษาวิชาที่โปรดเท่านั้นที่ทำให้ทรงมีความสุข

“เมื่อได้กราบทูลถามถึงวรรณคดีสำคัญๆ ของอินเดียในภาษาสันสกฤตว่าเคยทรงเรียนหรือทรงแปลเรื่องอะไรบ้าง ครัสว่า

เคยทรงแปลมหากาพย์เรื่องรามายณะ ของวาลมิกิ ทรงศึกษาเรื่องศกุนตลา ของรัตนกวีกาฬิตาส ที่ค่อนข้างโปรดก็คือ เรื่องพระนลมหากาโรด ก็ได้ทรงศึกษา ขณะนี้กำลังทรงศึกษาเรื่องภควัทคีตาค้างอยู่ และจะเสด็จไปสวิสเพื่อทรงศึกษาต่อในต้นเดือนตุลาคมนี้ ศาสตราจารย์ถาวรพระอักษรชื่อ เรอกาแม่ เป็นคนฉลาดสุขุมและรู้ภาษาต่างๆ ลิบกว่าภาษา รวมทั้งภาษาไทยด้วย ภาษาบาลีนั้น ได้ทราบว่าการกำลังทรงเรียนพระไตรปิฎก ต้นฉบับพระไตรปิฎกที่ทรงใช้อยู่คือ พระไตรปิฎกสยามรัฐ เรียนจากอักษรไทยซึ่งโปรดให้เข้าไปประทานมหาวิทยาลัยโลซานชุดหนึ่ง เป็นการเผยแผ่พระพุทธศาสนา และส่งเสริมการศึกษาพระพุทธศาสนาให้แพร่หลายยิ่งขึ้น”

สมเด็จพระบรมราชชนนีทรงสนพระราชหฤทัยในภาษาบาลี กระทั่งทรงค้นคว้ารวบรวมปทานุกรม บาลี-ไทย ขึ้นด้วยพระองค์เอง ทรงปั้นพระพุทธรูปด้วยดินเผาเคลือบสีเขียว เพื่อพระราชทานแก่ผู้โดยเสด็จพระราชกุศลสมทบทุนมูลนิธิอานันทมหิดลในพระบรมราชูปถัมภ์ ทรงปฏิสังขรณ์วัดในจังหวัดต่างๆ ทรงสนับสนุนกิจการพระธรรมจาริก เพื่อเผยแผ่พระพุทธศาสนาแก่ชาวเขา ทรงใฝ่พระราชหฤทัยในเรื่องการบริหารทางจิตโดยทรงพระราชดำริว่า การที่จะทำกิจกรรมต่างๆ ให้สำเร็จลุล่วงด้วยดีตลอดจนมีความประพฤติน่าเหมาะสมได้ก็ต้องอาศัยสมาธิเป็นใหญ่ นับตั้งแต่เด็ก จะเรียนดีได้ก็ต้องมีสมาธิดี ส่วนวัยรุ่นกับผู้ใหญ่ ยิ่งมีความจำเป็นมากขึ้นตามลำดับ ผู้ที่สำเร็จประโยชน์ในปัจจุบันส่วนใหญ่ล้วนเป็นผู้มีสมาธิดี จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้จัดรายการบริหารทางจิตประจำทุกวันอาทิตย์ทางสถานีวิทยุของ.ส.พระราชวังดุสิตขึ้นเพื่อที่จะได้เป็นการกลม่อมเกล้าและฝึกหัดการบริหารทาง

จิตสำหรับเด็กเล็กวัยรุ่นและผู้ใหญ่
นอกจากจะทรงปฏิบัติธรรม
ด้วยพระองค์เองแล้ว ยังโปรดเกล้าฯ
ให้จัดพิมพ์หนังสือธรรมะทั้ง
อย่างง่าย อย่างกลาง และอย่างสูง
พระราชทานแก่ประชาชนผู้สนใจ
ทั่วไปทั้งชาวไทยและต่างประเทศ
เป็นต้นว่า เรื่องพระพุทธรูปเจ้าทรง
สั่งสอนอะไร ทรงเชื่อแน่ว่าถ้าผู้อ่าน
อ่านแล้วพิจารณาและปฏิบัติตาม



พระพุทธรูปที่ทรงปั้น

ก็จะเกิดประโยชน์แก่ผู้ปฏิบัติเอง และผลดีต่อส่วนรวม

เรื่อง **วิธีปฏิบัติให้ถูกต้องทางธรรม** โดยลดความโลภ
ความโกรธความหลง ว่าจะพึงปฏิบัติได้อย่างไร สืบเนื่องไปถึงเรื่อง
กิเลสตัดหน้า รวมทั้งเรื่อง **โลกสังขะ สมมุติสังขะ และปรมาตมสังขะ**

เรื่อง **ศีล** ข้อกำหนดเกี่ยวกับความประพฤติของคนเพื่อ
ความอยู่ด้วยกันเป็นปรกติสุขและเป็นระเบียบเรียบร้อย ทรง
ปรารภว่า ศีล โดยเฉพาะศีล ๕ เป็นหลักแห่งความประพฤติทาง
มนุษยธรรมของคนทั่วไป โดยไม่เลือกชาติ ศาสนา

เรื่อง **อวิชา** พระราชทานพระราชดำริว่า ทุกวันนี้ความรู้วิชา
ต่าง ๆ ในโลกเจริญขึ้น มนุษย์เราสามารถสร้างพาหนะนำตนไปถึง
ดวงจันทร์ วิชาเหล่านี้เป็นวิชาทางโลกหรือวิชาภายนอก ส่วนวิชา
ภายในหรือวิชาคือความรู้สังขะ (ความจริง) ภายในตนเองยัง
บกพร่องอยู่ จึงปรากฏว่า คนโดยมากแม้มีความรู้ทางศิลปวิทยา
ต่าง ๆ มากแต่ก็ยังขาดความรู้ในตนเองซึ่งเรียกว่ายังมีวิชาที่
แปลว่าความไม่รู้

นอกจากนี้ยังมีเรื่อง *สันโดษ พรหมวิหาร ๔* ทรงปรารภว่าเป็นหลักธรรมที่จะก่อให้เกิดความสุขแก่โลกโดยเฉพาะ *เมตตา* เป็นเครื่องค้ำจุนโลก สามารถฝึกหัดและปฏิบัติได้โดยไม่มีขอบเขตและสิ้นสุด ส่วน *กรุณา* เป็นเครื่องประกอบตามกำลังความสามารถของแต่ละบุคคล

เรื่อง *อบัสเสนธรรม* ธรรมะเหมือนพนักอิงเป็นที่พึ่งอิงอาศัยได้ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประทานไว้อบรมสั่งสอนประชาชนให้พ้นทุกข์เดือดร้อนรำคาญ

เรื่อง *กรรม* เป็นเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งในพระพุทธศาสนา เป็นเรื่อง que ทุกคนควรทำความเข้าใจให้ถูกต้อง มีพระราชดำริว่า ในทางปฏิบัติให้ถูกต้องนั้นย่อมเกี่ยวเนื่องถึงเรื่องกรรมด้วย ขณะเดียวกันโปรดให้ประมวลเรื่อง *อภิกโกสภพราหมณ์* และเรื่อง *ขัตติ* ต่อเข้าไว้กับเรื่อง *กรรม* ด้วย คนที่ทำกรรมดีนั้น ก็อาจมีอุปสรรค เช่น ถูกนินทาว่าร้าย จึงจำต้องมีวิธีทำใจในเมื่อถูกนินทาว่าร้าย และจำต้องมีขันติเพื่อให้สำเร็จประโยชน์

เรื่อง *หลักการทำสมาธิเบื้องต้น* เป็นแนวทางปฏิบัติอย่างง่ายสำหรับผู้ที่มีความสนใจทั่วไป และคำอธิบายเพิ่มเติมเรื่อง *ปัญญานิเวศน์* และ *กัมมัฏฐาน* สำหรับแก่ เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติทางจิตใจ โดยใช้ปัญญาสำหรับป้องกันกับแก่การหลงลืมตัว ซึ่งจะนำไปเพื่อดำรงชีวิตอยู่อย่างสงบสุข และประสบผลสำเร็จด้วยดี...



อเมริกาถึงแคนาดา :
สันติภาพสร้างได้
จากใจเรา (๑)

“ขอให้ใช้การเดินทางเป็นการเรียนรู้ที่จะทำให้เกิดปัญญา
ในฐานะสื่อเราต้องทำหน้าที่ลัดทอโลกนี้เพื่อให้ทุกชีวิตดำรงอยู่
ร่วมกันอย่างสันติ มีเรื่องร้ายๆ ในโลกนี้มากมายที่ถูกนำมาเล่า
เราควรเป็นสื่อที่นำเสนอเรื่องที่ดีงามบ้าง โลกยุคนี้เป็นโลกของ
ข่าวสาร เราควรทำหน้าที่ของสื่อมวลชนที่ช่วยให้โลกนี้พ้นจาก
ความทุกข์ยาก นั้นแสดงว่าเธอกำลังทำหน้าที่อย่างสมบูรณ์ คือ
ทำให้คนพ้นจากความทุกข์ได้

ขอให้มีความสำนึกร่วมกันว่า ศักยภาพสูงสุดของสื่อ
คือช่วยให้คนพ้นจากทุกข์

แม่ชีต้นสนีย์ เสถียรสุต

บันทึกระหว่างการเดินทางจากอเมริกาถึงแคนาดา

กันยายน ๒๕๔๓

THE MILLENNIUM WORLD PEACE SUMMIT OF RELIGIOUS AND SPIRITUAL LEADERS



บันทึกการเดินทางครั้งนี้ค่อนข้างจะเป็นเรื่องพิเศษและเป็นความสำคัญอีกครั้งในชีวิต เพราะนอกจากจะเป็นการได้รับโอกาสให้ร่วมเดินทางไกลข้ามทวีปอย่างไม่คาดคิดมาก่อนแล้ว เงื่อนไขปัจจัยก่อนการเดินทางบางประการทำให้ตั้งใจว่าจะไม่ใช้เวลาให้สูญเปล่าแต่จะใช้โอกาสนี้พิจารณาตนเองจากภายใน จะฝึกฝน ปฏิบัติ และใช้การเดินทางเป็นแบบฝึกหัดตนให้ละเอียดขึ้น

เนื่องจากการเดินทางที่ค่อนข้างยาว ระยะเวลา ๓ อาทิตย์ กับการได้พบเจอประสบการณ์ สถานที่ ผู้คนหน้าตาแปลกใหม่ บทเรียนและแบบฝึกหัดหลากหลายรูปแบบที่เกิดขึ้นตลอดเส้นทาง ทำให้ต้องแบ่ง 'สัปดาห์สัญจร' เป็น ๓ ช่วง เสนอ ๓ ฉบับติดต่อกัน สำหรับฉบับแรกนี้จะรายงานเรื่องหลักของการเดินทาง คือ การประชุมสุดยอดสันติภาพโลกแห่งสหสวรรค์ของผู้นำทางศาสนาและผู้นำทางจิตวิญญาณ (Millennium World Peace



คณะสงฆ์ไทยในอเมริกา

Summit of Religious and Spiritual Leaders) ซึ่งแม่ชีคันสนีย์ เสถียรสุด เป็นหนึ่งในคณะเดินทางที่ได้รับเชิญจากองค์การสหประชาชาติ ให้ร่วมเข้าประชุมระหว่างวันที่ ๒๗ - ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๓ ณ มหานครนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา

การเดินทางไปประชุมครั้งนี้คณะผู้เดินทางหลักประกอบด้วย พระภิกษุรวม ๑๑ รูป ได้แก่ สมเด็จพระพุฒาจารย์ (พรม) พระธรรมเมธาภรณ์ พระธรรมโมลี พระเทพสีมาภรณ์ พระราชวรมนี พระมหา นายก พระศรีปริยัติโมลี พระเมธีธรรมาจารย์ พระสุชีวรญาณ พระมหาไสว โชติโก และแม่ชีคันสนีย์ เสถียรสุด โดยมีเจ้าประคุณ สมเด็จพระพุฒาจารย์ (พรม) วัดสุวรรณาาราม บางขุนนนท์ กรุงเทพฯ เป็นหัวหน้าคณะ ถือเป็นภารกิจปฏิบัติหน้าที่ในฐานะผู้แทนของ สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก และมีอาสาสมัครซึ่ง ช่วยดูแลงานโครงการต่างๆ ภายในเสถียรธรรมสถานมาตั้งแต่ เริ่มแรก พี่หน้อยหรือคุณสุพาพร ชารินเจริญ กับทีมงานสาวิกา ติดตามไปด้วยซึ่งคราวนี้เหงาๆ ไปบ้างเพราะมีแค่ ๓ คน ผู้เขียน, คุณอ้อย (มนทิรา จูทะพุทธิ) และคุณตุ้ (มนตรี ศิริธรรมปิติ) ช่างภาพหน้าใส ซึ่งระยะหลังไปมอบตัวเป็นลูกศิษย์ครูหนูฝึกโยคะ จนสุขภาพดี ผิวพรรณงามอย่างทีสาว ๆ บางคน (ที่มีโมหะจริต

สูง) อยากทำน้ำลายหกใส่ด้วยความริษยา

การแควดล้อมด้วยมิตรดีถือเป็นมงคลอย่างหนึ่งในชีวิต เพราะเบื้องหลังการเตรียมตัวเดินทางครั้งนี้เต็มไปด้วยน้ำใจไมตรีจากผู้คนรอบข้าง โดยเฉพาะพระมหาไสว ซึ่งได้อนุเคราะห์จัดการด้านเอกสาร และการจัดทำวีซ่า รวมทั้งการประสานงานต่างๆ อย่างมีเมตตา ยิ่ง นอกจากนี้ พี่ๆ น้องๆ ทุกคนในเสถียรธรรมสถานที่ช่วย



ประสานงานเป็นระวิงแล้ว ก็มีฝ่ายต่างประเทศคือพี่ดั้มระย้าเป็นตัวหลัก งานนี้ขาดอาจารย์เจี๊ยบที่ปลีกสันโดยไปอยู่ที่ฝรั่งเศส พี่แดง (เตือนใจ เตีตศน์) ซึ่งถ้าไม่ติดภารกิจในฐานะสมาชิกวุฒิสภาก็คงจะ

ได้ไปด้วยกัน สำหรับสมาชิกสาวिकासัญจรคนอื่นๆ ที่ไม่ได้ร่วมเดินทางด้วยครั้งนี้ อย่างพี่ไก่ คุณป๋วย กระดิก พี่ทัศนีย์ส่งเสียงแบบเชียร์ขาดใจยังกับรู้ว่าเมื่อตัวเองไม่ไป งานเก็บรายละเอียดการเดินทางก็ต้องโหลดเพิ่มให้คนเดินทางอีกเท่าตัว

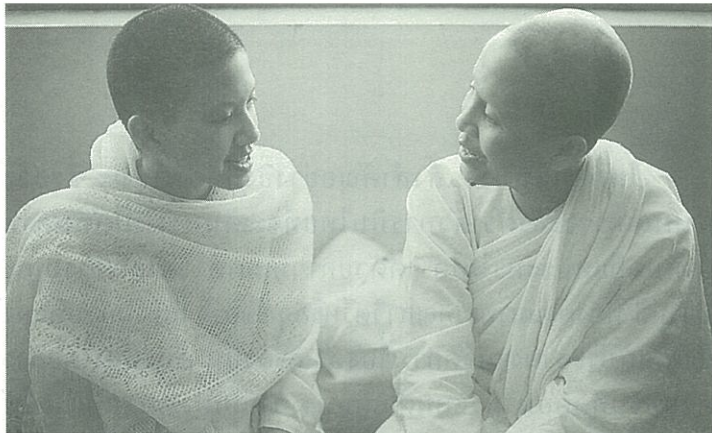
จังหวะนั้นเองที่ครอบครัวคุณธนศคุณศุสชา (โทณะวณิก) สุขวัฒน์ ซึ่งเป็นผู้ร่วมดำเนินการในบทเพลง*ชุดชมสวน* ส่งข่าวมาว่ากำลังจะเดินทางไปพบคนไทยที่ลอสแอนเจลิสและเมื่อทราบว่ามีแม่ชีคันสนีย์เองมีกำหนดการเดินทางไปประชุมในช่วงนั้นเช่นกัน คุณธนศจึงประสานงานกับวัดไทยในลอสแอนเจลิส และคนไทยที่นั่น และหากเป็นไปได้ ขอให้แม่ชีคันสนีย์และคณะแวะเยี่ยมก่อนที่จะเดินทางไปประชุม

ในการเดินทาง...สิ่งสำคัญอย่างยิ่งก็คือพาหนะ ซึ่งกว่ากำหนดการจะลงตัว ตัวการบินไทยที่จะเดินทางไปให้ทันตามกำหนดก็แทบจะหาไม่ได้ แต่ด้วยความเมตตาของคุณธรรมนุญหวังหลี ที่ส่งผ่านมาทางคุณสาวตรีหรือคุณจอร์จี้ เลขานุการคนเก่ง ซึ่งเป็นผู้ประสานงานจัดการเรื่องตัวเครื่องบิน เรื่องที่นั่งโดยสารตลอดจนติดต่อหาตัวแทนตัวเดินทางภายในประเทศอเมริกาให้ จนเป็นที่เรียบร้อย พวกเราในทีมพูดกันว่าใบหน้าเป็นอนิรมิตของคุณจอร์จี้ จะเป็นพลังใจให้ทำงานอย่างเต็มกำลังเพื่อนำกลับมาเป็นของฝากให้สมกับที่การบินไทยได้กรุณาพวกเราทีเดียว

เนื่องจากพวกเราเป็นอาสาสมัครที่มีงานประจำ ในขณะที่กำหนดการเดินทางทั้งการประชุมซึ่งเป็นเรื่องหลัก และการเดินทางไปเยี่ยมชุมชนและวัดไทยในอเมริกาและแคนาดาตามที่มีผู้เชิญไว้ กินเวลาเป็นอาทิตย์ แต่ละคนจึงต้องทิ้งเคลียร์งานที่ค้างค้างและเตรียมทำงานล่วงหน้า จนกินก่อนจะเดินทาง...เที่ยงคืนกว่าแล้ว พี่หน้อยส่งข่าวมาว่ากำลังจัดกระเป๋าเดินทาง ส่วนคุณแม่เพิ่งกลับจากบรรยายธรรมที่นครราชสีมา เข้าใจว่าคงได้นอนไม่กี่ชั่วโมงก่อนจะถึงเวลาขึ้นเครื่อง ทั้งนี้คุณแม่และพี่หน้อยจะเดินทางไปก่อนวันที่ ๒๕ เพื่อพบคนไทยที่ลอสแอนเจลิส ส่วนทีมงานอีก ๓ คนจะเดินทางไปสมทบที่สนามบินวันที่ ๒๗ และเดินทางต่อไปที่นิวยอร์กพร้อมกัน

เซอร์รี่ : บทเรียนแรกในอเมริกา

ที่สนามบิน คุณธรรมนุญอรับและพาไปที่พัก ซึ่งเป็นวัดไทยแห่งลอสแอนเจลิส ได้ชื่อว่าเป็นวัดหลวง มีพระราชธรรมวิเทศเป็นเจ้าอาวาส ท่านเจ้าคุณได้เมตตาให้พักที่กุฏิซึ่งอยู่ภายในบริเวณวัด



อันมีลักษณะเหมือนบ้านฝรั่งทั่วไป คือมีชั้นเดียวแต่มีห้องใต้ดิน
อาคารแบบนี้ уютดี ๆ กัน สำหรับคุณแม่และพี่หน้อยได้พักกุฏิ ๖
ในตอนที่ได้ไปและไปกราบท่านเจ้าคุณ คุณแม่ได้ถามท่านว่า “ ที่นี่
มีแม่ชีไหมเจ้าคะ ” ท่านตอบว่ามีคนหนึ่ง เพิ่งบวชให้ ไม่รู้จะ
ทำอะไร อยากเลิกยาเสพติดจึงโกนหัวให้

เชอรีเป็นเด็กสาวอายุ ๑๗ ปี มีพ่อแม่เป็นคนไทยซึ่งทั้งวันต้อง
เร่งอยู่กับการทำมาหากิน และเล่นการพนัน เชอรีเกิดที่นี่ และเข้าสู่
ระบบของอเมริกันอย่างเต็มตัว เชอรีพูดไทยได้นิดหน่อย คำยาก ๆ
บางคำที่ไม่คุ้นก็ไม่เข้าใจ ปัญหาของเชอรีคือการติดยาเสพติด
คบเพื่อนชาย และมีความไม่เข้าใจกันระหว่างเธอกับพ่อแม่ สิ่งเดียว
ที่พอจะชโลมใจเชอรีได้ก็คือพี่สาวแท้ ๆ ที่แก่กว่า 4 ปีที่เข้าใจ
และคอยช่วยเหลือดูแล แต่เมื่อเชอรีพบว่าชีวิตภายในของตนเป็น
ทุกข์นัก ที่พึ่งในต่างแดนแห่งเดียวที่เห็นก็คือวัด ดังนั้น...วันหนึ่ง
เชอรีจึงเดินเข้ามาและขอบวชชี ด้วยจิตที่ปรารถนาจะพ้นทุกข์และ
อยากเลิกจากยาเสพติด

แม้จะยังไม่ได้เห็นตัวจริงของเชอรี แต่แม่ชีคันสนียก็ลำดับ
เรื่องของเด็กสาวผู้นี้ไว้ในใจ จนกระทั่งเวลาเย็นประมาณ ๖ โมง ก็ได้
เห็นเด็กสาวร่างเล็กบางในเครื่องนุ่งห่มขาวเดินมา อาคารที่เธอกั้ม

ลงกราบอย่างถูกต้อง เรียบร้อย และงดงามนั้นทำให้รู้สึกตื่นคันใจ
เชอร์บอวก่ากำลังจะไปทำวัตรเย็น ตามอย่างเกรงใจว่าคุณแม่จะไป
ด้วยกันใหม่ เพราะรู้ว่าเพิ่งจะเดินทางมาถึงและกำลังอยู่ในระยะปรับ
เปลี่ยนเวลา ด้วยแววตาที่บอกความยินดีถึงกระตือรือร้นของเชอร์
นักบวชสตรีสองรูปก็เดินไปด้วยกัน

เชอร์คงยินดีที่มีแม่ชีมาเยี่ยมเยียน อย่างน้อยก็ทำให้ได้เห็น
แบบอย่างในการปฏิบัติบนเส้นทางนี้ ในยามนั้น แม่ชีคันสนีย์เป็น
ตัวแทนของอะไรหลายๆ อย่างในความรู้สึกของเชอร์ เป็นแม่ เป็นครู
เป็นเพื่อนธรรม เป็นผู้ที่สามารถจะเล่าเรื่องทุกอย่างให้ฟังได้ โดย
เฉพาะความรู้สึกอดทน อดกลั้นต่อกิเลสที่เข้ายวนจิตใจและคอย
กวดมือเรียกให้กลับไปเสพย์ เชอร์นั่งฟังโครงการต่างๆ ภายใน
เสถียรธรรมสถานอย่างสนใจ โลกของเธอเปิดกว้างขึ้นเมื่อได้รับรู้
ถึงครอบครัวในบ้านสายสัมพันธ์ พี่นักรมวยที่เื้ออารีน้องผู้เป็น
เด็กพิการตาบอดซ้ำซ้อน และสุดท้ายเชอร์ก็เป็นแรงสำคัญในการ
ช่วยเหลือพี่น้องน้อยจัดเตรียมหนังสือ เทปเพลง และซีดีชุดชมสวน
เพื่อแจกคนไทยที่มาร่วมต้อนรับคณะในค้ำคินนั้น

ในขณะที่แม่ชีคันสนีย์ คุณสุสชา และคุณชนศเล่าถึงที่มา
ของบทเพลงชุดชมสวน โดยมีน้องพายคลอเคลียอยู่ข้างๆ ความ
รู้สึกของผู้ที่ร่วมมือกันทำงานเพื่อสร้างเด็กของโลก สะท้อนออกมา
ให้เห็นด้วยภาพ ขณะที่แม่ชีคันสนีย์กำลังพูดคุยกับคนไทยถึง
เบื้องหลังที่มีผู้ใหญ่ใจดีช่วยประพันธ์เนื้อร้องทำนอง โดยสถานที่นั้น
ไม่มีเครื่องเทป เมื่อเล่าถึงเพลงนั้น เสียงกังวานหวานของคุณสุสชา
ผู้หญิงที่มีหัวใจของความเป็นแม่เต็มเปี่ยม ก็ขับทำนองเพลงนั้น
ออกมาสดๆ โดยปราศจากดนตรี ทำความซาบซึ้งให้ผู้ฟัง

น้องพายซึ่งคุ้นกับเพลงนี้เดินมานั่งดักคุณแม่ คุณชนศ

เอื้อมมือไปลูบศีรษะลูก แล้วทั้งพ่อแม่ลูกก็เลยเกาะกุ่มกันอยู่ท่ามกลางบทเพลงที่สะท้อนถึงความรัก ร่วมขับขานคลอกันไปอย่างพร้อมจะส่งผ่านความรักความปรารถนาดีนั้นไปยังผู้อื่นด้วย

ภาพของครอบครัวที่อบอุ่นมุ่งมั่นจิตใจของทุกคน ผู้มาจากครอบครัวที่เต็มพร้อมก็เข้าใจและซาบซึ้งไปกับความรัก แต่สำหรับคนที่โดดเดี่ยวเปลี่ยวเหงาจากระบบความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ขาดวัน คนที่ไม่เคยรู้สึกว่าการครอบครัวเป็นอาณาจักรแห่งความรัก และเป็นเวทีที่จะพัฒนาจิตใจให้เกิดสันติภาพและความสุขสงบเย็น นัยน์ตาก็จะเริ่มมีน้ำกลอกลอง...

แม่ชีน้อยเซอรี...เป็นหนึ่งในจำนวนนั้น

ที่สนามบินลอสแอนเจลิส พวกเราที่เดินทางมาสมทบรออยู่ก่อนแล้ว จนประมาณบ่ายสองโมงกว่า คุณวีระและคุณป้าฉวยลวยกับแม่ชีน้อยเซอรีก็พาคุณแม่และพี่หน้อยมาส่งที่สนามบิน เซอรีกล่าวอย่างมีความหวังที่จะได้พบแม่ชีคันสนีย์อีกครั้ง จึงมีการนัดแนะกันอีก ๒ อาทิตย์ข้างหน้า ที่คณะของเราจะกลับมาและไปวัดพุทธปัญญาซึ่งอยู่ในลอสแอนเจลิสด้วยกัน ตาใสๆ ของเซอรีกระจ่างด้วยความหวัง ภาพในชุดขาวที่ยืนส่งพวกเราขึ้นเครื่องสายการบินไปนิวยอร์กในวันนั้นยังคงติดตา และทุกคนก็หวังว่าจะได้พบเธออีก

เที่ยวบิน TWA ไปนิวยอร์กนั้นดีเลิศ ทำให้ถึงช้ากว่าเวลาที่กำหนด และเมื่อเครื่องใกล้จะแลนดิ่ง ลอยลำอยู่เหนือบ้านครนิวยอร์ก พวกเราที่นั่งโงกหงุดหงิดมาตลอดทางเริ่มรู้สึกตื่นเต้นแปลกตากับแสงไฟอันแสดงถึงความไม่รู้หลับไหลของมหานครนี้ ในมุมสูงเช่นนั้นแสงไฟที่ต่อเนื่องไม่เว้นจังหวะช่วยสะท้อนให้เห็น

ความมั่งคั่งเป็นระเบียบของฝั่งเมือง เพื่อนสาวชาวนิวยอร์กที่นั่งไกลๆ บอกให้ฟังว่า ไม่น่าแปลกใจเลยเพราะเมืองนี้ได้ชื่อว่ามี การวางผังที่ดีที่สุด

ที่สนามบิน JFK (John F. Kenedy) จิก เพื่อนร่วมงานรุ่นน้องของคุณอ้อยที่อพยพหนีหัวหน้าเก่ามาเรียนหนังสือและทำงานอยู่กับหนุ่มไทยตัวใหญ่และใจดีชื่อคุณเอ มารอรับอยู่แล้วแต่กว่าจะได้กระเป่าและตกลงกันได้ว่าจะทำอะไรกับชีวิตก็เกือบตีสอง คุณแม่กับพี่หน้อยมีที่พักแน่นอนที่โรงแรม Waldorf - Astoria ตามที่จองมาในฐานะผู้เข้าชม แต่ผู้เข้าร่วมสังเอดการณ์อย่างพวกเรา ๓ คนเข้าข่ายเคว้งคว้าง เพราะการประสานงานที่พลาดไป ไม่มีใครจากวัดที่จะไปพักมารับที่สนามบิน และจิกกับเอก็ไม่วู้จ๊กที่ดังของวัดนี้ อีกทั้งรถที่สองคนใช้ก็เป็นรถเล็ก ๆ แบบฮันนี่มูน ถ้าจะฝืนไปกันให้ได้จริง ๆ ก็ต้องมีดกระเป่าไว้บนหลังคาแล้วเอาคนนั่งเทินขึ้นไปเป็นแม่ย่านาง ซึ่งไม่ต้องคิดเลย ขนาดแท็กซี่ยังไม่ยอมให้มีผู้โดยสารเกิน ๔ คน และกฎระเบียบนี้ไม่ต้องรอให้ถึงมือตำรวจ คนขับรักษาภักดิ์ตนเอง แต่ก็ยังโชคดีอยู่บ้างที่มีที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์ของวัด ขณะนั้นก็ดีก็มากแล้ว

ดังนั้นเรา ๓ คนกับกระเป่าใหญ่ ๆ ๓ ใบ และกระเป่าบรรจุหนังสือ เทปและซีดี จึงต้องพึ่งพาแท็กซี่ ซึ่งเป็นครั้งแรกที่รู้สึกว่าคุณเอมีค่าแบบทำใจลำบาก เพราะพอโผล่หน้าออกไปพ้นชายคาบรรดาคคนขับแท็กซี่ก็กรูกันเข้ามาและพยายามเชื่อเชิญแบบกระซอกให้ใช้บริการรถเขา แต่คนขับมีเป็นสิบ ทั้งหน้าดำ หน้าขาว ขณะที่พวกเราหน้ากะเหรียง ๓ คนจะให้ใจเมตตาอย่างไรก็ต้องนั่งรวมกันไปคันเดียว ตอนนี้แหละที่เข้าใจภาษาอังกฤษชัดเจน ทุกคนต่างคำทอกันข้ามหัวเรา ดินักหนาที่คุณเอและพี่หน้อยใช้ภาษาและ

สายตาโอบป้องกันพวกเราแข็งขันยังกับแม่ไก่กางปีกปกป้องลูก แต่ถึงอย่างนั้นพวกเราก็อึดหมึกกับต้มฟักร้อน ๆ ที่บรรดาคนขับขยัน แจกมาให้หลายคำ

คนขับแท็กซี่ที่คุณเอเลือกให้ซึ่งมารู้ทีหลังว่าเป็นคนอินเดีย นั้นทำให้หายใจไม่ทั่วท้อง เมื่อประเมินจากใบหน้าดู ๆ หนวดเครารุงรัง แถมถนนข้างทางจากสนามบินข้ามไฮเวย์มาตอนตี ๒ นั้นค่อนข้างเปลี่ยว ความมืดทำให้รู้สึกวุ่นวายเส้นทางไปวัดนี้ดูเหมือนไม่มีที่สิ้นสุด ยิ่งคนขับพูดโทรศัพท์มือถือถามเส้นทางจากศูนย์ด้วยภาษาอังกฤษที่ไม่ชินหู แม้จะรู้ว่าเขาถามเส้นทางจากศูนย์ เรา ๒ คน ซึ่งเป็นผู้หญิง (ที่ยังพอมีความสาวและความสวยอยู่บ้าง) ก็ลอบถอนใจ ขณะที่คุณผู้โดยสารใจกว้างเพราะคิดว่ามาตรฐานทางเพศของคนขับจะไม่เบี่ยงเบน แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อวิ่งตะลุยมาได้พักใหญ่ ก็เริ่มใจชื้นเมื่อคนขับต่อโทรศัพท์ แล้วส่งให้คุยกับสายปลายทางพอรับมาและได้ยินเสียงหลวงพ่อบุญ (ท่านเจ้าคุณพระราชกิตติเวที เจ้าอาวาสวัดวชิรธรรมปทีป) โอ๊ย...ถึงตอนนั้นเพิ่งรู้ว่าคนที่ลอบคอเควังคว้างอยู่กลางทะเล แล้วมีห่วงยางโยนลงนั้นมีความหมายมากแค่ไหน กำลังใจที่มาแบบเต็ม ๆ รู้ว่าใกล้ถึงวัด ถึงพระปลอดภัยแน่แล้ว ทำให้อุบัติและความระแวงระวังลดลง เมื่อม่านตาเริ่มใส ก็เห็นว่าคนขับนี้ช่างมีมิตรจิตมิตรใจอย่างยิ่งทีเดียว และเมื่อถึงวัดก็ช่วยเราจนกระเป่าหนัก ๆ ลงรถอย่างมีน้ำใจ กับทำท่าเงิน ๆ เมื่อผู้หญิง ๒ คนในรถ (ที่ตอนนี้เปลี่ยนสภาพเป็นโจรกลับใจ ชมว่าเขาเก่งยอดเยี่ยมที่พาพวกเรามาถึง แล้วเขาก็ทำให้คนช่างอคติอย่างเรานั่งหน้าแตกแบบคุณหมอไม่รับเห็บว่า ที่สำเร็จได้ก็เพราะเลดี้ ๒ คนนี้เชียร้เขาต่างหาก) จำไว้เชียร...ทีหลังอย่าปรุงแต่ง

คืนนั้น...เราต่างซุกตัวอยู่ในถุนอนอันอบอุ่น หันศีรษะไป

ทางพระประธาน ใบหน้าเฝิ้มอิมของพระพุทธรูปอย่างที่พบเห็น
เสมอในวัดที่เมืองไทย ไม่ทำให้ตื่นแรกในที่แปลกถิ่นนี้อ่างว่างเลย
สักนิด...

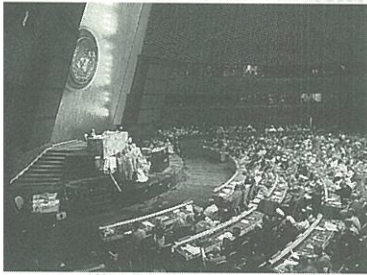
พระภิกษุสงฆ์...วัดไทย...กับญาติธรรมใจดี ทำให้มีพลังใจ
และพร้อมสรรพกับงานสันติภาพที่รออยู่เบื้องหน้า

ยูเอิน : เวทีเพื่อสันติภาพโลก

เช้าของวันใหม่เรียกพลังคืนมาเกือบจะเต็มเปี่ยม ในครัวของ
วัดได้พบพี่บรรณาซึ่งเป็นพยาบาลและมาอยู่ที่นิวยอร์กเกือบ ๒๐ ปี
แล้วมาทำอาหารเช้าถวายพระทุกองค์ในวัด และน้ำใจนั้นก็ไม่มี
เพื่อแผ่มายังพวกเราทั้ง ๓ คน ด้วยข้าวต้มกับกาแฟในตอนเช้ายัง
ทำให้รู้สึกเหมือนอยู่ในชุมชนอุ่นๆ ที่เมืองไทยมากยิ่งขึ้น

ประมาณ ๘ โมงกว่า พระวิเทศธรรมรังษี (เจ้าอาวาสวัดไทย
ในวอชิงตันดี.ซี.) กับท่านอารีย์ผู้ช่วยฯ และพระมหาชื่น (เจ้าอาวาส
วัดไทยในไมอามี) ซึ่งเพิ่งลงจากเครื่องบินก็สมทบกับพระราช
กิตติเวที แล้วทั้งหมดก็พากันขึ้นรถตู้ของวัด เดินทางมุ่งสู่มหา
นครนิวยอร์ก...

กำหนดการจัดไว้ให้มีการลงทะเบียนที่โรงแรม ความโอ้อ่า
หรูหราของโรงแรมเก่าแก่ที่มีอายุกว่า ๑๐๐ ปีแห่งนี้ทำให้เรารู้สึก
ตัวเล็กลงไปนิดใจ ภายใบบริเวณห้องโถงของโรงแรมล้วนมาก
หน้าหลายตาไปด้วยผู้คนในเครื่องแต่งกายประจำชาติหลากหลาย
และสีสัน จากห้องโถงของโรงแรม ขึ้นลิฟต์ไปถึงห้องที่จัดไว้
สำหรับลงทะเบียน มีโต๊ะจัดไว้เรียงรายรอบห้อง เจ้าหน้าที่เมื่อรู้ว่า
มาจากประเทศไทยก็พาไปที่โต๊ะเฉพาะ ส่งซองเอกสารที่ระบุชื่อ



พวกเราอย่างถูกต้อง ในนั้นชี้แจง
ขั้นตอนการทำบัตรประจำตัวเข้า
ยูเอ็นซึ่งเป็นเหมือนกุญแจสำคัญที่จะ
ทำให้เราผ่านเข้าออกประตูยูเอ็นและ
ทุกห้องในการประชุมได้อย่างราบรื่น
ขอบคุณคนคิดเครื่องกลไก เจ้าหน้าที่

ซึ่งตลอดกระบวนการทำบัตรใช้เวลาไม่ถึง ๒ นาที

ในการเดินทางมาประชุม นอกจากการติดต่อประสานงาน
อย่างดีโดยคุณอเล็กซ์ (Alex Kurr) และคุณอุษาผู้ช่วยสาวคนเก่ง
แล้ว คณะเดินทางได้รับการต้อนรับและดูแลจากสถานกงสุลไทย
อย่างเปี่ยมไปด้วยน้ำใจอันงามยิ่ง เริ่มตั้งแต่การต้อนรับ และ
อำนวยความสะดวกแก่คณะพระภิกษุสงฆ์ที่สนามบิน หลังจาก
เดินทางเข้าที่พักแล้ว คุณไพบุลย์ เสียงก้อง อธิบดีกรมการศาสนา
ได้มอบสาส์นแสดงความยินดีจากฯพณฯนายชวน หลีกภัย นายก-
รัฐมนตรีแกนนำ มีเรียม รองประธานจัดการประชุม

ในวันที่ ๒๘ สิงหาคม ซึ่งเป็นวันแรกของการประชุม ท่าน
เอกอัครราชทูตถาวรประจำสหประชาชาติพร้อมกงสุลใหญ่ประจำ



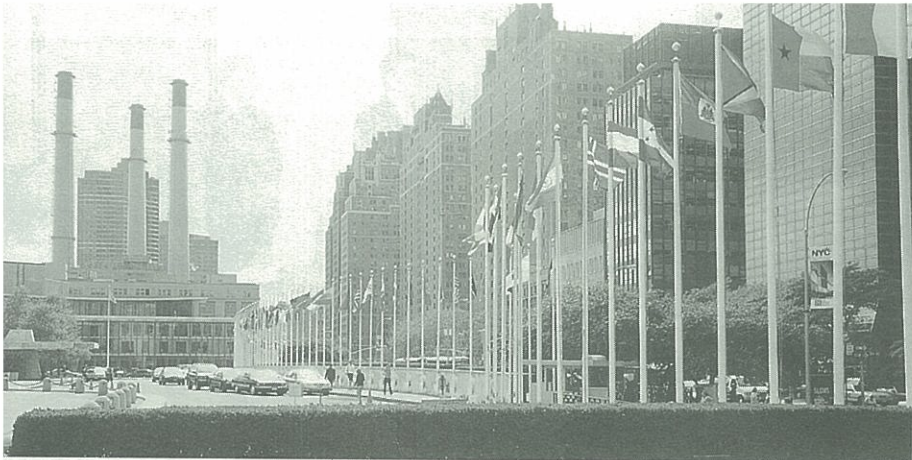
• เอกอัครราชทูตถาวรประจำสหประชาชาติ และท่านกงสุลใหญ่ถวายอาหารเพลมือแรก

นครนิวยอร์กและข้าราชการประจำสถานกงสุลได้จัดถวายภัตตาหารเพลแก่คณะสงฆ์และแม่ชี ณ สถานทูตไทยในนิวยอร์ก โดยให้ความเป็นกันเองอย่างน่าอบอุ่นใจ

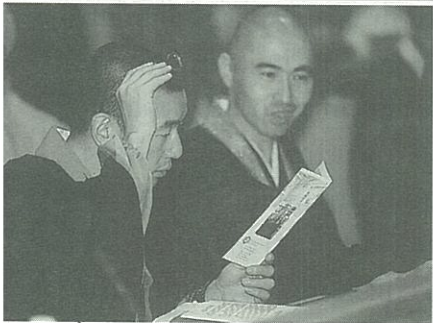
จนกระทั่งบ่าย ๒ โมง ก็ถึงเวลาที่รถบัสจะมารับผู้เข้าประชุมทุกคนไปที่ยูเอ็น ซึ่งอยู่ที่ถนนสายที่ ๔๖ แม้จะไม่ไกลกันนัก ขนาดเดินพอได้เหงื่อ สภาพการจราจรในมหานครนิวยอร์กก็เหมือนเมืองใหญ่ทั่วๆ ไป คือค่อนข้างสับสน วุ่นวาย แต่ไม่ถึงกับจับจวัดเฉวียนปาดซ้ายปายขวา มีเพียงเสียงบีบแตรกระชั้นดังตลอด

รถบัสจอดเทียบหน้าตึกยูเอ็น สิ่งแรกที่ประจักษ์ตา คือธงทุกชาติที่ปลิวสะบัด สูงเด่นเป็นสง่าเรียงตัวเป็นแถวแนว ประตูจมือที่กำลังเชื้อเชิญต้อนรับให้เข้าสู่องค์กรกลางของโลกแห่งนั้น ความรู้สึกที่แผ่เร้นขึ้นมา ก็คือการประชุมสุดยอดสันติภาพในคราวนี้เป็นการจัดให้ทุกชาติชนมาอยู่รวมกัน อย่างน้อยก็ช่วงระยะหนึ่ง...ซึ่งเป็นเรื่องดี

การผ่านจุดตรวจรักษาความปลอดภัยที่ยูเอ็นเป็นเรื่องที่ทำให้ปลื้มๆ ได้ว่ากำลังแสดงหนังประเภทสืบสวนสอบสวน (ถ้าคน

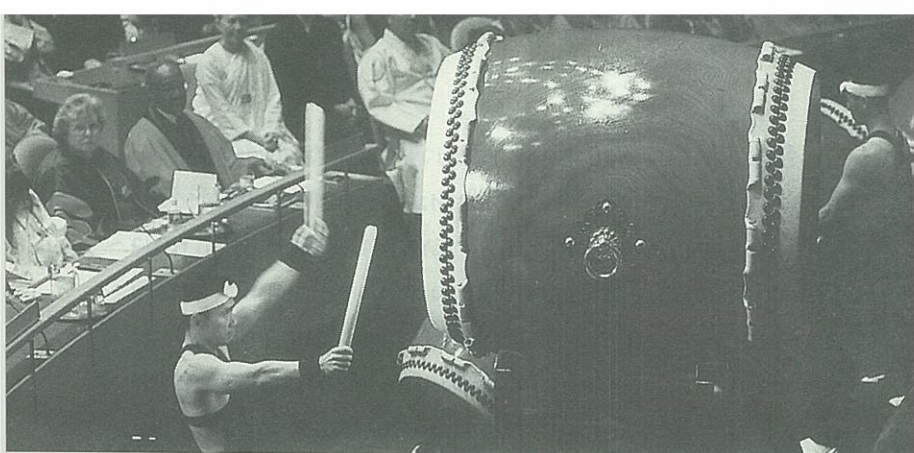


• หัวหน้ากลุ่มใหญ่ประสานงานกับเจ้าหน้าที่ UN



แสดงจะไม่มีจำนวนร่วมพันแบบนี้) เพราะต้องผ่านยามร่างใหญ่ที่เคร่งกับระเบียบตรวจตามเสื้อผ้า เนื้อตัว กระเป๋า หรือถุงที่ถือติดมือ ผ่านเครื่องตรวจจับวัตถุแปลกปลอม แต่คนเข้าประชุมจำนวนมากทำให้แถวยาวเหยียด แม้เจ้าหน้าที่จะพยายามดำเนินการอย่างรัดกุมเพียงไรก็ไม่อาจดูแลได้เพียงพอ แต่น่าชมคือได้เห็นว่าคุณคนทำงานอย่างเต็มที่เต็มความรับผิดชอบ ไม่อึดอัด แต่ก็ไม่หน้าบึ้งหน้าอ หรือบ่น

พึมพำ เบื่อหน่าย หลายคนทำให้เรารู้สึกว่าสมาธิของเราจับอยู่กับงานที่กำลังรับผิดชอบมากกว่าชุ่นเคืองกับความฉุกฉะหุกที่เกิดขึ้นเมื่อขึ้นบันไดมาที่ชั้น ๒ ห้องประชุมกว้างใหญ่ขิมขลังที่



• เปิดงานด้วยเสียงกลองที่ระทึกใจ

ปรากฏแก่สายตาสะกดความรู้สึกไว้ชั่วขณะ ที่นั่งซึ่งมีลักษณะให้แต่ละแถววางตัวลดหลั่นกันลงมาจนกระทั่งถึงเก้าอี้แถวหน้าเวที ซึ่งกันไว้สำหรับผู้ที่จะขึ้นเวทีในช่วงพิธีเปิดแรกนี้ การออกแบบของห้องประชุมช่วยให้สายตาของทุกคนในทุกที่นั่งพุ่งความสนใจไปยังเวทีใหญ่อันเป็นหัวใจหลักของงาน เหนือจากที่นั่งด้านล่าง เป็นชั้นลอยซึ่งนอกจากจะบรรจุที่นั่งแล้ว ยังมีระเบียงเล็กๆ โดยรอบสำหรับผู้สื่อข่าวที่ต้องมีบัตรประจำตัวสำหรับผู้สื่อข่าวเป็นพิเศษ และแต่ละคนก็ตั้งกล้อง ปรับระยะในมุมที่ดีที่สุดเพื่อบันทึกภาพงานสำคัญของโลกครั้งนี้

การประชุมเปิดขึ้นด้วยความระทึกใจจากเสียงกลองของคณะ Shumei Taiko จากญี่ปุ่น ภาพของผู้ที่กำลังตีกลองเรียงเป็นแถวแนวอยู่หน้าเวที เสียงกลองเป็นจังหวะเดียวกับเสียงเต้นของหัวใจ...หนึ่งครั้ง...หนึ่งใจ...และทุกหัวใจ สายตาของทุกคนจับแน่นิ่งไปที่ทุกคนซึ่งกำลังมีสมาธิกับการทำหน้าที่หน้าเวทีนั้น

ณ ชั้นลอยนั่นเอง ทำให้สามารถสัมผัสได้ถึงโลกกว้างอย่างแท้จริง เพราะผู้คนที่ปรากฏแก่สายตาล้วนมีสีผิวและสีผมอันแตกต่างกัน อารมณ์ที่แต่ละคนสวมก็มีความหลากหลาย ไม่ว่าจะ

เป็นสีส้มแจ๊ดของเครื่องแต่งตัวนักบวชอินดู จีวรสีขิมของพระภิกษุสงฆ์ ซึ่งก็ยังมีสีต่างโทนไปอีกในหมู่ของไทย พม่า และศรีลังกา ชุดนักบวชชาวสะอ้านของจีนโต ชุดดำสนิทของคริสต์ศาสนา เสื้อเชิ้ตแขนยาวกับกางเกงหนักรองเท้าบู๊ตและหมวกที่ประดับด้วยขนนกอันอลังการของชายสูงวัยในชุดอินเดียนแดง สตรีผิวดำร่างใหญ่ในเสื้อผ้าสีสดกับผ้าโพกผมบอกให้รู้ว่ามาจากแอฟริกา เครื่องแต่งกายเหล่านี้บอกให้รู้ว่าทุกคนเดินทางมาจากที่ต่าง ๆ กัน หลายคนข้ามทวีปมาอย่างพวกเรา ต่างมาพร้อมกับศาสนาและความเชื่อที่อยู่ในเนื้อในตัวของแต่ละคน แต่ไม่ว่าจะแตกต่างกันอย่างไร แต่ทุกคนก็เดินทางมาด้วยใจอันเป็นดวงเดียวกัน นั่นคือความมุ่งหวังเพื่อให้โลกนี้เกิดศานติ...

โลกที่เคยคิดว่ากว้างใหญ่ไพศาล...จึงแคบลง แคบลงเพราะใจที่มุ่งมาของทุกคน ใจ...และความตั้งมั่นที่จะทำให้โลกนี้มีศานติ

ก่อกำเนิดการประชุม

จากการกล่าวนำของคนสำคัญหลายคน ทำให้รู้ว่าการประชุมที่เกิดขึ้นครั้งนี้มาจากแรงบันดาลใจและคำถามที่ถูกตั้งขึ้นในใจของใครหลายคน ซึ่งเมื่อได้มานั่งคุยกัน จาก ๒-๓ คนเป็นกลุ่มเล็ก เป็นกลุ่มใหญ่ และเมื่อนำเข้าสู่องค์การสหประชาชาติก็กลายเป็นงานระดับโลก ซึ่งแน่นอนว่าการจัดงานเช่นนี้ต้องมีผู้สนับสนุนทางการเงินอันมั่นคง

คุณเทด เทอร์เนอร์ (Ted Turner) ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีว่ามหาเศรษฐีคนหนึ่งของอเมริกา เจ้าของบริษัท ไทมส์ วอร์เนอร์ ท่ามกลางการนับถือศาสนาคริสต์ที่สืบเนื่องมาจากครอบครัวเขาก็



• จากซ้าย-ขวา เจน โคฟี อานัน เทด เทอร์เนอร์ ๓ พลังที่ทำให้เกิดงานประชุมสุดยอดสันติภาพ

ยังมีมุมมองว่า คนในชาติเดียวกันและคนในโลกนี้น่าจะเป็นพี่น้องกัน ปัจจุบันโลกของเราไม่มีเวลาที่จะปล่อยให้คนต่างศาสนากัน เช่นฆ่าหรือเบียดเบียนกัน และแม้แต่นิวเคลียร์หรือเทคโนโลยีที่มุ่งเพื่อการทำลายล้าง มนุษย์ก็ไม่มีเงินหรือเวลาที่จะดูแลในเรื่องนี้อีกแล้ว หน้าที่ของพวกเราคือทำอย่างไรถึงจะเป็นหนึ่งเดียวกันโดยการนำสันติภาพมาสู่โลก ในขณะที่ คุณบาวา เจน (Bawa Jain) ซึ่งเป็นเลขานุการในการจัดประชุมคราวนี้ก็ได้อธิบายถึงแรงบันดาลใจเมื่อเขาก้าวเข้ามาทำงานในท้องที่การสหประชาชาติในวันแรกว่าเขาพบรูปภาพหนึ่ง เป็นรูปเจ้าชายแห่งสันติภาพกำลังเคาะประตูอยู่เมื่อเขาเดินผ่านไป...เขาไม่ได้คิดอะไรมากไปกว่าฉุกคิดด้วยความสงสัยว่า เอ๊ะ...ภาพนี้มีความหมายว่าอย่างไร แต่นับจากวันนั้นหลายปีผ่านมา จนกระทั่งถึงวันนี้...วันที่เขาเห็นทุกคนมารวมกันอยู่ในห้องประชุมขององค์การสหประชาชาติ และมาด้วยความปรารถนาในสันติภาพแห่งโลก เขาถึงเพิ่งตระหนักว่าทำไมเจ้าชายสันติภาพจึงเคาะประตู เพื่อให้ผู้ที่อยู่เบื้องในตื่นขึ้นและเปิดประตูออกมาเพื่อพบกับสันติภาพของโลกที่แท้จริง

คุณดีน่า มีเรียม (Dena Merriam) เป็นรองประธานจัดงาน และมีบทบาทสำคัญในการจัดประชุมครั้งนี้ เธอถูกเชิญขึ้นเวทีและได้รับการปรบมือต้อนรับอย่างกึกก้อง ผู้หญิงร่างเล็กที่เต็มไปด้วยความสงบและอ่อนน้อมถ่อมตน เธอทำให้พวกเราารู้สึกว่าท่ามกลางการทำงานใหญ่เช่นนี้ ตัวตนของเธอเล็กเหลือเกิน (อ่านบทสัมภาษณ์เธออย่างใกล้ชิดในคอลัมน์สัมภาษณ์พิเศษหน้า ๖๘)

จากความคิดและแรงบันดาลใจของกลุ่มคนเล็กๆ ที่อาจนับรวมอยู่ในประเภทองค์กรเอกชน ได้สืบสานเป็นเครือข่ายกว้างขวาง มีผู้สนับสนุนทั้งกำลังใจและการเงิน ผนึกเป็นกำลังเข้มแข็งก้าวเคลื่อนไปจับมือกับองค์กรกลางระดับชาติ นั่นคือการทำสหประชาชาติได้อนุมัติสถานที่และการจัดก็ให้สอดคล้องกับการประชุมสุดยอดแห่งสหประชาชาติใหม่ระหว่างผู้นำประเทศต่างๆ ซึ่งได้จัดขึ้นในสัปดาห์ต่อไป ด้วยลักษณะนี้จึงอาจมองได้ว่า ท่ามกลางการเคลื่อนไหวของโลกในมิติทางเศรษฐกิจ การเมือง เทคโนโลยี และสังคม แกนหลักที่องค์กรสหประชาชาติให้ความสำคัญคือศาสนาและความเชื่อ หากปราศจากซึ่งจิตวิญญาณที่ดิ้งามแล้ว โลกจะขับเคลื่อนมิติต่างๆ ไปอย่างไรปราศจากการไม่เบียดเบียนและไม่ทำร้ายกันได้อย่างไร

นับเป็นนิมิตดียิ่งของโลกแห่งสันติภาพ ที่ได้ใช้โอกาสนี้ในการที่จะเผยใจของผู้คนจากความแตกต่างที่หลากหลาย และอาจหม่นมัวด้วยลัทธิและความเชื่อที่แตกต่างกันให้เปิดกว้างออก คำกล่าวของเลขาธิการองค์การสหประชาชาติ นายโคฟี อานัน (Kofi A. Annan) ที่ได้กล่าวต่อที่ประชุมแห่งนั้นว่า การประชุมในวันนี้เป็นโอกาสอันดีที่ผู้นำทางศาสนาและจิตวิญญาณกับผู้นำทางการเมืองจะได้พิจารณาว่าตนสามารถทำอะไรได้บ้างเพื่อจรรโลง

ความยุติธรรม ความเท่าเทียมกัน การให้อภัยและสันติภาพ พลัง
ของผู้นำเหล่านี้มีพละนาภาพที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง และ
พลังอันแรงกล้านี้สามารถเป็นแรงบันดาลใจให้คนอุทิศตนเพื่อเป็น
ประโยชน์แก่โลกสาธาณะได้มากขึ้น

เจตจำนงของการจัดงาน

ท่ามกลางการทำงานของคุณะทำงานเป็นเวลา ๒ ปี เพื่อ
ค้นหาผู้นำทางศาสนาและจิตวิญญาณจากศาสนาและลัทธิความ
เชื่อต่างๆ ทั่วโลกนั้น คณะทำงานก็ได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับปัญหา
ของผู้คนในที่ต่างๆ ไว้อย่างมากมายด้วย ไม่ว่าจะเป็นความขัดแย้ง
ระหว่างชนชั้น ระหว่างกลุ่ม ระหว่างศาสนา หรือระหว่างเพศ
ความกตัญเอาเรียดเอาเปรียบระหว่างผู้ได้ประโยชน์และผู้เสียเปรียบ
ความขัดแย้งที่นำไปสู่สงคราม การเข่นฆ่าล้างเผ่าพันธุ์อย่างปราศ
จากการให้อภัยและประนีประนอม ปัญหาความยากจน ปัญหา
สิ่งแวดล้อมโลกที่กำลังเสื่อมโทรมลงทุกขณะท่ามกลางการใช้
ทรัพยากรอย่างขาดมิติของการทะนุบำรุงรักษา

ข้อมูลต่างๆ เหล่านี้หลังไหลเข้ามาอย่างท่วมท้น จนทำให้
รูปแบบของการจัดประชุมครั้งนี้ได้ออกแบบไว้โดยใน ๒ วันแรก
เป็นการจัดโอกาสให้ผู้นำทางศาสนาต่างๆ ได้กล่าวถึงสันติภาพ
แห่งโลกที่จักบังเกิดขึ้นในแง่มุมจากศาสนานั้นๆ และเผยให้แต่ละ
ศาสนา แต่ละความเชื่อ เกิดความใจกว้างที่จะยอมรับซึ่งกันและ
กันได้ ไม่ว่าจะเป็นมองผ่านพิธีกรรมของศาสนาใดๆ ในวันแรกของ
การประชุม เจ้าภาพได้จัดให้พระภิกษุสงฆ์และแม่ชีซึ่งถือเป็น
ตัวแทนประเทศไทยขึ้นไปบนเวทีเพื่อสวดพุทธชัยมงคลคาถา



• พุทธชัยมงคลคาถา ประพรมน้ำมนต์

เสียงสาธยายมนต์อันศักดิ์สิทธิ์นั้นกระจายก้องไปทั่วห้องประชุม
ยูเอ็น น้ำมนต์จากหลายวัดในประเทศไทย ขณะนี้รวมอยู่ในโถ
เบญจรงค์อันงดงามกำลังถูกประพรมจากช่อมะยมในมือท่าน
เจ้าประคุณสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ผู้นำของคณะครั้งนี้ แน่ใจ
ว่านอกจากคนไทยด้วยกันแล้ว น้อยนักที่คนในห้องประชุมนั้นจะ
เข้าใจได้ว่ากำลังสวดอะไร หรือพิธีกรรมนี้มีความหมายอย่างไร
แต่สิ่งที่ทุกคนรับรู้ได้ก็คือความตั้งใจอย่างมั่นคงของเพศบรรพชิต
จากประเทศไทย ความศักดิ์สิทธิ์อยู่ที่ใจบริสุทธิ์ของผู้ให้ และใจ
อันตั้งมั่นของผู้รับเหมือนกับขามที่นักบวชจากจีนโปรยกระดาศ
รูปรีซึ่งลงสีและจารึกอักษรสวยงาม แม้จะอ่านไม่ออกแต่ก็รู้ว่าเป็น
คำพรที่ดี ในงานมงคลเช่นนี้...เรารู้ว่าจะไม่มีใครมุ่งร้ายต่อกัน

นอกเหนือจากการปรับความเข้าใจกันในเรื่องของพิธีกรรม



ศาสนาและลัทธิความเชื่อต่างๆ ใน ๒ วันแรกแล้ว ข้อมูลความทุกข์
ในรูปแบบต่างๆ ของผู้คนทั่วโลกที่คณะกรรมการจัดงานประชุม
ได้รับทำให้ออกแบบการประชุมโดยแบ่งเป็น ๔ กลุ่มย่อยใน ๒
วันหลัง โดยจัดขึ้นภายในโรงแรม Waldorf-Astoria ใน ๔ เรื่อง คือ
การเปลี่ยนรูปแบบความขัดแย้ง (Conflict Transformation)
การให้อภัยและประนีประนอม (Forgiveness and Reconcilia-
tion), การขจัดความยากจน (Elimination Poverty) และการ
อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม (Environmental Preservation) ทั้งนี้คณะ
ผู้จัดงานได้ส่งเอกสารสอบถามมาก่อนหน้านี้แล้วว่าใครประสงค์
จะเข้าห้องไหน ซึ่งพวกเราที่ส่งเอกสารตอบไปตามความสนใจ แต่
เมื่อถึงเวลาเข้าประชุมจริงๆ กลับเป็นเรื่องดีที่ผู้เข้าประชุมสามารถ
เลือกเข้าได้ตามความสนใจ เช่น ช่วงแรกเข้าไปสังเกตการณ์ใน
ห้องประชุมเรื่องการขจัดความยากจน แต่ช่วงบ่ายย้ายเข้าไปฟัง
เรื่องการเปลี่ยนรูปแบบความขัดแย้ง นอกจากนั้น การที่เราไปกัน
หลายคนก็เป็นสิ่งดี เพราะเมื่อแต่ละคนแยกห้องกัน ต่างก็มีเรื่อง
แลกเปลี่ยนที่แตกต่าง อย่างคุณอ้อยซึ่งสนใจในเรื่องอนุรักษ์
สิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นห้องที่ผู้คนคับคั่งจนล้นออกมาข้างนอก ก็นำ
เรื่องราวที่ชาวอินเดียนแดงซึ่งเรียกตัวเองว่า First Nation มาเล่า

ให้พวกเราฟังได้อย่างทำให้เกิดความรู้สึกซาบซึ้ง และเห็นภาพของการอยู่ในประเทศนี้ในสภาพของคนกลุ่มน้อย เรื่องที่คุณอ้อยเล่า และชาวอินเดียนแดงที่ได้พบและพูดคุยในงานประชุมคราวนี้ทำให้นึกถึงพี่แดง (คุณเตือนใจ ดีเทศน์) กับงานพัฒนาคู่เคียงป่าเคียงไหล่กับชาวเขาที่เรากำลังทำอยู่ และนักพัฒนาองค์กรเอกชนอีกหลายคนที่ตั้งความสบายในเมืองหลวงออกไปยื่นเคียงข้างคนยากจนทั่วแผ่นดิน

เป็นเรื่องธรรมดาที่จะต้องมีความเห็นที่ขัดแย้ง กระบวนการในทั้ง ๔ วันนี้ หากมองอย่างรวมๆ อาจจะมีผู้เห็นว่าไม่ราบรื่น มีผู้เห็นแย้ง เห็นแตกต่าง มีการโต้เถียง ขอบกัต่างในเรื่องที่ถูกพาดพิง อย่างเช่นในช่วงเช้าของวันที่ ๓๐ ก่อนที่จะแยกกันเข้าห้องประชุมกลุ่มย่อย เบื้องหน้าเวทีเกิดการซุลมุนย่อยๆ เมื่อมีผู้เข้าประชุมซึ่งนั่งอยู่ข้างล่าง บางคนเดินออกไปหน้าเวทีขอไมโครโฟนจากผู้อภิปรายซึ่งนั่งเรียงรายอยู่เบื้องหน้า แต่ด้วยเวลาอันจำกัดทำให้ผู้อภิปรายไม่อาจปล่อยให้ใครแสดงความคิดเห็นได้ยาว หรืออย่างพาดพิงถึงผู้อื่น ศาสนาอื่นได้อีก ในเวลานั้นเจ้าหน้าที่ยูเอ็นปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างน่าชมเชย การแก้ไขปัญหาคความไม่เรียบร้อยของเขายังติดตามมาจนบัดนี้...

ท่ามกลางมือของหลายคนที่ยื้อแย่งไมโครโฟน เขา...ซึ่งเป็นผู้ชายร่างสูงใหญ่ ตัดผมสั้นเกรียน ชุดสูทที่สวมทำให้แลดูเรียบร้อยสุภาพ เช่นเดียวกับอาการค้อมศีรษะลงนิดๆ เช่นเดียวกับสีหน้าที่ไม่ขึงเครียด ในมุมสูงของชั้นลอยที่นั่งอยู่นั้น...ใกล้จนได้เห็นวารีริมฝีปากของเขายกขึ้นนิดๆ และไม่รู้สึกละว่าเขากำลังทำการรุนแรงเมื่อหยิบไมโครโฟนจากผู้ที่กำลังยื้อแย่งออกไปจากมือและวางคืนบนโต๊ะผู้อภิปราย...

เขาใช้ความสงบ...สยบอารมณ์เคลื่อนไหว กำลังทำหน้าที่ ซึ่งเป็นความรับผิดชอบ อย่างเคารพในการกระทำของคนอื่น

ภาพความขัดแย้ง และลักษณะการจัดการเช่นนี้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องตลอดระยะเวลาประชุม อย่างที่ให้อาจมีผู้ตั้งข้อสงสัยว่า แล้วสันติภาพโลกจะมีขึ้นได้อย่างไร...ศาสนาจะมีบทบาทได้อย่างไรหากผู้นำทางจิตวิญญาณยังเป็นเช่นนี้...

เจตจำนงของการจัดประชุม นอกจากจะเป็นการเผยแผ่แห่งออกดอกเพื่อให้เกิดการยอมรับซึ่งกันและกันแล้ว สิ่งที่เป็นรูปธรรมและการประชุมคราวนี้ทำได้สำเร็จ ข้อแรกก็คือ การจัดให้ผู้นำทางศาสนาและรวมผู้เข้าร่วมประชุมในคราวนี้ ลงนามร่วมกันในสัตยาบัน (declaration) อันเป็นข้อตกลงร่วมเพื่อสร้างสันติภาพในสหัสวรรษนี้ โดยหวังว่าจะเป็นสัญลักษณ์และสัญญาณอันแสดงถึงการรวมพลังของผู้นำทางศาสนาในการลดกระแสความขัดแย้งซึ่งเกิดขึ้นมาในอดีตและส่งผลมายังปัจจุบัน การลงนามนี้แม้จะยังไม่ให้ผลในทันที แต่ก็จะเป็นแรงบันดาลใจอันใหญ่หลวงที่จะทำให้ผู้นำทางศาสนาเปิดใจกว้างและน้อมใจรับความเมตตาในกันและกันมากยิ่งขึ้น

เจตนารมณ์ข้อที่ ๒ ก็คือ การประชุมในคราวนี้จะเป็นก้าวแรกของการนำไปสู่การจัดตั้ง สภาที่ปรึกษานานาชาติของศาสนาและผู้นำทางจิตวิญญาณ (International Advisory Council of Religious and Spiritual Leader) อันเป็นองค์กรกลางที่จะเป็นแหล่งข้อมูลและแหล่งการประสานงานในการสานสร้างสันติภาพอันยั่งยืนของโลก และจะได้มีการจัดตั้งสภาเช่นนี้ในระดับภูมิภาคเพื่อสามารถสนองตอบต่อปัญหาในภูมิภาคนั้น ๆ นอกจากนี้แล้วการประชุมสุดยอดในลักษณะเช่นนี้ควรจะได้มีการผลักดันให้จัดขึ้น

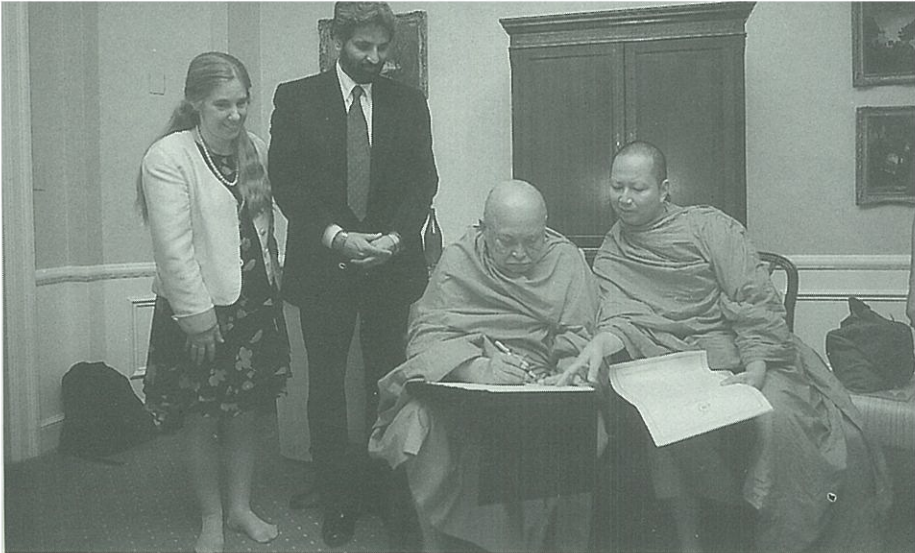
ในอีกทุก ๆ ๑๐ ปี เพื่อร่วมทบทวน หารื้อ และมองก้าวต่อไปใน
สันติภาพของโลก

ในคืนหนึ่งที่เราได้แลกเปลี่ยนสิ่งที่พบเห็นในระหว่างวัน
อันดีเป็นการสรุบทเรียนกับวางแผนที่จะทำงานต่อไปในวันรุ่งขึ้น
พีหน้อยได้เล่าให้ฟังว่า ได้คุยกับผู้ชายโปแลนด์คนหนึ่ง ความไม่
ถนัดในภาษาอังกฤษทำให้เขาค่อนข้างจะขี้อาย แต่ก็อยากคุย และ
อยากแลกเปลี่ยนกับคนอื่น ๆ เขาสารภาพให้พีหน้อยฟังถึงสิ่งที่อยู่
ในใจเขาในการมาประชุมครั้งนี้ว่า...เขามีความสุขมากที่ได้มา
แม้จะไม่ได้พูดจาอะไรเลยในเวทีเพราะภาษาเขาไม่ค่อยดี แต่เขาก็
มีความสุข เมื่อได้รู้ว่าโลกนี้กว้างกว่าที่เขาคิด และได้รู้ว่าโลกนี้มี
ความรักมากมายกว่าที่เคยรู้สึก การประชุมครั้งนี้ทำให้เขาสะท้านใจ
เมื่อนึกถึงภาวะสงครามในประเทศของเขาซึ่งมีมานานและคุกรุ่นอยู่
จนกระทั่งบัดนี้ การที่ได้มาและเจอคนหลากหลายที่พูดถึงเรื่อง
สันติภาพและมีความตั้งใจดี ๆ ให้กับผู้คนในโลก ทำให้เขารู้สึก
เบิกบานเหมือนที่นี้เป็นสวรรค์ พร้อมกันนั้นก็รู้ว่าการอยู่ใน
ดินแดนที่ไม่มีสันติภาพเป็นการปิดกั้นโอกาสในการเดินทางอย่างยิ่ง

ก้าวอย่างแห่งสันติภาพ

ถ้าจะถามว่าเจตนารมณ์ที่ตั้งไว้ของการประชุมคราวนี้ได้รับ
ผลสำเร็จแค่ไหน จากสายตาที่เห็นก็พอจะตอบได้ว่า...ยังคงต้อง
พยายามกันต่อไป

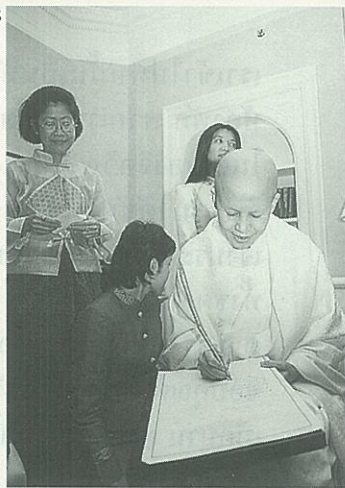
เพราะความสมบูรณ์นั้นกว่าจะเกิดได้ก็ต้องใช้เวลา อย่าง
การจัดตั้งสภาฯ เพื่อสานต่องานสันติภาพโลกนี้ เป็นภารกิจที่จะ
ต้องดำเนินต่อหลังจากการประชุมนี้เสร็จสิ้นหากแต่วัตถุประสงค์



- ท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ลงนามในสัตยาบัน

ในข้อแรกเรียกได้ว่าบรรลุสมตามเจตนา ซึ่งหากจะมองกลับอีกด้านหนึ่งว่าการลงนามเป็นเพียง ‘สัตยญการะดาษ’ แต่ทว่าสัตยญานี้ก็มีดวงจิตที่ดีของทุกคนเป็นที่ตั้งมั่น และโชคคิที่สามารถสัมผัสได้เอง ในขณะที่เข้าร่วมการลงนามเป็นการเฉพาะกับคณะกรรมการจัดงาน

ในคืนวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๓ เวลาประมาณ ๔ ทุ่มคณะผู้เดินทางจากประเทศไทย และเจ้าหน้าที่จากสถานทูตที่มาคอยดูแลได้รับการนัดหมายให้เข้าพบคณะกรรมการจัดงาน ได้แก่ คุณบาวาเจน คุณดิน่า มิเรียม และท่านอื่น ๆ ซึ่งคุณบาวาเจน แนะนำว่าเป็นเพื่อนที่คบหาและร่วมทำงานเพื่อสันติภาพด้วยกันมานาน ห้องสวีดที่





เราเข้าไปพบนั้นเป็นห้องประชุมเล็กๆ ที่กั้นแยกออกมาจากห้องพัก พวกเราไม่เพียงแต่ทำให้ห้องนั้นเต็มในแง่ของพื้นที่ แต่ในแง่ของจิตวิญญาณและการอนุโมทนากับสิ่งที่คณะกรรมการจัดงานได้จัดให้มีขึ้นก็เต็มด้วยเช่นกัน ในโอกาสนั้นท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ ได้มอบพระพุทธรูปแก้วมรกต พระไตรปิฎกทั้งชุดจำนวน ๔๕ เล่ม และน้ำมันศักดิ์สิทธิ์จากวัด ๘ แห่งในโดเบญจรงค์ให้แก่คุณบาวา เจน และกล่าวแสดงความรู้สึกและคำขอบคุณด้วยถ้อยคำที่ให้กำลังใจ สีสหน้าของผู้จัดงานดูสดชื่นและเบิกบาน และหลังจากนั้นก็นำกระดาษแผ่นยาวเนื้อหนาบนที่รองอย่างดีมาถวายท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ ให้ท่านลงนามในสัตยาบันเป็นคนแรก ใครสักคนในที่นั้นกล่าวว่าคณะของเราเป็นคณะแรกด้วยที่ได้ลงนามในสัตยาบันนี้ เพราะในวันรุ่งขึ้นจึงจะมีการตั้งโต๊ะในบริเวณที่ประชุมเพื่อให้ผู้เข้าร่วมประชุมคนอื่นๆ มาลงนาม

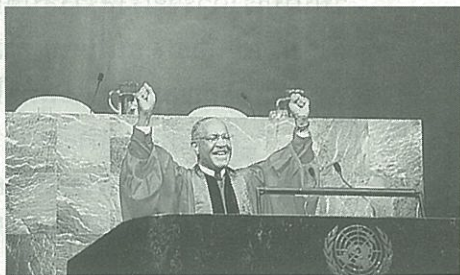
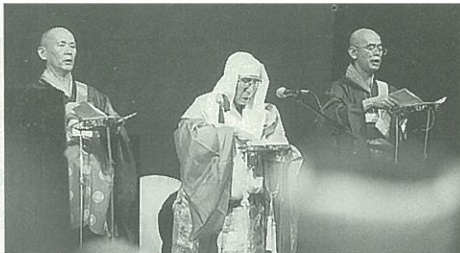
ความรู้สึก ณ ขณะนั้นมิได้ปลื้มเปรมเพียงแค่การลงนาม
แรงกดและรอยจรดลึกของปากกา ประดุจเป็นสัญญาณว่า นับจาก
วันนี้ไปเราควรจะเร่งสร้างสันติภาพให้เกิดขึ้นด้วยใจของเราเป็น
ลำดับแรก ถ้อยคำอนุโมทนาอันเป็นฉากปิดท้ายในคำคั้นนั้นของ
ท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ยังประทับอยู่ในใจ

“...สิ่งใดก็ตามที่กำลังทำ กำลังพูด หรือกำลังคิด ทั้งไตรทวาร
ขอให้อยู่ในหลักของการตามรอยพระพุทธบาทขององค์พระสัมมา
สัมพุทธเจ้า คือโลกัตตจริยา อันเป็นพุทธจริยาเพื่อบูชาประโยชน์โลก
พวกเรากวรมุ่งกระทำเพื่อประโยชน์ตนและประโยชน์ท่าน เมื่อเป็น
เช่นนี้ธรรมะก็อยู่ได้...การประชุมครั้งนี้เป็นการประชุมที่สำคัญ
และเชื่อว่าจะมีครั้งอื่นอีกต่อไป เพื่อให้โลกเราอยู่ในสันติสุข สงบ
เรียบร้อย และรักกันเหมือนพี่เหมือนน้อง...”

น้ามนต์ศักดิ์สิทธิ์ : พิธีกรรมสากล

วันที่ ๓๑ สิงหาคม ซึ่งเป็นวันสุดท้าย ช่วงบ่ายหลังจากมี
การสรุปผลจากการประชุมกลุ่มย่อยใน ๔ ส่วนดังกล่าวแล้ว ในที่
ประชุมได้พยายามมีการหลอมรวมและชี้ให้เห็นว่า ปัญหาทั้งหมด
เกี่ยวข้องเชื่อมโยงกันอย่างไร แต่ละปัญหานั้นไปสู่ความทุกข์เชิง
ของผู้คนจนถึงการทำลายสันติภาพโลกได้อย่างไรบ้าง และศาสนา
จะมีคุณูปการอย่างไรต่อการคลี่คลายปัญหาต่างๆ เหล่านี้ แม้ว่าการ
สรุปผลในที่ประชุมยังไม่เบ็ดเสร็จ แต่อย่างน้อยก็เป็นประเด็นที่จะ
ให้ทุกคนได้กลับไปคิดต่อ และกลับไปพิจารณาว่าจะสามารถแก้ไข
และสานเสริมสิ่งเหล่านี้ลงในใจของคนภายในชุมชนได้อย่างไร

ในช่วงใกล้จะปิดงาน ได้มีการนำน้ามนต์ศักดิ์สิทธิ์ (Holy



• ผู้เข้าร่วมการประชุมต่างกำลังทำหน้าที่บนเวที

Water) จากทั่วทุกแห่งในโลกออกมารวมกันในภาชนะทองเหลือง
 ใบใหญ่ น้ำมนต์จากโถเบญจรงค์ของประเทศไทยถูกเทลงไปก่อน
 เป็นแห่งแรก และตามด้วยน้ำมนต์จากประเทศอื่น ๆ สีหน้าของ
 ผู้นำทางศาสนาที่ประคองภาชนะใส่น้ำมนต์ของตนเองออกมา
 บ่งบอกถึงความศรัทธาอันนับถือ คุณค่าที่แท้จริงของน้ำมนต์มิใช่
 การนำไปอาบ ดื่ม กินหรือประพรม แล้วคนหรือสถานที่แห่งนั้น
 จะมีสันติภาพขึ้นได้ในพริบตา แต่น้ำมนต์เป็นคุณค่าที่หลังรดลง
 ในจิตใจ แม้หยดเล็กๆ แต่ก็ใช้อนุสติเตือนว่า ผู้คนในโลกควร
 ประพฤติ ปฏิบัติดีต่อกัน ด้วยไตรทวารทั้ง ๓ กายกรรม วชิกรรม
 และมโนกรรม อันจะก่อให้เกิดสันติภาพและความสุขสงบในใจเรา
 และความสงบเย็นนั้นก็แผ่ไปยังบุคคลอื่นที่อยู่ใกล้เคียง กับผอง
 เพื่อนชุมชนต่างๆ ในโลกนี้ต่อไปเช่นกัน

ภาพของพิธีการรวมน้ำมนต์ศักดิ์สิทธิ์ อาจถูกตราไว้ในเรื่อง
 ของพิธีกรรม ซึ่งในการประชุมคราวนี้ มีการพูดถึงพิธีกรรมในแง่มุม
 ที่ต่างกันไป นักบวชฮินดูผู้หนึ่งขึ้นมาเปรียบเทียบว่า พิธีกรรม



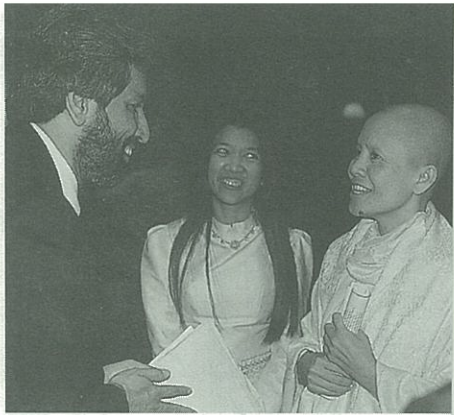
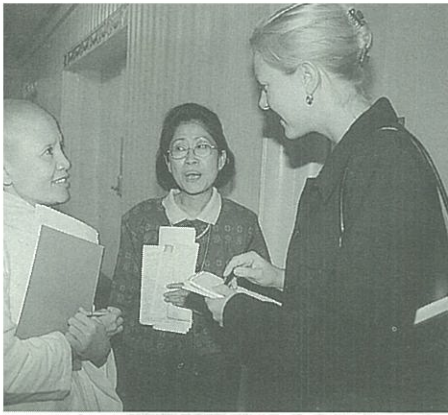
• สัมภาษณ์ชาวอินเดียนแดง

ก็เหมือนเปลือกกล้วย เนื้อกล้วยก็คือแก่นแท้หรือหลักสาระของศาสนา ถ้าไม่มีเปลือก กล้วยก็อยู่โดดๆ ไม่ได้ได้รับความสำคัญ จึงอยู่ที่ว่าเวลาคนเรากินกล้วย เรากินเปลือกหรือกินเนื้อ หรือเรากดกินเปลือกกล้วยเข้าปาก แล้วโยนเนื้อทิ้งไป...

พิธีกรรมนั้นมีความแตกต่างหลากหลายอยู่ในชุมชนแต่ละชาติ แต่ละท้องถิ่น และเป็นไปอย่างเอื้ออิงสอดคล้องกับสภาพความเป็นอยู่ของคนในชุมชน ท่ามกลางวิถีของศาสนาและความเชื่อตามที่คนแต่ละหมู่เหล่ายึดถือ

นัยสำคัญที่เราควรยึดถือก็คือ ความสมานฉันท์ของคนแต่ละชุมชนที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเข้าใจซึ่งกันและกัน ซึ่งมีความสำคัญยิ่งกว่า

แม้ ณ วันนี้ เวทีการประชุมแห่งสันติภาพจะสิ้นสุดลงแล้ว รอยเท้าของทุกคนที่ผ่านเข้าไปร่วมสร้างประวัติศาสตร์ในห้อง

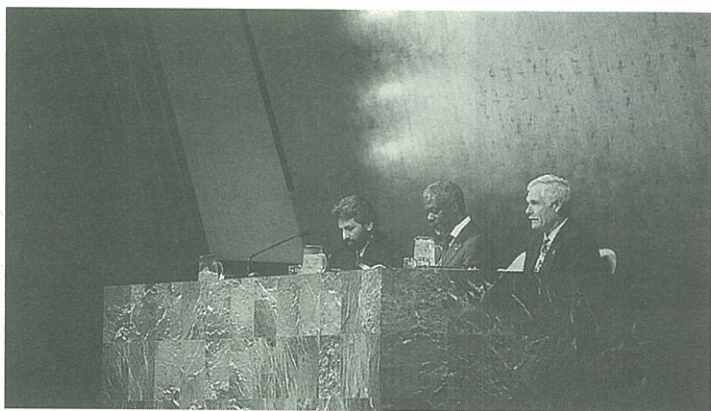


• สัมภาษณ์กันไป สัมภาษณ์กันมา

ประชุมในองค์การสหประชาชาติได้ถอยกลับไปสู่มาตุภูมิเดิมของตน แต่เราเชื่อว่าทุกคนกลับไปด้วยหัวใจที่หนักแน่น หัวใจที่ได้รับการเผยออกให้เห็นเนื้อแท้แห่งความเมตตากรุณาในศาสนาอื่นเช่นเดียวกับความรักและความเมตตาที่ปลูกฝังในศาสนาตน ทุกคนเดินทางมาคนเดียว แต่กลับไปพร้อมกับมีหัวใจของเพื่อนหลายคนตามกลับไปด้วย การติดต่อสานข่ายงานจะตามต่อเนื่องมา เพื่อให้โลกนี้บรรลุสู่เส้นทางแห่งสันติภาพที่พวกเราทุกคนจะร่วมเดินทางไปด้วยกัน 🌱

ขอขอบคุณ บริษัทการบินไทย จำกัด ที่อนุเคราะห์บัตรโดยสารการบินแก่ทีมงานสาวิกาในเส้นทางการประชุมเพื่อสันติภาพครั้งนี้

หยุดน้ำ... ร่มไม้ใหญ่...
ใจดวงาม... ของกำนัล
แต่มวลมนุษยชาติ



ความตั้งใจประการสำคัญของแม็กซิกันสนีย์ เสดีรสุด ที่บอกกล่าวกับทีมงานสาวิกาในการเดินทางไปเข้าร่วมประชุมสุดยอดผู้นำทางศาสนาและจิตวิญญาณเพื่อสันติภาพโลก ในระหว่างวันที่ ๒๘-๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๓ ณ องค์การสหประชาชาติมหานครนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา ว่าในฐานะที่เป็นสื่อ

เราต้องตอบคำถามให้ได้ว่าจะนำกลับมาขยายผลอย่างไร อะไรคือเป้าหมายของการทำงาน และคณะบุคคลที่ร่วมกันจัดงานกำลังวิงวอนให้มนุษยชาติทั้งหลายได้ทำอะไรร่วมกันเพื่อให้เกิดสันติภาพบนโลกนี้

คำตอบของคำถามเหล่านี้ แน่แน่นอนว่า...ไม่มีอะไรชัดเจนเท่าคำกล่าวจากบุคคลสำคัญผู้ที่ตั้งอยู่เบื้องหลังและเบื้องหน้าของงานประชุม

สาวิกา จึงขอนำทัศนะจากผู้เข้าร่วมประชุมทั้งพระภิกษุ และฆราวาสมานำเสนอให้ผู้อ่านได้เห็นมุมมองหลากหลายแห่งสันติภาพจากทั่วโลก



โคฟี เอ. อานัน (Kofi A. Annan)
: เลขาธิการองค์การสหประชาชาติ

ในวันที่สองของเวทีการประชุม ผู้เข้าร่วมประชุมต่างใจจดจ่อกับการรับฟังวาทะจากเลขาธิการสหประชาชาติคนนี้ ดังคำแนะนำของคุณาวา เจน ซึ่งเป็นผู้ดำเนินการ ได้กล่าวแนะนำท่านด้วยการดึงทุกคนให้ย้อนกลับไปจินตนาการถึงเด็กชายผิวดำร่างเล็กคนหนึ่งจากประเทศกานา

เด็กชายผู้ตั้งคำถามกับตนเองตลอดมาถึงความทุกข์ยากของผู้คนในโลก และพลังจากคำถามที่ไม่ได้รับคำตอบนั่นเองที่ผลักดันให้เด็กชายคนนั้นก้าวขึ้นมาถึงเวทีสหประชาชาติในวันนี้

...ผู้นั่งอยู่ในที่ประชุมพากันปรบมืออย่างกึกก้องต้อนรับบุรุษผู้มีความฝันอันยิ่งใหญ่ หากมีชีวิตอย่างติดดิน สายตาทุกคู่มอง

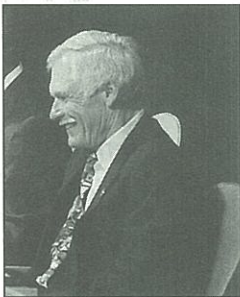
ขึ้นไปบนเวที โบหน้าและท่าทางของคุณโคฟี อานัน บอกความสงบเย็น ความรู้สึกนี้ได้แสดงออกมาในขณะที่กล่าววาทะ ซึ่งได้ตัดตอนมาเสนอเพียงบางส่วน ความว่า

“ศาสนาเป็นแหล่งพลังอันยิ่งใหญ่ เพราะศาสนาเป็นที่พึ่งยามยาก เป็นเครื่องช่วยให้เราเข้าใจสิ่งที่เลวร้ายเกินเข้าใจ ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาโลก ศาสนายังช่วยให้ความเข้มแข็งทำให้เราต่อสู้กับเรื่องท้าทายที่ผ่านเข้ามาในชีวิตทั้งทางร่างกายและจิตใจ ศาสนาช่วยให้เรารู้จักตำแหน่งของตัวเองในจักรวาล เป็นสายใยที่ยึดเหนี่ยวครอบครัวและชุมชนไว้ด้วยกัน นอกจากนี้ศาสนายังเติมความเมตตา และความมีศีลธรรมให้ทุกคนด้วย... และที่แน่นอนคือศาสนาและความเชื่อเป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์เป็นมนุษย์...

แน่นอนว่าหลักปฏิบัติในแต่ละศาสนาต่างกันมาก แต่ทุกศาสนามุ่งเน้นค่านิยมอันเป็นสากล คือความเมตตา การเปิดใจให้กว้าง การรักเพื่อนมนุษย์ ทุกศาสนาต่างสอนเรื่องเหล่านี้ คุณค่านี้ฝังลึกในจิตใจมนุษย์ทุกคน เป็นสิ่งที่ทำให้สหประชาชาติดำเนินงานมาได้ และยังเป็นรากฐานแห่งการแสวงหาสันติภาพในโลกของเรา...

ศาสนามักได้รับการเปรียบเทียบเป็นแสงสว่าง แต่เราต่างก็ทราบกันดีว่าศาสนาก็มีด้านมืดเช่นกัน การเคร่งศาสนาแบบสุดโต่ง บางครั้งก็เป็นเหตุให้เกิดการกดขี่สตรีและชนกลุ่มน้อย ศาสนาเคยถูกนำมาผสมกับลัทธิชาตินิยม ส่งผลให้เกิดความรุนแรงระหว่างกลุ่มต่างๆ บางครั้งผู้นำทางศาสนาก็ไม่ได้ออกมาห้ามปรามเพื่อลดความเกลียดชังและการฆ่าฟัน ทั้งยังไม่ได้กระตุ้นให้กลุ่มต่างๆ เห็นอกเห็นใจกันด้วย แต่คงจะไม่อาจโทษหลักศาสนาได้ เพราะสาเหตุไม่ได้อยู่ที่ศรัทธา หากแต่อยู่ที่ผู้ศรัทธา...

ดังนั้น ในฐานะที่เป็นผู้นำทางศาสนาและจิตวิญญาณ ท่านเป็นตัวแทนความปรารถนาที่ลึกที่สุดของมนุษยชาติ ท่านได้เดินทางผ่านเส้นทางอันหลากหลายกว่าจะมาถึงที่นี่ในวันนี้ บางท่านอาจเคยถูกคุมขังเพียงเพราะความเชื่อของท่าน บางท่านเป็นผู้รอดชีวิตจากการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ หรืออาจได้เห็นญาติมิตรของท่านถูกฆ่า ยังมีคนอีกมากที่ต้องเผชิญกับความยากลำบากและการดูถูกเหยียดหยาม ไม่ว่าจะอดีตของท่านจะเป็นอย่างไร ไม่ว่าจะท่านจะทำอาชีพอะไร ไม่ว่าจะท่านจะต่างกันอย่างไร การที่ท่านมารวมตัวกันที่องค์การสหประชาชาติ เป็นสัญลักษณ์แสดงให้เห็นว่า ท่านพร้อมอุทิศตนเพื่อปฏิบัติตามภารกิจของเราที่ต้องการจะลดการแบ่งแยกและสร้างสันติภาพ ซึ่งเราต้องขอขอบคุณทุกท่านไว้ ณ ที่นี้”



เทด เทอร์เนอร์ (Ted Turner) : “สวรค์คงเหงาน่าดู”

คุณเทอร์เนอร์ เป็นนักธุรกิจเศรษฐีอเมริกันที่ใครๆ ก็รู้จัก เขาเป็นเจ้าของบริษัทไทมส์ วอร์เนอร์ เป็นผู้ก่อตั้งสถานีโทรทัศน์ CNN สถานีโทรทัศน์ที่เสนอข่าวตลอด ๒๔ ชั่วโมง ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีทั่วโลก แต่ในเวทีการประชุมคราวนี้ คุณเทอร์เนอร์ไม่ได้มาในมาคนักธุรกิจ หากมาในฐานะผู้ที่จุดประกายการจัดประชุมเพื่อสันติภาพโลกคราวนี้ และเป็นผู้สนับสนุนด้านการเงิน ช่วยประสานงานกับองค์กรและบุคคลต่างๆ เพื่อช่วยให้งานนี้สำเร็จตามความตั้งใจ

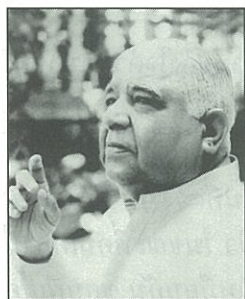
การกล่าวของคุณเทอร์เนอร์บนเวทีในวันนั้นเป็นไปโดย
ธรรมชาติ ไม่ต้องอาศัยการร่างบนกระดาษ วาจาและท่าทีของเขา
บอกให้รู้ว่าทุกคำชัดเจนและกลั่นออกมาจากใจ

“ตอนเด็ก ๆ ผมเกิดมาในครอบครัวที่นับถือศาสนาคริสต์
ตอนนั้นผมก็รู้สึกว่าการเชื่อที่ใหญ่มากที่สุด พระเจ้ามีองค์เดียว ใคร
ก็ตามที่นับถือศาสนาคริสต์ เมื่อตายไปแล้วจะได้ไปสวรรค์ แต่เมื่อ
เติบโตขึ้น ได้พบเห็นโลกอย่างกว้างขวางมากขึ้น ทำให้อดสงสัย
ไม่ได้ว่า...ถ้าเผื่อในโลกนี้มีผู้นับถือศาสนาคริสต์แค่ ๑% ของ
ประชากรในโลก แสดงว่าคนที่จะได้ไปสวรรค์ก็คงมีนิดเดียว สวรรค์
คงจะเหงาน่าดู...”

ดังนั้นคุณเทอร์เนอร์จึงเลือกที่จะไขความข้องใจด้วยการหวน
มาคิดเรื่องสันติภาพของผู้คนทั่วโลก

“เมื่อผมได้เดินทางไปพบเห็นผู้คนในที่ต่าง ๆ ซึ่งมีความ
หลากหลายทั้งเชื้อชาติ ต่างศาสนา แผกสีผิว ในขณะที่คนเหล่านี้
ต่างก็ชอบของสวยเหมือนกัน ชอบดอกไม้เหมือนกัน ชอบผีเสื้อ
เหมือนกัน ชอบอากาศดี อาหารดี และอยากมีความสุขเหมือนกัน
แต่เวลาทุกข์ก็ทุกข์เหมือนกัน ถึงตอนนั้นผมเริ่มรู้สึกว่าสิ่งเหล่านี้
คงไม่ใช่เฉพาะผู้ที่นับถือคริสต์เท่านั้นที่ต้องการ แต่คนในศาสนา
อื่น ๆ ก็ต้องการเช่นนี้เหมือนกันและพระเจ้าไม่น่าจะมีหนึ่งเดียว
แต่พระเจ้าต้องเป็นของทุกคน...เหมือนกับว่ามีขนมปังก้อนหนึ่ง
แล้วแบ่งเป็นหลาย ๆ ส่วน แจกจ่ายไปในชุมชน...หรือคล้ายกับ
ความรักที่พร้อมจะแตกตัวเพื่อกระจายความรักนั้นไปยังทุก ๆ ส่วน
ในสังคมโลก...”

เพราะฉะนั้น...คนในชาติ ในโลกทั้งหมดน่าจะเป็นพี่น้องกัน เป็นมนุษย์ที่รวมกันเป็นหนึ่งเดียว และควรร่วมกันทำงานเพื่อนำสันติภาพกลับคืนมาสู่โลก ณ เวลานี้ เราไม่มีเวลาอีกแล้วที่จะปล่อยให้คนต่างศาสนาต้องเข่นฆ่ากัน ไม่มีทั้งเวลาและเงินที่จะจ่ายไปให้กับการสูญเสียจากภัยสงคราม จากภัยของเทคโนโลยี หรือ แม้แต่นิวเคลียร์ ซึ่งโลกกำลังให้ความสนใจ สิ่งที่เราควรจะทำอย่างยิ่งในตอนนี้ไม่ใช่การแสวงหาอำนาจ หากแต่จะต้องกลับมาสนใจเรื่องของจิตวิญญาณอันจะนำสันติภาพมาสู่โลกของเรา”



เอส. เอ็น. โกเอ็นก้า (S.N. Goenka) : “เข้าใจตนเองจากภายใน เพื่อสันติภาพ”

ผู้ปฏิบัติธรรมในประเทศไทยหลายคนเป็นลูกศิษย์ท่านวิปัสสนาจารย์ โกเอ็นก้า มีสำนักปฏิบัติธรรมหลายแห่งในประเทศไทยที่เปิดอบรมตามแนวทางของท่าน

สำนักที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกัน คือ ธรรมกมล ที่ปราจีนบุรี และ ธรรมอาภา ที่พิษณุโลก ในงานประชุมครั้งนี้ ท่านอาจารย์ก็เป็นผู้หนึ่งที่ได้รับการขึ้นกล่าวบนเวที ประเด็นที่ท่านนำเสนอชัดเจนคือ การจะนำสันติสุขและความสงบมาสู่โลกนี้ได้จะต้องมีความเข้าใจถึงสังขารที่แท้จริงภายในตนเอง

“การเข้าใจภายใน หมายความว่าเมื่อไหร่ก็ตามที่เรารู้สึกเป็นสุข เราจะสังเกตความอ่อนโยนและสงบสุขของกายภายใน

และเมื่อรู้สึกไม่เป็นสุข เราก็มักจะเริ่มเห็นความไม่เป็นสุขของกาย เราส่วนใหญ่มักจะไม่ค่อยเข้าใจ ทันททีที่ตัวเองเป็นสุขก็มักจะเอาความที่ไม่เป็นสุขของตัวเองขยายไปสู่คนอื่นแทนโดยไม่รู้ตัว เพราะเราไม่รู้ว่าระหว่างที่ไม่เป็นสุขนั้น มันเกิดสภาวะอะไรขึ้นบ้าง ในร่างกายของเรา ปัญหาในปัจจุบันคือคนที่ไม่มีความสุขก็มักจะเพื่อแต่ความไม่มีความสุขนี้ไปสู่ผู้อื่น ยิ่งเราแจกจ่ายความไม่เป็นสุข ออกไปนอกตัวมากเพียงไร ก็เหมือนเรากำลังจะเพาะเมล็ดพันธุ์แห่งความไม่สุขสงบและสันติในตัวเองมากเท่านั้น เมื่อเมล็ดพันธุ์เหล่านี้มีอยู่ในทุก ๆ คนทั่วโลก ก็ก็นำมาซึ่งความไม่สงบของโลก... หน้าที่ของเราคือเพาะเมล็ดพันธุ์แห่งความสุขในตัวให้ได้ ก็เหมือนกับเราหว่านเมล็ดพันธุ์ลงในโลกแห่งสันติสุขด้วย หน้าที่ของเราคือจะไม่เปลี่ยนคนอื่นให้มาอยู่ในศาสนาของเรา ความสนใจของเรา ก็คือ สนใจว่าในสังขารของโลกละในคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือทำอย่างไรจะเปลี่ยนความไม่สงบสุขให้เป็นความสุขและสันติสุขให้ได้ เปลี่ยนความมืดบอดหรือกิเลสให้เป็นความบริสุทธิ์ เราจะเปลี่ยนโชครวนแห่งกิเลสไปสู่ความมีอิสระอย่างแท้จริง เราจะเปลี่ยนจากความไม่รู้หรืออวิชชาไปสู่การตรัสรู้และการรู้โดยรอบ...

เราควรจะทำหน้าที่มนุษย์ที่จะดูแลซึ่งกันและกันและการให้การรับใช้ผู้อื่น โดยการดูแลผู้อื่น เราควรจะยกย่องและเคารพศาสนาของผู้อื่น และมองเข้าไปให้เห็นถึงจิตวิญญาณของศาสนา นั้น ๆ ...

ขณะนี้พวกเราเหลือเวลาน้อยลงแล้ว หน้าที่ของเราคือ การปฏิบัติให้มากการสังเกตความรู้สึกภายในให้มาก เพื่อจะได้รู้ว่าเรามีสันติภาพภายในหรือยัง เพื่อจะได้ไม่สร้างความรุนแรง

ภายนอก สันติภาพต้องเริ่มจากตนเอง ต้องเริ่มจากบ้านและจากชุมชน ซึ่งในท้ายที่สุดสันติภาพของโลกก็จะบังเกิดขึ้น”



พระราชวรมนี : “ศาสนาช่วยจรรโลงสันติภาพ”

บนเวทีอภิปรายวันหนึ่ง พระราชวรมนี อธิการบดีมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ได้รับมอบหมายให้ขึ้นอภิปรายในเรื่องการใช้ศาสนายุติความขัดแย้งหรือความรุนแรง (Conflict Transformation)

ถือเป็นการเปิดบทบาทให้พระสงฆ์ไทยก้าวเข้าสู่การสานสันติภาพในเวทีระดับนานาชาติได้อย่างงดงาม

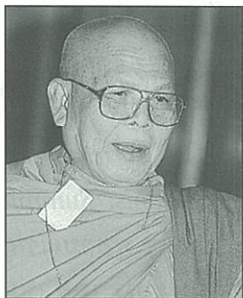
“ในวันเปิดประชุมหลายฝ่ายพูดตรงกันว่า เพียงให้โอกาสผู้นำศาสนาที่หลากหลายจากทั่วทุกมุมโลกมานั่งประชุมร่วมกันในห้องประชุมสหประชาชาติ ซึ่งปกติเป็นที่นั่งของนักการเมืองทั้งหลายก็จะทำให้เวทีโลกแห่งนี้ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป คือจะได้พูดคุยกันในเรื่องสันติภาพ เรื่องจิตวิญญาณจริง ๆ การได้ผู้นำทางศาสนามาก็เท่ากับได้จิตใจของประชาชนทั่วโลก เพราะท่านเป็นผู้นำทางศาสนา และเพื่อจะให้เป็นสัญลักษณ์ในพิธีเปิดและแสดงถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เขาขอให้ทุกประเทศทุกศาสนานำน้ำมนต์ศักดิ์สิทธิ์มารวมในที่เดียวกัน...

ที่ประชุมมีแถลงการณ์ว่า ขอให้ผู้นำทางศาสนาสนับสนุน

บทบาทของสหประชาชาติในการสร้างสันติภาพของโลก และในอนาคต สหประชาชาติจะขอให้มีสภาที่ปรึกษาด้านศาสนา เพื่อให้ท่านเลขาธิการใหญ่แห่งสหประชาชาติได้ขอคำปรึกษาหารือจากผู้นำศาสนาเหล่านี้ ทั้งในระดับโลกหรือระดับภูมิภาค เมื่อเกิดความขัดแย้งในภูมิภาคนั้นๆ ถ้าเกี่ยวข้องกับศาสนิกของศาสนาใดขอผู้นำแห่งศาสนานั้นได้มานั่งเจรจาและช่วยเกลี้ยกล่อมชี้แจงให้ยุติความขัดแย้งและวางอาวุธ นี่ก็คือจะได้สร้างสันติภาพให้กับสหประชาชาติ เป็นกิจกรรมด้านจิตวิญญาณนั่นเอง...

ในการอภิปราย ได้พูดถึงบทบาทของพระพุทธศาสนาในการจรรโลงสันติภาพของโลก ซึ่งเรามีความพร้อมที่จะทำงานด้านนี้และจะจัดประชุมอย่างต่อเนื่อง ดังงานประชุมครั้งสำคัญที่จะจัดขึ้นในประเทศไทย ใช้เวลาเตรียมการมาเกือบปี คือ Buddhist Summit ระหว่างวันที่ ๕-๑๑ พฤศจิกายน ณ หอประชุมใหญ่ พุทธมณฑล โดยได้อาราธนากราบทูลสมเด็จพระสังฆราชจากทุกประเทศ เช่น ลังกา มีพระสังฆราชสามพระองค์ สามนิกาย ประเทศเขมรมีพระสังฆราชสองพระองค์ บางประเทศไม่มีพระสังฆราชโดยตรงแต่มีประมุขสงฆ์หรือนิกายใหญ่ เราก็นิมนต์มา ขณะนี้ประมาณสิบห้าสิบหกประเทศตอบรับมาแล้ว ฆราวาสผู้สนใจจากต่างประเทศก็มาคึกคักมาก ประมาณพันแปดร้อยท่านก็ได้ติดต่อเชิญคุณบาวา เจน และคุณติน่า มีเรียม มาร่วมงานและพูดคุยประสบการณ์ในฐานะผู้ที่มีส่วนร่วมในงานประชุมที่สหประชาชาติ เขาก็ยินดีทีเดียว ประเด็นของการประชุมคือ เอกภาพของชาวพุทธจะร่วมมือกันอย่างไรในการทำงาน เช่น เพื่อสันติภาพของโลก และเน้นประเด็นเรื่องการเผยแผ่พระพุทธศาสนา ประเด็นหลักคือศาสนาพุทธทุกนิกายใช้คำสอนเหมือนกัน ใช้คัมภีร์พระรัตนตรัย พระพุทธ

พระธรรม พระสงฆ์ สิ่งที่พัฒนาไปในวิชาต่างๆ ก็มาจากรากฐานคือพระไตรปิฎก จึงจะร่วมมือกันทำวิจัยทางการศึกษา ในการจัดการให้ความรู้และความร่วมมือทางการศึกษาของสถาบันต่างๆ ถือเป็นงานสนับสนุนบทบาทของสหประชาชาติในการทำงานเพื่อสันติภาพของโลกด้วย”



พระวิเทศธรรมรังษี : “ถ้าสัตต-บุคคลมารวมตัวกัน ปัญหาไม่มี”

ความอึ้งใจส่วนตัวประการหนึ่งจากการได้เดินทางและพบเห็นบรรยากาศในการประชุมคราวนี้ คือความเคารพนับไหว้ที่ชาวต่างชาติมีต่อพระภิกษุไทย ความนับถือของคนต่างศาสนาบังนัยว่า นับถือ

พระสงฆ์ก็เพราะสนใจในหลักคำสอนของพุทธศาสนา ยังมีผู้คนสนใจพระไทย วัดไทยอย่างไฝหากการปฏิบัติมากเท่าใด ก็เป็นเครื่องแสดงว่าพระภิกษุสงฆ์ไทยได้กระทำหน้าที่ของการเป็นผู้เผยแผ่ศาสนาในต่างแดนได้ผลอันควรค่าแก่การอนุโมทนา

พระวิเทศธรรมรังษี เจ้าอาวาสวัดไทยในวอชิงตัน ดี.ซี. หรือที่พวกเราเรียกท่านว่า “หลวงตาซี” เป็นพระภิกษุไทยรูปหนึ่งที่เขาเข้าร่วมประชุม ท่านอายุ ๗๔ ปีแล้ว แต่ยังแข็งแรง สามารถนั่งในห้องประชุมได้นานๆ และฟังการบรรยายด้วยความสนใจตลอดทั้ง ๔ วัน

พวกเราถามหลวงพ่อว่า หลังกลับจากที่ประชุมครั้งนี้หลวงพ่อยากจะบอกอะไรกับคนที่ไม่ได้มา และอะไรเป็นประเด็นที่

สำคัญที่สุดในการมาประชุมเรื่องสันติภาพ

“ตอนนี้เราอยู่โรงแรม อยากจะบอกทุกคนในโลกให้ทำตัวเหมือนโรงแรม มันจะได้ประโยชน์แก่โลก เพราะว่าโรงแรมนี้มีวัสดุที่มาสสร้างมากมายเหลือเกิน แต่เมื่อมารวมกันแล้วเรียกว่าโรงแรม มันเป็นหนึ่งในหนึ่งตามหลักพุทธว่า ...อะไรจะมีประโยชน์ต้องรวมเป็นหนึ่งเดียวมันจึงจะเกิดประโยชน์ได้ เครื่องบินที่เรา นั่งมา ก็เป็นการรวมของวัสดุสารพัดเรียกว่าเครื่องบิน มันสามารถนำคนทุกชาติทุกศาสนาฝ่าฟันไปที่ไหนก็ได้ ถ้าคนในโลกนี้มารวมกันจะเป็นประโยชน์มาก...

สำหรับประเด็นเรื่องสันติภาพ อยากจะให้คนทุกคนทำตัวเป็นสัตว์บุคคล คือคนที่สงบแล้ว ภาษาศาสนาเขาเรียกว่าละจากกิเลสคือพฤติกรรมทางกาย วาจา ใจ มีความสงบเรียบร้อย ละจากบาปทั้งหลายทั้งปวง เรียกว่าสัตว์บุคคล ซึ่งหากมารวมตัวกันมาก ๆ ปัญหาก็ไม่มี หากมี คนเหล่านี้ก็สามารถแก้ปัญหาได้ หลักพระพุทธศาสนาบอกว่า คนจะไปแก้ปัญหาต้องแก้ปัญหาค้นก่อน จึงย้อนไปแก้ปัญหาค้นอื่นทีหลัง มันจึงจะเกิดประโยชน์”

กับคำถามที่ว่า หลวงพ่อคิดว่าอะไรเป็นปัญหาของโลกในปัจจุบัน ท่านตอบว่า

“ปัญหาของโลกปัจจุบันตามหลักของพุทธก็คือ หนึ่ง ไม่มีทิวฐิสามัญญตา คือไม่มีความเห็นร่วมกัน ความคิดเห็นไม่ลงกัน กับสอง คือไม่เสมอกัน สองข้อนี้ทำให้เกิดปัญหา สันติภาพจะเกิดขึ้นได้แน่นอนในสังคมโลก ถ้าหากว่าทุกคนมีจิตใจอันสงบและประพฤตินเป็นสัตว์บุคคล”



อาจารย์สุตลักษ์ณ์ ศิวรักษ์ : “ความ ยุติธรรมสร้างสันติภาพ”

บุคคลที่เข้าร่วมในการประชุมครั้งนี้
นอกจากผู้นำทางศาสนาและจิตวิญญาณ
แล้ว ก็ยังมีนักวิชาการและผู้สนใจอื่น ๆ
อาจารย์สุตลักษ์ณ์ ศิวรักษ์ เป็นผู้หนึ่งซึ่งได้
เข้าร่วมและมีบทบาทในเวทีการประชุม

และไม่ว่าจะเป็นเวทีในหรือต่างประเทศทัศนคติของอาจารย์ยังชัดเจน
คมคาย และมองรอบเสมอ ทีมงานสาขาวิชาโคคดีที่ได้สัมภาษณ์
อาจารย์มานำเสนอในฉบับนี้ด้วย

อาจารย์คิดว่าการประชุมครั้งนี้เป็นการตั้งต้นที่ดีหรือไม่ ที่จะ
ค่อย ๆ ก้าวเข้าไปสู่สันติภาพ และอาจารย์มีความเห็นอย่างไรต่อ
ผลการประชุมครั้งนี้คะ

“จะเป็นการตั้งต้นที่ดีหรือไม่ต้องดูกันต่อไป แต่ถือเป็นการ
ตั้งต้นที่น่าพอใจตรงที่ หนึ่ง สหประชาชาติ ซึ่งเกี่ยวข้องกับผู้แทน
รัฐบาล แล้วรัฐบาลส่วนใหญ่ไม่รู้ตัวว่าเขาเอาเปรียบคนยากคนจน
สอง ผู้แทนรัฐบาลส่วนใหญ่เชื่อผู้เชี่ยวชาญ แล้วผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่
มุ่งในทางเศรษฐกิจ การเงิน ผู้แทนรัฐบาลส่วนใหญ่ไม่สนใจ
เรื่องศาสนา เขาถือเป็นเรื่องส่วนตัว ฉะนั้น การให้โอกาสผู้นำทาง
ศาสนามาสู่เวทีสหประชาชาติในครั้งนี้ ก็เป็นนิมิตหมายที่ดีถ้าเขา
เริ่มฟังผู้นำทางศาสนา เพราะผู้นำทางศาสนามีความสำคัญไม่
น้อยไปกว่าผู้นำทางเศรษฐกิจ เพราะผู้นำทางศาสนานั้น ไม่ว่าจะ
เป็น พุทธ คริสต์ อิสลาม จะประพฤติปฏิบัติตามคำสั่งสอนของศาสนา
ซึ่งเป็นคำสั่งสอนที่ดี สั่งสอนให้เผื่อแผ่ผู้ยากไร้ ไม่เอาเปรียบกัน

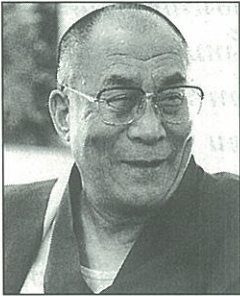
สันติภาพของโลกมีจริงหรือเปล่า ต้องแปลคำถามว่า สันติภาพ แปลว่าอะไร สันติภาพ แปลว่า ไม่มีสงคราม แต่สงคราม ก็มีอยู่ทั่วไปหลายแห่ง สันติภาพหมายถึง ไม่มีการกดขี่ข่มเหงกัน เมืองไทยมีคนจน ๘๕% และรัฐบาลก็เอาเปรียบคนจนโดยไม่รู้ตัว ในทางพุทธศาสนา สันติภาพจะเกิดขึ้นได้ต้องเริ่มจากสันติภาวะ ภายใน เราจะต้องเปลี่ยนความคิดของเราทั้งหมด จากความเห็นแก่ตัวเป็นความไม่เห็นแก่ตัว พวกเราโดยเฉพาะชนชั้นกลางต้อง รู้จักคนจน เข้าใจคนจน ถ้าเราไปเจอคนจน จะเห็นเลยว่าเขา เดือดร้อนยังไงบ้าง

ถ้าเราเข้าใจเรื่องนี้ เราจะแก้สถานการณ์ของเรา จิตใจของเรา เพื่อเข้าใจคนยากคนจน แล้วเราก็ต้องเปลี่ยนวิถีชีวิต เลิกฟุ้งเฟ้อ ฟุ่มเฟือย มามีชีวิตที่เรียบง่าย ถ้าอย่างนี้ละก็ เป็นการเริ่มต้น สันติภาพที่แท้...

สังคมเวลานี้เป็นสังคมที่ซับซ้อน เกิดสิ่งที่เรียกว่าโครงสร้าง อยุธยาธรรม หมายความว่า คนที่รวยเขาไม่รู้ตัวว่า ความรวยของเขา มาจากการเอาเปรียบคนยากคนจน ความรวยทำให้เขาไปกระทำ มิชฌาอาชีวะโดยไม่รู้ตัว ยกตัวอย่าง ธนาคารส่วนใหญ่เป็นสถาบัน อทินนาทานโดยไม่รู้ตัว สถาบันเหล่านี้ก็ไปผูกกับบรรษัทข้ามชาติ ไปผูกกับการค้ำนานาชาติ ซึ่งเป็นการเอาเปรียบจากประเทศที่ร่ำรวย

ถ้าเราเข้าใจสิ่งเหล่านี้ ก็จะมีพื้นฐานเป็นต้นตอของสิ่งซึ่งไม่ เป็นสันติ และสิ่งซึ่งไม่สันติที่ร้ายที่สุดก็คือ ความทุกข์ยาก ของคนยากคนจน มหาตมคานธีบอกไว้ว่า ความรุนแรงในโลกนี้ไม่มีอะไรยิ่งไปกว่าความยากจน ความยากจนไม่เพียงขาดอาหาร ขาดเครื่องนุ่งห่ม แต่เขาขาดศักดิ์ศรี วิธีแก้คือ จะต้องให้เกิดศักดิ์ศรี ศักดิ์ศรีจะเกิดได้ เราแต่ละคนก็ต้องมีศักดิ์ศรี ศักดิ์ศรีของเรา

ก็คือถ้าชีวิตของเราเรียบง่ายเท่าไร เข้าใจคนยากคนจนมากเท่าไร เราก็มีศรัทธามากเท่านั้น แล้วเขาก็มีสิทธิ์ที่จะมีศรัทธาเท่าเทียมกับเรา สันติภาพก็จะเกิดขึ้นได้อย่างแท้จริง”



องค์ทะโลลามะ : “ผู้นำทางจิต
วิญญูณแห่งสันติกับศาสนที่ส่งมา
แทนพระองค์”

แม้องค์ทะโลลามะจะไม่ได้เสด็จ
มาร่วมในการประชุมครั้งนี้ แต่ศาสนที่
พระองค์ท่านได้ให้ท่านริมไปเซอัญญูมาอ่านในที่ประชุม ก็ได้รับ
การต้อนรับจากผู้เข้าร่วมประชุมโดยการลุกขึ้นยืน และปรบมือ
ให้เกียรติอย่างกึกก้อง เสียงกังวานเปี่ยมพลังของนักบวชทิเบตที่
ขึ้นสวดมนต์บนเวทีท่ามกลางสายตานับพันคู่ กับศาสนที่เต็มไปด้วย
ด้วยความเมตตากรุณาและไร้ความเคืองชุน ทำให้การประชุมครั้ง
นี้เพิ่มพูนภาพยิ่งขึ้น โลกรับรู้และไม่เมินเฉยต่อกุศลวิบากกรรม
ของทิเบต กับทั้งเชื่อว่าก้าว่างแห่งสันติภาพโลกนี้จะเป็นประตูที่
เปิดสู่อิสรภาพของทิเบตด้วย

ขออัญญูข้อความบางตอนในศาสน์มาเสนอไว้ ณ ที่นี้

“...ข้าพเจ้าใคร่ขอบอกว่า ช่างเป็นความคิดอันวิเศษยิ่ง ที่มี
การเสนอให้นำภูมิปัญญาอันหลากหลายและมีมาช้านานของ
มนุษยชาติให้มารวมกัน เพื่อสรรค์สร้างสันติภาพและแสวงหา
หนทางให้ศาสนาเป็นพลังแห่งความสามัคคี แทนที่จะเป็นตัว

แบ่งแยกเราทั้งหลายออกจากกัน เราจะต้องเป็นส่วนหนึ่งของ
ครอบครัวเดียวกัน ร่วมกันสร้างสันติให้กับโลกนี้...

ข้าพเจ้ามองว่า ภูมิหลังแห่งศาสนธรรมอันหลากหลายของ
พวกเรา นั้น ต่างเป็นเส้นทางที่สำคัญที่นำเราไปสู่สันติภาพภายใน
ซึ่งเป็นรากฐานที่แท้จริงของสันติภาพโลก มรดกศาสนธรรมที่
ตกทอดมาถึงเรานี้เป็นของขวัญอันล้ำค่าของบรรพชน ขึ้นอยู่ว่า
เราจะส่งทอดสิ่งอันทรงคุณค่านี้ไปยังชนรุ่นหลังอย่างไร พวกเรา
ทุกคนต่างมีความมุ่งมั่นปรารถนาในสันติภาพ เราจะยอมให้สิ่งอัน
มีค่านี้กลายเป็นอาวุธสำหรับทำลายล้างชนรุ่นหลังหรือไม่ พวกเรา
คงรู้อยู่กับใจว่าจะไม่เลือกทำเช่นนั้นแน่ ยังมีอีกสิ่งที่เราคงต้องใช้
เวลาร่วมกันทำในที่นี้ให้มาก นั่นคือการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น
กันให้ได้รายละเอียดมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ถึงแนวทางในการ
สร้างหลักประกันให้ศาสนธรรมต่าง ๆ ร่วมเป็นพันธมิตรอันทรงพลัง
เพื่อร่วมกันสร้างสันติภาพของโลกเรา...

เพื่อให้บรรลุถึงสิ่งนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าเราทั้งหลายจำเป็นต้องร่วม
กันส่งเสริมความเข้าใจและความเคารพในศรัทธาและคุณค่าของผู้อื่น
ศาสนาต่าง ๆ ของโลกสามารถร่วมกันสร้างสันติภาพให้กับโลกได้
ถ้าเกิดศานติและความสามารถกลมเกลียวกันในหมู่ความเชื่อและ
ศาสนธรรมต่าง ๆ แต่ทว่าคงจะเป็นเรื่องน่าเศร้าและร้ายแรงยิ่งนัก
หากในสหัสวรรษใหม่นี้ ทุกศาสนาความเชื่อต่างแข่งขันและ
ขัดแย้งกัน ต่างกลายเป็นตัวบ่อนทำลายสันติภาพของโลก หาก
ข้าพเจ้ายังมั่นใจและเชื่อมั่นอย่างหนักแน่นว่า ความเข้าใจอันดี
ระหว่างศาสนธรรมและความเชื่อต่าง ๆ จะสามารถเป็นแรงหนึ่งใน
การสร้างสันติให้กับโลก...

ข้าพเจ้ายังมีความเชื่อมั่นอีกว่า ถึงแม้ว่าในศตวรรษที่

ผ่านมา จะเต็มไปด้วยสงครามและความทุกข์ระทมอย่างมาก แต่ สหัฐวรรษใหม่นี้จะเป็นช่วงแห่งเวลาของสันติภาพและการหันหน้าเข้าหากัน”



แม่ชีคันสนีย์ เสถียรสุด : “สันติภาพ
เริ่มจากสันติสุขภายใน”

แม่ชีคันสนีย์ได้แสดงทัศนะต่อการ
ร่วมประชุมครั้งนี้ว่า

“สันติภาพไม่ใช่เรื่องของตัวหนังสือ แต่
เป็นเรื่องสำนึกของคนแต่ละคนที่อยู่รวม
กันในโลกนี้ที่จะไม่กบฏต่อตัวเอง แล้วทำให้คนอื่นต้องเดือดร้อน
การไม่กบฏต่อตัวเองก็คือ สำนึกที่ใช้ชีวิตในโลกนี้อย่างคนที่ไม่
ตกเป็นเหยื่อของอารมณ์ ไม่ว่าจะป็นอาการของจิตที่ดึงเข้ามา
เพราะความอยาก หรือว่าผลักดันออกไปเพราะความไม่ชอบ รำคาญ
โกรธ ความลึงเลสงสัย หรือว่าวนเวียนไม่แน่ใจด้วยความหลง


ดังนั้นสันติภาพจึงมีจริง ถ้าหากในใจของคน ๆ นั้นมีสันติสุข
ถ้าเราสงบเย็น สันติภาพก็อยู่ที่ตรงนั้น อานิสงส์แห่งความเย็น
ของเราก็เป็นการเดินทางกับคนที่อยู่ข้างหน้าเราไปด้วยกันด้วยดี
ถ้าในใจของคนเข้าประชุมไม่มีสันติสุข ตรงนั้นก็ไม่มีสันติภาพ แต่
ตรงนั้นจะมีสันติภาพก็ต่อเมื่อใจของคนที่นั่งประชุมแต่ละคน
รับรองตัวเองว่ามีสันติสุขในใจ...”

ในการเดินทางไปทำงานครั้งนี้ เมื่อสำรวจตัวเองในฐานะของ

ชีวิตหนึ่งที่เกิดขึ้นในโลกและมีสำนึกต่อโลกนี้ แม้ซีศันสนีย์ก็กล่าวว่า
ได้รับแรงบันดาลใจจากพระธรรม

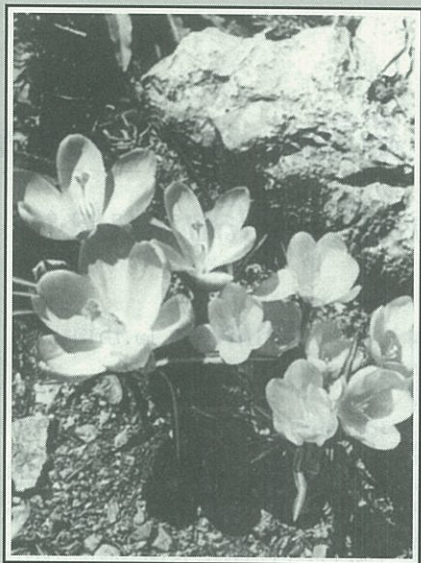
“ธรรมะเป็นเหมือนหยดน้ำที่ทำให้ชีวิตของเราออกมา ขอให้โลกนี้มีธรรมเป็นมารดา มีธรรมะอยู่ในใจของผู้คนในโลกนี้
ที่จะเกื้อกูลหนุนนำให้มนุษย์ทั้งหลายมีศานติอยู่ในใจ

คำว่าขอให้โลกนี้มีธรรมะเป็นมารดาจึงหมายความว่า ใจของ
คนทุกคน ไม่ว่าจะเด็ก ผู้ใหญ่ ผู้หญิง ผู้ชายสี่ผิวอะไรก็ตาม ไม่ว่าจะ
อยู่ในศาสนาใดก็ตาม เป็นนักบวชหรือฆราวาสก็ตาม ธรรมะเป็น
สากล จึงขอให้ความเป็นสากล หรือธรรมะอันเป็นหยดน้ำในใจ
รดรินสู่เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญาเพื่อให้ใจของเราออกมา ไม่ว่าจะเราจะ
อยู่ในยูนิฟอร์มไหน อยู่ในความเชื่อและวัฒนธรรมใดก็ตาม ถึง
แม้ว่าจะพูดกันคนละภาษา แต่มีภาษาแห่งความงอกงามทางจิต
วิญญาณ และถ้าคุณงอกงาม คุณก็มีอานิสงส์ต่อโลก...

ส่วนรูปธรรมที่จะกลับมาทำงาน ก็จะทำแบบต้นไม้ เมื่อชีวิต
มันงอกงามก็มีร่มเงา คนปลูกคือคนที่ให้โอกาส ครูบาอาจารย์ที่
ได้ให้โอกาสแก่เรา แม้จะมรณภาพไปแล้ว แต่หน้าที่ของเรา ยังมีอยู่
คือเติบโตต่อไป และในการเติบโตของเราจะไม่เลือกปฏิบัติ จะไม่
มีความลำเอียง เพราะธรรมชาติของต้นไม้เมื่อเติบโตได้ในระดับหนึ่ง
มีร่มเงาแล้ว ร่มเงาก็ไม่เลือกปฏิบัติเช่นกัน” 

ปฏิญญาจากการประชุมสุดยอดสันติภาพ

๑. ร่วมมือและปฏิบัติงานคู่เคียงกับองค์การสหประชาชาติ ในอันที่จะสร้างสันติภาพในทุก ๆ ด้าน ทั้งในระดับชาติ ภูมิภาค และท้องถิ่น
๒. เรียกร้องให้สังคมหันมาเห็นคุณค่าของค่านิยมทางจิตวิญญาณ เคารพต่อค่านิยม (วัฒนธรรม เชื้อชาติ) ของแต่ละบุคคล ตลอดจนถึงสิทธิในการดำรงชีวิตในโลกที่ปราศจากความรุนแรง
๓. แก้ปัญหาที่เกิดจากความแตกต่างด้านศาสนาและเชื้อชาติอย่างสันติวิธี (โดยใช้หลักอหิงสา) และประณามการใช้ความรุนแรงทุกประการ ที่กระทำไปโดยอ้างว่า “กระทำในนามศาสนา”
๔. ขอร้องให้ทุกศาสนา ทุกกลุ่มชน และทุกเชื้อชาติ ให้อภัยกัน สร้างความสมานฉันท์ และสร้างความแข็งแกร่งให้ชุมชน
๕. สร้างจิตสำนึกในการช่วยเหลือมนุษย์ พึงระลึกว่าทุกคนมีสิทธิได้รับการศึกษา การรักษาพยาบาล และการดำเนินชีวิตอย่างมั่นคง โดยไม่คำนึงถึง ศาสนา เชื้อชาติ เพศ หรือชนชาติ
๖. ส่งเสริมความเสมอภาคในการกระจายรายได้ ทั้งในระดับชาติ และนานาชาติ เพื่อลดช่องว่างระหว่างคนรวยและคนจน
๗. ให้การศึกษาแก่ชุมชน เพื่อให้ตระหนักถึงวิกฤตการณ์ในการรักษาทรัพยากรธรรมชาติควบคู่ไปกับการพัฒนาชุมชน
๘. เรียกร้องให้ทุกศาสนาหรือลัทธิความเชื่อ ปฏิบัติตามหลักศีลธรรม เพื่อให้มนุษย์สามารถอยู่ร่วมกันอย่างสันติและปรองดอง
๙. ร่วมกับสหประชาชาติ เรียกร้องให้ทุกชาติในโลกล้มล้างอาวุธนิวเคลียร์และอาวุธอื่นใดที่มีประสิทธิภาพในการทำลายล้าง เพื่อความปลอดภัยและความมั่นคงของโลก
๑๐. ปฏิบัติและแบ่งปันค่านิยม ความรู้ความเข้าใจถึงคุณค่าของความสงบเย็นภายใน เพราะความสงบเย็นภายในนี้คือรากฐานของสันติภาพ



จำไว้ละ อีสสา คือ ริษยา
เป็นตัวการที่ทำให้เกิดความวุ่นวาย
และให้เสื่อมได้ เพราะฉะนั้น
ให้ละเว้นอย่าได้มีอิจฉาหรือริษยาได้
เวลานี้ฉันพยายามปฏิบัติพรหมวิหาร ๔
เพื่อที่จะได้ อดทน ต่อความอิจฉา
อวดดีและอะไรต่างๆ ของคน

อมตพจนานา :
สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี

ดิน่า มีเรียม : พลังของผู้หญิง จะทำให้โลกเปลี่ยนแปลง



วันหนึ่งเมื่อ ๒ ปีก่อน...

เมื่อองค์กรเอกชนกลุ่มหนึ่งจะเข้าพบ
เลขาธิการสหประชาชาติ นายโคฟี อานัน เพื่อ
ร่วมหารือถึงแผนและรูปแบบของการประชุม
สุดยอดสันติภาพโลกที่จะได้จัดให้มีขึ้นในครั้งนั้น
ผู้ที่วางตัวไว้ในการเข้าพบคือผู้นำทางศาสนา
ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นผู้ชายทั้งสิ้น

แต่ระหว่างนั้นก็ไม่มีใครคนหนึ่งพูดขึ้นว่า...

“ดิน่า... คุณต้องไปด้วย ไมอย่างนั้น

ผู้หญิงจะกลายเป็นพลังที่เสียบเสียง”

ซึ่งเจ้าตัวก็ทักท้วงว่า

“แต่ฉันไม่ใช่นักบวชนะ”

“นั่นยิ่งทำให้ต้องไป” บรูซ เดิม สำนัทับ “...ต้องไปในฐานะ
ของผู้หญิง ไปเพื่อสร้างให้เกิดสภาพสันติภาพแห่งสตรีของโลก
เพื่อยกสถานะจิตวิญญาณของผู้หญิงทั่วโลกให้ได้ผลอย่างแท้จริง”

และด้วยแรงกำลังใจนี้เอง ที่ผลักดันให้เธอผู้นั้นก้าวขึ้นมา

ยื่นเคียงบ้านบุษในการจัดงานประชุมสุดยอดสันติภาพครั้งนี้เช่นนี้...

เรากำลังจะกล่าวถึงเธอ...

ติน่า มีเรียม

สุภาพสตรีที่ทำงานใหญ่ภายในตัวคนที่เล็กกลง

ในการประชุมวันแรกคือ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๔๓ ภายในห้องประชุมนั้นเกิดความสับสนในช่วงแรก เนื่องจากผู้เข้าร่วมประชุมมีมาก และไม่ทราบว่ที่นั่ง ๒-๓ แถวแรกจัดไว้สำหรับคณบดีบวชที่จะขึ้นสวดมนต์ก่อนที่จะมีการเปิดการประชุมอย่างเป็นทางการ ทำให้พิธีกรในงานต้องประกาศขอให้เว้นที่นั่งในแถวดังกล่าวไว้ และเจ้าหน้าที่ของสหประชาชาติต้องคอยกันผู้อื่นที่ยังไม่ทราบออกจากแถวนั้นเหล่านั้นด้วย

สำหรับคณะของนักบวชจากประเทศไทย ได้รับเกียรติให้ขึ้นสวดมนต์เป็นคณะที่สอง นำโดยสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ ซึ่งนั่งแถวหน้า ส่วนคณะพระภิกษุสงฆ์กับแม่ชีคັນสนีย์ เสถียรสุด นั่งรอในที่นั่งแถวที่ ๒ ติดกับเวที และเพื่อความเหมาะสม แม่ชีคັນสนีย์ได้เว้นที่นั่งของตนให้ห่างจากพระภิกษุ แต่ขณะที่นั่งรออยู่นั้นก็มีเจ้าหน้าที่ในเสื้อสูทสีน้ำเงินเดินเข้ามาขอร้องให้แม่ชีไปนั่งที่อื่นเนื่องจากไม่เข้าใจในประเพณีปฏิบัติที่เห็น การนั่งเว้นเก้าอี้จึงดูเสมือนแม่ชีไม่ได้อยู่ในกลุ่ม ซึ่งแม่ชีก็ได้อธิบายว่าอยู่ในกลุ่มที่จะต้องขึ้นสวดมนต์ร่วมกับคณะภิกษุจากประเทศไทย แต่ถึงกระนั้นเจ้าหน้าที่ก็เดินเข้าไปกระชับความกับสุภาพสตรีท่านหนึ่งในชุดกระโปรงสีขาว ผมยาวของเธอรวบไว้ข้างหลังอย่างง่าย ๆ เผยให้เห็นดวงหน้าสงบ กิริยาที่คุยกันทำให้รู้สึกถึงความนัยบางอย่างว่า การนั่งที่ตรงนั้นมีความไม่เหมาะสม และเมื่อแปรสายตาไป แวดตาของสตรี

ในชุดขาวที่ทอดมองมาก็ราวกับมีกระแสบางอย่างที่สื่อถึงกัน เธอหยุดตรึงตรองก่อนจะก้าวเข้ามา และโดยไม่ต้องเอ่ยวาจา... แม่ชีคันสนีย์เข้าใจได้ทันทีว่ากิริยาอ่อนน้อมนั้นบอกรับการเชื่อเชิญให้เดินตามไปซึ่งเธอได้นำไปนั่งในแถวเดียวกันนั้นแต่เป็นอีกที่หนึ่ง

ในขณะนั้นแม่ชีคันสนีย์ไม่รู้ว่าเธอผู้นี้เป็นใคร รู้แต่ว่าเป็นผู้หนึ่งในการจัดงาน แต่เหนืออื่นใด ความรู้สึกในการถูกลูกจากที่นั่งไม่ได้หมายความว่าถึงผู้หญิงหรือผู้ชายลูก แต่หมายถึงการให้ความร่วมมือในการช่วยทำให้งานนี้ได้พบคำว่าสันติภาพซึ่งเป็นเป้าหมายของงาน

นั่นคือการสนทนาบทแรกระหว่างแม่ชีคันสนีย์ กับดิน่ามีเรียม

เป็นการสนทนาที่มีลักษณะพิเศษ คือใช้ความเงียบและภาษาใจเป็นสื่อ...

แต่นั้น...นับเป็นจุดเริ่มต้นของความเข้าใจและเปิดโอกาสให้ทั้งสองมีความร่วมมือกันทำงานต่อไป

ในช่วงเช้าของวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๓ จากมุมมองของเราแล้ว ต้องถือว่าเป็นวันสำคัญสำหรับผู้หญิงจริงๆ เพราะผู้หญิงทุกคนที่ได้มาร่วมในการประชุมครั้งนี้จะได้รับเชิญมารับประทานอาหารเข้าด้วยกัน โดยถือเป็นการรวมพลังของผู้หญิง (อ่านเรื่องได้ในส่วนล้อมกรอบหน้าขวา) นอกจากนี้โอกาสสำคัญที่กองบรรณาธิการสาวิกาได้รับก็คือเวลาสิบโมงเช้า อันเป็นเวลานัดหมายในการสัมภาษณ์คุณดิน่า สถานที่นัดพบก็คือในห้องทำงาน ซึ่งพวกเราได้มาที่นี่ครั้งหนึ่งแล้วเมื่อคืนวันที่ ๒๕ สิงหาคมเพื่อลงนามในสัตยาบันพร้อมคณะพระภิกษุสงฆ์จากประเทศไทย



พวกเราไปถึงก่อนเวลาเล็กน้อย คุณสุภาพร ชารินเจริญเตรียมทำหน้าที่ล่าม คุณผู้เตรียมขาตั้งกล้องและหามุมเหมาะในการถ่ายรูปคุณราดา (Radha Baum) เป็นกึ่งเพื่อนกึ่งผู้ช่วยของคุณดีนาในชุดสูทสีแดงสดใสเปิดประตูต้อนรับด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้มเอ่ยขอโทษแทนคุณดีนาซึ่งกำลังติดธุระ พวกเราเลยได้โอกาสสัมภาษณ์เธอเป็นการอุ่นเครื่องก่อนที่จะนำเข้าสู่การสัมภาษณ์คุณดีนา คุณราดาเป็นผู้มีอัธยาศัยดีสนทนากับพวกเราอย่างมีไมตรียิ่ง แต่ดูเหมือนว่าเธอกำลังสนใจบางอย่างมากกว่าที่อยากจะตอบคำถาม เพราะเธอถามแม้ชีคันสนีย์ อย่างสนใจปนใครรู้...

“ ท่านนี่อย่างไร จึงมาบวช ”

ผู้หญิงสามารถจับบทบาทของตนเชื่อมโลกได้อย่างไร



คุณูปการอย่างยิ่งที่องค์กรสหประชาชาติได้กระทำในการประชุมสุดยอดสันติภาพโลกครั้งนี้ก็คือ ความสามารถที่จะทำให้คนที่มีความแตกต่างหลากหลายในวัฒนธรรมและความเชื่อ มารวมตัวกันได้ แม้การเผชิญหน้าระหว่างประเทศที่มีความขัดแย้งมาเนิ่นนานจะไม่สามารถทำให้คลี่คลายได้ในระยะเวลาอันสั้น แต่อย่างน้อยก็เป็นการเปิดเผยให้เห็นมุมมองของกันและกัน โดย



พลันนั่นเอง เสียง
กริ่งหน้าประตูห้องก็
ดังขึ้น คุณดีนำมา
ขัดจังหวะในการตอบ
คำถามนั้นพอดี เธอ
เดินเข้ามาอย่างกระฉับ
กระเจง พวกเรารู้ว่า
เธอเหนื่อย แต่รอย

ยิ้มน้อยๆ ก็ยังกระจายอยู่ทั่วใบหน้า เธอเอ่ยขอโทษที่มาช้า
พลางก้าวเข้ามานั่งกลางระหว่างคุณราดาและแม่ชีคันสนีย์แล้วยัง
ไม่ทันที่เราได้เอ่ยคำถามสัมภาษณ์ เธอก็ชิงถามเสียก่อนว่า

“อะไรที่ทำให้ท่านตัดสินใจมาอยู่ในสถานภาพนี้”



หวังว่าความเปิดเผยนั้นจะนำ
ไปสู่การสานสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน
ในอนาคต

แม้ผู้เข้าร่วมประชุมใน
งานนี้ส่วนใหญ่เป็นผู้ชายมาก
กว่าผู้หญิง แต่ก็ไม่ใช่ว่าพลังของ
ผู้หญิงจะไม่ปรากฏเสียเลย โดยเฉพาะเมื่อคณะผู้จัดงานได้พยายาม
ใช้ระยะเวลา ๔ วันนี้สร้างประโยชน์ให้เกิดมากที่สุด ดังนั้นผู้หญิง
ทุกคนที่อยู่ในการประชุมจะได้รับหนังสือเชิญให้เข้าร่วมรับประทานอาหาร
เช้าด้วยกันในเวลา ๗ โมงครึ่ง ของวันที่ ๑๑ สิงหาคม ณ โรงแรม
Waldorf-Astoria ซึ่งทำให้เราได้ประจักษ์ถึงพลังของผู้หญิงที่

ทุกคนพากันหัวเราะ เพราะนั่นคือคำถามเดียวกับคุณราดา เสียงหัวเราะที่ประสานกันทำให้บรรยากาศในห้องอบอุ่น คุณดีนำพลอยหัวเราะไปด้วยแต่ก็มีท่าทางงงๆ คุณสุพาพรจึงอธิบายว่าเมื่อสักครู่คุณราดาก็ตั้งคำถามเดียวกันนี้ เลยกลายเป็นว่าผู้ที่ตั้งใจจะมาสัมภาษณ์กลับถูกสัมภาษณ์เสียเอง

อย่างไรก็ตาม การตอบคำถามนี้กลับเป็นเรื่องดี เพราะเป็นการเผยให้ฆราวาสทั้งสองท่านได้ทราบเหตุผลและเข้าใจในวิถีชีวิตบนเส้นทางบรรพชิตที่แม่ชีศันสนีย์ได้ตัดสินใจเลือกเดิน ความเปิดเผยนั้นนำไปสู่การสนทนาถึงเหตุการณ์ที่ได้พบกันครั้งแรก และเมื่อได้แลกเปลี่ยน ความรู้สึกระหว่างแม่ชีศันสนีย์กับคุณดีนำ ก็เกือบจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

พร้อมจะลุกขึ้นเชื่อมโลกอย่างแท้จริง

ในห้องนั้น เราได้พบกับ Sri Sri Mata ท่านหนึ่ง ผมชาวของเธอขัดกับนัยน์ตาที่เป็นประกายสุกใส เธอและคณะที่มาด้วยได้นำขนมกวนชิ้นเล็กๆ คล้ายถั่วกวนอัดบ้านเรามาแจกทุกคนในห้องคนละชิ้น คณะของเธอคนหนึ่งเล่าให้ฟังว่าขนมนี้ทำมาจากชุมชนของพวกเธอ ซึ่งอยู่ในนิวยอร์กนี่เอง ถือเป็นขนมมงคลที่จะทำแจกกันในโอกาสพิเศษ

นอกจากนั้นเรายังได้พบกับผู้หญิงแอฟริกันผิวดำผู้สวมชุดสีสด และโพกผมด้วยผ้าสีเดียวกับชุดเสื้อตัวสั้นที่สวมเปิดให้เห็น



คุณดีน่า : ขออนุญาตใช้โอกาสตรงนี้อธิบาย ที่จริงวันนั้น
อยากจะบอกตรงๆ ว่ามีธรรมเนียมปฏิบัติที่พระอินดูยึดถือเกี่ยวกับ
กับผู้หญิง แต่ตอนนั้นก็อัดอั้นตันใจเสียจนพูดไม่ได้ แม้แต่จะ
อธิบายเรื่องง่ายๆ เพราะมีบางส่วนเป็นเรื่องขัดแย้งในใจ (คุณดีน่า
นิ่งไปชั่วขณะก่อนจะเอ่ยต่อ)

เนื่องจากเป็นคนที่นับถือศาสนาฮินดู มีครูบาอาจารย์เป็น
นักบวชในศาสนาจึงค่อนข้างจะเข้าใจในวัฒนธรรมที่เคร่งครัด
ในการประชุมครั้งนี้ต้องนับว่าเป็นเรื่องยากอย่างหนึ่ง คือในขณะที่
ได้จัดทุกอย่างไว้เรียบร้อยแล้ว แต่มีนักบวชกลุ่มหนึ่งไม่อยากจะ
มาประชุม แต่หน้าที่ของคณะกรรมการจัดงานย่อมอยากให้เห็น
นักบวชในทุกศาสนามาได้ ซึ่งพระอินดูก็บอกว่าถ้าเพื่อนมาได้
ขออย่าให้มันใกล้ผู้หญิงเลย...

เนื้อหาห้องที่พอกหนาเป็นชั้นๆ แต่ก็ปกคลุมเนื้อที่แข็งแรง
บ่งบอกถึงภาวะการสู้งานหนัก พวกเธอจะมีบุคลิกอบอุ่น เสีย
หัวเราะดังของเธอทำให้พวกเรามั่นใจว่า เธอจะยืนหยัดเป็นพลัง
อันแข็งแรงให้กับชุมชนของเธอได้ตลอดไป

นอกจากนั้นก็ยังมีผู้หญิงแถวหน้าจาก
อินโดนีเซีย มาเลเซีย พม่า อังกฤษ อเมริกา
และจากอีกหลายๆ ชาติที่พบปะกันในห้อง
อาหารวันนั้น ระหว่างรับประทานอาหารก็มีผู้สับ
เปลี่ยนขึ้นไปบนเวที พูดถึงภารกิจและบทบาท
ในฐานะที่เป็นแม่ และเป็นพลังหนึ่งในอันที่
จะสร้างสันติภาพให้เกิดขึ้นในโลกนี้





คตินั้นเหนื่อย
มากเพราะต้องเปลี่ยน
ที่นั่งหมด และความรู้สึก
ในใจคือความขัดแย้ง
เพราะใจหนึ่งก็รักครูบา
อาจารย์เหล่านั้นมาก
อยากจะขอร้องครูเหล่า

นั้น แต่อีกใจหนึ่งก็ต้องเคารพสิทธิของผู้หญิงหนึ่งคน แต่กลับ
ต้องมาทำในสิ่งที่ไม่เห็นด้วย ตอนนั้นต้องต่อสู้กับตัวเองมากพอ
สมควร เพราะถือว่าในฐานะของผู้จัดงานคนหนึ่งก็ต้องทำหน้าที่
ครั้งนี้ให้ดีที่สุด และไม่ยากกระทำในสถานะที่กำลังทำร้ายผู้หญิง
ด้วยกัน ดังนั้นตอนที่ท่านลุกขึ้น จึงรู้สึกที่ท่านมีความจริงใจมาก

ผู้จัดงานได้ขึ้นไปกล่าวอย่างออกตัวว่า ในการประชุมครั้งนี้
แม้จะมีผู้หญิงน้อยกว่าผู้ชาย แต่ก็ไม่ควรละโอกาสที่จะได้แสดง
สิ่งที่คิดว่าเหมาะสมและถูกต้อง นั่นคือผู้หญิงน่าจะร่วมมือกันในแง่
ของการนำจิตวิญญาณของโลกมาสื่อสารซึ่ง
กันและกัน ซึ่งผู้หญิงเหล่านี้ ไม่จำเป็นต้อง
เป็นผู้นำทางศาสนา แต่ความมั่งคั่งของจิตใจ
ในผู้หญิงจะช่วยให้โลกนี้พัฒนาได้ดีขึ้น การ
ประชุมครั้งนี้เป็นครั้งแรกในรอบศตวรรษที่
ทำให้ผู้หญิงหรือคนส่วนใหญ่ได้มีโอกาสแนะนำ
ตนเองหรือถูกแนะนำ เพื่อให้องค์กรสหประชา
ชาติเห็นความสำคัญของผู้หญิงได้มากขึ้น



แม่ชีคันสนีย์ : ต้องขอบคุณเหตุการณ์นั้นเพราะมันทำให้เรามีวันนี้ เป็นสิ่งที่ดีมากที่สุดที่ทำให้เราได้มีโอกาสมานั่งคุยกันตอนนั้น ขณะเกิดเหตุการณ์นั้นไม่ทราบหรอกค่ะ แต่รู้ได้ว่าคุณดีนากำลังจะอธิบายบางสิ่งให้เราเข้าใจ ถึงแม้ตอนนั้นจะไม่ได้สื่อสารกันตรงๆ แต่เราก็เข้าใจในสิ่งที่คุณดีนจะต้องทำเพื่อให้งานมีความลงตัว เราเข้าใจสายตาที่มองมาด้วยความเห็นใจ และเราก็มีความสุขในการที่เป็นคนหนึ่งซึ่งให้ความร่วมมือที่จะทำให้งานนี้บรรลุเป้าหมาย คือความมีสันติ

คุณดีน : ความรู้สึกตอนนั้นคือไม่เห็นเลยคะว่าผู้หญิงผู้ชายแตกต่างกัน ไม่เห็นว่าคนที่มาประชุมจะเป็นผู้หญิงหรือเป็นผู้ชาย ในความรู้สึกส่วนตัวแล้วเห็นว่าทุกคนเป็นแค่จิตวิญญาณ

ถึงแม้ว่าเราจะไม่ได้จัดอะไรเป็นพิเศษสำหรับผู้หญิงเหล่านี้ แต่ที่เราเห็นความสำคัญของพลังขับเคลื่อนที่อยู่ภายใต้การประชุมครั้งนี้ และนี่คือจุดหนึ่งว่าทำไมเราถึงจึงจะเชิญกลุ่มผู้หญิงให้มาเจอกันในเช้าวันนี้ เพื่อทำให้เกิดความมั่นใจว่าพวกเรามีคุณสมบัติพอที่จะเป็นพลังที่สำคัญของสังคมจริงๆ นอกเหนือจากพลังของผู้ชาย พลังของเรามีส่วนในโลกนี้เป็นอย่างมาก

จากนั้นสุภาพสตรี
อินเดียนแดงคนหนึ่งขึ้น



จริงๆไม่เห็นผู้ชายผู้หญิงเลย แต่ในฐานะที่เป็นผู้หญิง รู้เลยว่าหน้าที่ในการทำงานครั้งนี้ ต้องให้คนได้ยินเสียงผู้หญิง เพราะเสียงผู้หญิงเป็นเสียงที่อ่อนโยนมาก เป็นเสียงของแม่ของแผ่นดินที่แท้จริง และเมื่อมองมายังท่าน ก็รู้สึกว่าคุณเองก็รู้สึกอย่างนั้นด้วยเช่นกัน ใช่ไหม (แม่ชีสันสนีย์ยิ้มแทนคำตอบรับ) เป็นความรู้สึกที่สามารถสัมผัสได้ และก็เริ่มสังเกตว่าการที่ต้องผลักดันให้ผู้หญิงออกมาขึ้นแถวหน้าก็มีความสำคัญอยู่ด้วย



มาพูดว่าสิ่งที่เห็นว่าควรจะต้องมี คือการรวมตัวเพื่อให้เกิดความรักซึ่งกันและกัน และควรเป็นการรวมตัวเพื่อให้เกิดการปฏิบัติจริง ๆ อย่างเป็นรูปธรรม เธอได้ยกตัวอย่างของผู้หญิงในเผ่าอินเดียนแดงซึ่งผู้หญิงมีสิทธิในการเลือกผู้นำ และได้รับการยกย่องจากคนในเผ่าเคียงบ่าเคียงไหล่กับผู้ชาย แต่เมื่อมาอยู่บนเวทีโลกแห่งนี้เธอออกจะแปลกใจ ที่เห็นการประชุมครั้งสำคัญในครั้งนี้นักลับมีผู้ชายมากกว่าผู้หญิง เธอคิดว่าในอนาคตผู้หญิงน่าจะมียุคมากกว่านี้ และรู้สึกดีใจเหลือเกินที่มีโอกาสได้มาพูด เพราะเหมือนกับได้เปิดหัวใจระหว่างผู้หญิงด้วยกัน

มีผู้เสนอเพิ่มเติมว่าสันติภาพจะต้องเกิดจากการพัฒนาภายในแล้วก็ต้องส่งผลกระทบต่อารอยู่ร่วมกันของภายนอก ไม่ใช่รวม

เหมือนกัน เราควรจะต้องเห็นพลังของผู้หญิงด้วย ไม่ควรจะมี
แค่จิตวิญญาณอย่างเดียว เพราะว่าผู้หญิงมีพลังของความอ่อนโยน
ที่จะร่วมกันสร้างแผ่นดินของเรา

แมชีตันสนีย์ : เรามีความคิดในเรื่องนี้เหมือนกัน ท่าน
พุทธทาสภิกขุ ครูบาอาจารย์ของเราสอนว่า ให้ทำงานอย่างไม่มี
ตัวตนก็จะมีหญิงไม่มีชาย แต่การมาร่วมประชุมครั้งนี้ เราเข้าใจ
ถึงการต่อสู้ของผู้หญิงที่ทำงานในโลกเลยว่าทำไมเขาต้องต่อสู้ และ
ทำให้เข้าใจผู้หญิงที่กำลังต่อสู้มากขึ้น

จากจุดนั้นจึงกลายมาเป็นความสนใจที่จะขอสัมภาษณ์
คุณดีน่า เพื่อให้เห็นถึงความพยายามของผู้หญิงซึ่งอยู่เบื้องหลัง
การทำงานที่ทำให้โลกนี้มีสันติ ก็คงต้องถามต่อไปว่า... อะไรเป็น

เพื่อตัวเอง ไม่ใช่รวมเพื่อผู้หญิง แต่จะต้องรวมเพื่อโลก โดยพลัง
ของผู้หญิงซึ่งมีความอ่อนโยน แต่ขณะเดียวกันก็มีพลังสามารถดูแล
โลกได้และจะต้องเรียนรู้ว่าเราจะต้องต่อสู้ แต่จะต่อสู้อย่างไรให้พ้น
ไปจากความเป็นผู้หญิงผู้ชาย เราจะไม่ต่อสู้แบบผู้หญิงที่ต้องการจะ
ชนะผู้ชาย แต่จะต่อสู้แบบมนุษย์ที่มีศักยภาพและสามารถจะดูแล
โลกนี้ได้ เพราะฉะนั้นถ้าผู้ชายทำไม่ถูกต้อง ผู้หญิงก็จะช่วยดูแล

แมชีตันสนีย์ได้แสดงความเห็นในเรื่องนี้ว่า การต่อสู้ครั้งนี้
ไม่ใช่เป็นการต่อสู้กับใครเลย แต่เป็นการต่อสู้กับกิเลสภายในตนเอง
ให้อยู่เหนือความมีตัวตนของผู้หญิงนั่นแหละ เวลาที่พูดถึงการต่อสู้
เรามักจะนึกว่าต้องไปต่อสู้กับคนข้างนอกหรือต่อสู้กับอะไรสักอย่าง
เช่น พอผู้หญิงต่อสู้ เราก็คิดไปเองว่าต้องต่อสู้กับผู้ชายเพราะ

แรงบันดาลใจในการทำงานเพื่อให้โลกนี้มีสันติ

คุณดีน่า : (ยิ้มน้อยๆ อย่างถ่อมตน) โดยส่วนตัว ดิฉันเป็นคนไม่มีความสามารถ และไม่มีทางที่จะทำงานชิ้นนี้ได้ ที่สำคัญคือตัวเองไม่ได้เลือกที่จะทำงานนี้ แต่ถูกเลือกให้ทำ การถูกเลือกนี้ได้มีการวางพื้นฐานการเลือกไว้แล้ว อาจจะถูกเลือกจากเบื้องบนลงมา ซึ่งในทุกขณะจิตก็รู้สึกว่าคุณดีน่าตัวเองเป็นแค่ ‘สื่อ’ และจะต้องทำงานอย่างหนักที่สุด ทำให้ทุกวินาทีมีค่าที่สุด แต่ในการทำงานก็ทำหน้าที่อย่างเต็มกำลังด้วยความเบิกบานแจ่มใสในฐานะที่เป็นสื่อลงมือทำงานอย่างไม่คิดว่าตัวเองมีตัวตน แต่เป็นตัวแทนของสิ่งดีงามเท่านั้น ซึ่งดิฉันมั่นใจว่าผู้ที่มิสภาวะทางจิตวิญญาณจะมีความต้องการคล้ายๆ กัน จะเป็นคนทำงาน ฉะนั้นสภาวะแห่งสันติตรง

อะไร ก็เพราะว่าผู้หญิงมีโอกาสน้อย จึงต้องต่อสู้เพื่อให้มีโอกาสสมากการสู้แบบนี้จะนำไปสู่ความรุนแรง จะเป็นการต่อสู้ที่จะไม่พบสันติ แต่ถ้าเพื่อที่เราสอนให้ผู้หญิงทุกคนต่อสู้ หรือรวมตัวกันเพื่อที่จะต่อสู้กับกิเลสของตัวเอง แล้วยกอิสรภาพอันนี้อยู่เหนือความเป็นของคุณ คืออยู่เหนือความเป็นหญิง เหนือความเป็นชาย การต่อสู้นี้จะเป็นการต่อสู้เพื่อโลก อานิสงส์จะไปสู่โลกทันที

ผู้หญิงแอฟริกันท่วงท่าแข็งแรงผู้สวมชุดสีสดขึ้นไปกล่าวถึงผู้หญิงในฐานะที่เป็นแม่ ซึ่งจะต้องดูแลครอบครัว การต่อสู้ภายในใจของผู้หญิงจะสามารถทำให้เด็ก ๆ รอด



นั้นต่างหากที่จะประกอบกันแล้วก็เปลี่ยนพลังงานทั้งหมด เปลี่ยนพลังแห่งการประสมทั้งหมดให้ออกมาเป็นสิ่งที่ดีขึ้น ดิฉันเชื่อมั่นในเรื่องนี้ ซึ่งจุดนี้เองเป็นแรงบันดาลใจให้ดิฉันทุ่มสุดกำลังในทุกวินาทีของการทำงาน

แม่ชีคันสนีย์ : คาดหวังอะไรจากการประชุมคะ

คุณดีนา : เมื่อวานนี้ดิฉันได้พบกับผู้นำทางจิตวิญญาณคนหนึ่งจากประเทศอิหร่าน ในขณะที่คุยกัน ดิฉันสามารถสัมผัสได้ถึง ความสงบเย็น และเป็นความสงบที่มีอำนาจ ซึ่งดิฉันคิดว่าสิ่งนี้ต่างหากที่จะสร้างฐานอันสมดุลในแต่ละประเทศ (หยุดชั่วขณะก่อนจะพูดต่อ) นี่เองทำให้ดิฉันเริ่มมองเห็นว่า ผลจากการประชุมจริงๆ

เธอเน้นถึงการรู้จักตัวเอง ถ้าจะให้ผู้หญิงรู้จักตนเอง ต้องสอนตั้งแต่เด็ก จนผู้หญิงรู้สึกว่าตัวเองมีศักยภาพในการเป็นแม่ ซึ่งในที่สุดแล้วลูกของผู้หญิงคนนั้นเมื่อเกิดออกมาจะมีศักยภาพ ถึงแม้จะเป็นลูกชายก็จะเป็นพ่อที่ดีต่อไป

อีกท่านหนึ่งขึ้นมากล่าวถึงศาสนาและการเชื่อมโยงกับผู้หญิงว่าคำสอนทางศาสนาบอกว่าให้ดูข้างในเป็นที่ตั้ง ถ้าเพื่อเราเฝ้าสังเกตว่าเรามีความดิ่งามอยู่เสมอ โดยผู้หญิงทั่วโลกเป็นผู้นำสันติภาพมาสู่โลกได้ ผู้หญิงน่าจะเป็นผู้นำของทุกเรื่องที่เกิดขึ้นในสังคมในระดับต่างๆ ตั้งแต่ระดับล่าง ระดับกลาง และระดับสูง เราหวังว่าน่าจะมีการรวมตัวกันของผู้หญิงทั่วโลก ในแง่ของจิตวิญญาณในแง่ของพลังของผู้หญิงและการทำกิจกรรมต่างๆ จริงๆ

อาจจะมีความหมายหรือไม่ก็ตาม แต่อย่างน้อยดิฉันก็ได้รู้ว่า ผู้นำทางศาสนาในแต่ละประเทศสามารถทำให้เกิดความสมดุลของโลก ผู้นำทางศาสนาบางกลุ่มอาจจะมีกำลังมากกว่าบางกลุ่ม บางกลุ่มอาจจะมีกำลังน้อย แต่ความที่มีเสียงหรือกำลังน้อยไม่ได้แปลว่าเป็นจุดด่างสมดุลของธรรมชาติหรือของสภาวะทางจิตวิญญาณของโลกโดยส่วนรวม การทำงานครั้งนี้ทำให้ดิฉันมั่นใจว่าผู้นำทางจิตวิญญาณจะเป็นคนช่วยสานต่อสันติภาพของโลกที่ยั่งยืนจริง ๆ

แม่ชีทัศนีย์ : ความยิ่งใหญ่ของงานนี้คือการได้ลดตัวตนของเรา และรางวัลคือความสุขที่เป็นอิสระอย่างแท้จริง ตอนต้นคุณติน่าพูดถึงสื่อ เราขออย่าว่าคุณติน่ากำลังทำหน้าที่ สื่อ ซึ่งจะช่วยให้คนพ้นจากความทุกข์ นั่นก็คือการช่วยทำให้โลกมีสันติ



แล้วผู้หญิงมีอำนาจที่จะดูแลโลกได้จริง ๆ ดูแลตัวเองได้อย่างดีและดูแลคนที่อยู่ข้าง ๆ ได้ ผู้หญิงทั่วโลก ไม่ใช่เฉพาะผู้หญิงในห้องนี้เท่านั้นที่สอนเด็ก ๆ ตั้งแต่เริ่มต้นจนเด็ก ๆ

เหล่านี้สามารถมาเป็นผู้นำของสังคม และเป็นพ่อที่ดีได้ในที่สุด เพราะฉะนั้นถ้าเพื่อต้องการเปลี่ยนโลก เราน่าจะเริ่มตั้งแต่พื้นฐานสอนลูกหลานตั้งแต่เล็ก ๆ ทั้งผู้หญิงและผู้ชายให้มีความเมตตาต่อโลก โดยเฉพาะเด็กผู้ชาย แต่ในแง่ของเด็กผู้หญิง น่าจะสร้างให้เด็กผู้หญิงเห็นว่าเขามีพลังของความเป็นผู้หญิงในโลกนี้ที่เป็นแม่

เป็นโลกที่ทำให้พวกเราหมดระว่างการใช้ชีวิตที่จะไม่ทำให้ใครต้องปวดร้าวเพราะเรา สื่ออย่างนี้จะนำไปสู่สันติภาพ และถ้าเพื่อว่าพลังของผู้หญิงซึ่งมีความสงบเย็น อ่อนโยนและหนักแน่นมั่นคงก็สามารถที่จะใช้คุณสมบัติที่ดีของผู้หญิงตรงนี้เป็นสื่อที่จะทำให้โลกนี้เกิดสันติได้ ผู้หญิงจะสามารถแปรเปลี่ยนพลังแห่งความรุนแรง มาเป็นความเข้มแข็ง นำพลังที่เป็นลบมาใช้เป็นพลังของโลกในฝ่ายบวก ทำให้เราคิดถึงเด็ก ๆ รุ่นหลังซึ่งจะได้รับอานิสงส์จากความเป็นแม่ในมิตินี้ ไม่ใช่เป็นแม่ในการให้กำเนิด ในการคลอด แต่เป็นแม่ทางจิตวิญญาณ

เราคิดว่าผู้หญิงที่เปิดประตูจิตวิญญาณของโลกต้องตัวตนเล็ก จึงจะทำงานได้มาก ทำงานได้กว้างขวางมาก จึงเป็นความยิ่งใหญ่ ด้วยปัญญา ไม่ใช่ยิ่งใหญ่ด้วยคัมภีร์

ของลูกได้ ขณะเดียวกันระหว่างที่เราดูแลครอบครัว เราจะช่วยให้ผู้ชายของสังคมเข้าใจพลังของผู้หญิงได้อย่างไร ให้เห็นความสำคัญของผู้หญิงที่มีต่อโลกนี้

แม่ชีศันสนีย์กล่าวกับทีมงานถึงความรู้สึกที่เห็นการรวมตัวของผู้หญิงในครั้งนี้ว่า

“เหมือนกับการสร้างหมู่ของผู้ที่มาส่งเสริมกันในเรื่องของการปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ การรวมตัวให้โอกาสซึ่งกันและกัน ผู้หญิงที่มาร่วมคราวนี้ ทุกคนมีความตั้งใจที่จะทำให้โลกนี้มีสันติภาพ เมื่อมารวมกันก็ทำให้เกิดความมั่นใจมากขึ้น”

เมื่อมั่นใจและชัดเจนในพลังบวกซึ่งปรากฏขึ้น แม่ชีศันสนีย์ก็นำมาเชื่อมโยงกับงานที่กำลังทำอยู่ที่เมืองไทย

จากนั้นคุณคีน่าได้เล่าถึงงานต่อเนื่องจากงานประชุมสุดยอด
สันติภาพครั้งนี้ อันเป็นสภาผู้หญิงที่จะร่วมมือกันทำงานในมิติของ
จิตวิญญาณ (Spiritual Council of Woman) ซึ่งกำลังจะเริ่มที่
แอฟริกา

คุณคีน่า : เลือกไปทำงานที่นั่นก็เพราะว่า อาจมีผู้นำทาง
ศาสนาที่ยังไม่เข้าใจ และมักพูดถึงศาสนาอื่นในแง่ที่ไม่ถูกต้อง
ดิฉันจึงรู้สึกว่าเป็นหน้าที่ของเราที่จะทำให้ศาสนาทุกศาสนาไม่ใช่
มีการดำรงอยู่เพื่อแข่งกัน ไม่ใช่เพื่อให้ใครดีกว่าใคร แต่เป็นการ
นำพลังที่ดีที่สุดของแต่ละศาสนามารวมกันได้ เพื่อนำสันติภาพ
มาสู่โลกนี้

การไปแอฟริกาก็จะเป็นกลุ่มที่ไปช่วยผู้หญิงที่นั่น ซึ่งกำลัง



“งานสาวิกาสิกขาลัย
ซึ่งเกิดขึ้นในโครงข่ายงาน
ของเสถียรธรรมสถาน ไม่ว่าจะ
เป็นครอบครัวแห่งสติหรือ
งานสร้างโลกโดยผ่านเด็ก ๆ
ซึ่งเป็นดั่งดอกไม้งามของ

แผ่นดิน การมาประชุมคราวนี้ทำให้ได้พบแนวคิดที่คล้ายคลึงกัน
ของผองเพื่อนซึ่งมาจากถิ่นที่ห่างไกล และทำให้เกิดความมั่นใจว่า
ทั่วโลกนี้ยังมีผู้หญิงที่ตั้งใจและมุ่งมั่นในการสร้างโลก สร้างเด็กเพื่อ
ให้โลกนี้มีสันติภาพอย่างถาวรและยั่งยืน”

ในท้ายสุดของงานเลี้ยงอาหารเช้าที่เป็นการรวมตัวของ


บาดเจ็บทั้งภายในและภายนอก เพื่อให้ผู้หญิงเหล่านั้นรู้ว่า ถึงแม้ว่าจะบาดเจ็บ แต่เขามีสภาวะแห่งความเป็นแม่ เราจะรักษา ดูแลทั้งกายและจิตใจของผู้หญิงเหล่านี้ในประเทศแอฟริกา ซึ่งก็อยากจะขอเชิญท่านให้เกียรติเป็นหนึ่งในสภาสตรี เพื่อจะได้ช่วยกันทำงานเพื่อยกย่องเกียรติของผู้หญิง ยกสภาวะแห่งจิตวิญญาณของผู้หญิงทั่วโลกอย่างแท้จริง

แม่ชีคันสนีย์ : ต้องขอบคุณและจะทำงานร่วมด้วย กำลังมีความรู้สึกที่โลกจะเปลี่ยนแปลงได้เร็ว ถ้าเราช่วยกันทำให้ผู้หญิงมีปัญญามากขึ้น เพราะเราเชื่อว่าพลังงานอย่างนี้จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่มีศานติมากขึ้น การทำงานของคุณดีน่าและคณะทำให้เรารู้สึกว่าเหมือนมีเพื่อนร่วมงาน มางาน



ผู้หญิงในวันนั้น ผู้เข้าร่วมได้รับมอบดอกมะลิประดิษฐ์เข้าช่อสีขาวงดงามจากแม่ชีคันสนีย์ ทุกคนกล่าวชื่นชมความงามของดอกไม้นี้ หลายคนรู้สึกดีต้นต้นเมื่อรู้เหตุผล

ที่เลือกดอกไม้ชนิดนี้มามอบให้

“เพราะเป็นดอกไม้ที่ในความหมายของคนไทย ก็คือแม่แม่เป็นดั่งดอกมะลิ สะอาด หอม เรียบง่าย ไม่ฉูดฉาด แต่ทำให้ความรู้สึกสงบเย็น เราคิดว่าดอกมะลิและความสงบเย็นนี้จะเป็นของคู่กับสันติภาพของโลกค่ะ” 

ประชุมครั้งนี้มีสำนึกที่ชัดเจนอยู่ ๒ อย่างคือ คำว่า เพื่อน กับคำว่า กตัญญูต่อโลก

โอกาสนี้จะขอบคุณทุกคนที่อยู่เบื้องหลังของการทำงาน ตรงนี้ว่า งานที่ทำเหมือนกับงานปิดทองหลังพระ แต่เป็นงานที่จำเป็นอย่างยิ่งในโลกนี้ ถ้าเพื่อไม่มี...ก็จะมีภาพลักษณ์ขององค์กรรวมทั้งดงาม เพราะการทำงานอยู่เบื้องหลังเป็นเสมือนกำลังของความขับเคลื่อน เปรียบสันติภาพเป็นเสมือนกับภูเขาใหญ่ยักษ์ที่เคลื่อนยาก แต่สิ่งเล็กๆ เช่นความสงบเย็นที่สัมผัสได้ จะสามารถทำให้สิ่งที่ขับเคลื่อนยาก เป็นไปได้ง่ายขึ้น นุ่มนวล ไม่แตกหัก แล้วถึงดงาม ซึ่งเราก็หวังว่า ภูเขาลูกนี้จะค่อยๆ เคลื่อนไปได้ง่ายขึ้น นุ่มนวลและยั่งยืน

คุณดีน่าและคุณราดาร้องขึ้นพร้อมกันว่า นี่เองที่จะเป็นหลักในการทำงานของเธอ...เคลื่อนภูเขาไปอย่างนุ่มนวล หากแต่ละก้ำอย่างนั้น สงบเย็น อ่อนโยน หนักแน่นมั่นคงและยั่งยืน

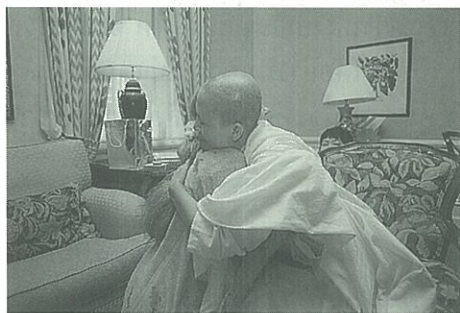


แม่ชีศันสนีย์ : เรามั่นใจในการทำงานอย่างคนที่มีความเป็นแม่ มีความนุ่มนวล ความเอื้อเฟื้อและความเข้าใจ สิ่งเหล่านี้เป็นพลังแห่งความรักนำไปทำงานเพื่อลดตัวตนของคนในโลกนี้ และทุกคนก็จะมีชีวิตที่เป็นอิสระและงดงามเพราะการทำหน้าที่เราเอง ก็มั่นใจในเรื่องนี้ ขอให้โลกนี้มีธรรมเป็นมารดา

คุณราดาซับหยาดน้ำตาที่รินออก



มาคุณติน่าคุกเข่าลง
เบื้องหน้าแม่ชีคันสนีย์
พลาบกล่าวขอบคุณ
ที่วาจาของท่านได้ก่อ
ให้เกิดกำลังใจในการ
ทำงานต่อไป



ตลอดเวลา
ในการสัมภาษณ์
โทรศัพท์ภายในห้อง
ดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง
คุณราดาปลื้มตัว
ลุกขึ้นไปรับ จาก
การโต้ตอบทำให้พวก
เรารู้ว่าคุณติน่ายังมี
ภารกิจในการประชุม

การสนทนาจึงหยุดเพียงแค่นั้น ซึ่งก็ต้องนับว่าเป็นสัมภาษณ์พิเศษ
ของสาวิกาที่แปลกกว่าครั้งใด ๆ คือมีลักษณะเป็นการแลกเปลี่ยน
เรียนรู้ระหว่างฆราวาสกับนักบวชมากกว่า

แต่นี้เองคือสิ่งที่น่าจะเป็นในสถานการณ์นี้...

นั่นคือการที่ผู้หญิงสองคนจากถิ่นที่อยู่กันคนละทวีป
คนละด้านของโลก ได้เดินมาพบกันด้วยมิติทางจิตวิญญาณที่มี
เป้าหมายเพื่อสันติภาพและความสงบเย็นของโลก


ผู้หญิงสองคนนี้ หรือผู้หญิงทั้งโลกต่างก็มีเป้าหมายเดียวกัน
มีความเป็นแม่ มีหัวใจที่อบอุ่น และหนักแน่น ซึ่งพร้อมแปรเปลี่ยน
ความรุนแรงให้เป็นความรัก เปลี่ยนพลังลบให้เป็นพลังบวก...

การเดินทางมาพบกันในงานประชุมครั้งนี้จึงเป็นเสมือนก้าวแรกที่เริ่มต้น คำสัญญาที่จะจับมือและร่วมกับผู้หญิงทั่วโลกเพื่อสานสันติภาพแก่โลกนี้เป็นไปได้ภายใต้ปรัชญาการทำงานคล้าย ๆ กัน

สงบเย็น อ่อนโยน หนักแน่นมั่นคง และยั่งยืน

เราขอขอบคุณเธอ ดีน่า มีเรียม

ผู้หญิงที่ใช้ความสงบเย็นในการทำงาน และเบิกบานในขณะที่ทำหน้าที่

เธอทำให้พวกเราทุกคนมีความมั่นใจในพลังของผู้หญิงพลังที่จะสามารถทำให้โลกนี้เปลี่ยนแปลง และก้าวไปสู่สันติภาพโลกได้อย่างแท้จริง 

หนทางเลือกใหม่แห่งดนตรีกาล

เรียนรู้กับ

อ.เดือนใจ ศรีมารุต

ขอเชิญเด็ก ๆ และสมาชิกในครอบครัว เรียนรู้เรื่อง

การฟังเสียงซึ่งกันและกันให้เป็นเสียงดนตรี

“สื่อดนตรีเพื่อสติ”

สนใจติดต่อ เสถียรธรรมสถาน

พบกันทุกวันอาทิตย์ ๑๐.๐๐ น. และทุกวันพฤหัสบดี ๑๗.๐๐ น.



พลังแห่งความเบิกบาน



ลงสวนวันนี้ ไม่ต้องมีจอบเสียมส้อมพรานดิน
ลงสวนวันนี้มีเพียงใจนิ่งๆ ที่ตั้งมั่น

ว่าจะหมั่นรดน้ำดูแลให้ดอกไม้
ที่อยู่ภายในเบ่งบาน เมื่อดอกไม้



เบ่งบาน ใจคนรดก็เบิกบาน ใจที่เบิกบานย่อมถ่ายทอดความ
สดชื่นให้ผู้อื่น และย่อมสุขใจที่ได้รู้ว่า ความเบิกบานของเรา
ได้ก่อให้เกิดความสุข สดชื่น และได้เห็นว่าในความสุขใจของ
ผู้อื่นนั้นมีความเบิกบานของเรา ดอกไม้บานในใจนี้ จึงส่งผล
ยิ่งใหญ่เป็นดอกไม้แห่งพลัง...เป็นดอกไม้บาน

ที่พร้อมจะแบ่งปันความสุขใจ และพลังให้กับ



ผู้อื่น ให้กับสังคม ...ปี ค.ศ.

๒๐๐๑ เป็นปีอาสาสมัครสากล มาร่วมกัน
รดน้ำ ดูแลให้ดอกไม้ในใจเบ่งบานให้เกิดเป็น
ความเบิกบาน เกิดเป็นพลัง เพื่อร่วมกันแบ่งปันพลังนี้ให้กับโลก
ให้กับสังคม ในฐานะอาสาสมัครของโลกกันเถิด



ม อ ง แ ง่ ดี้

“เป็นยังไงบ้าง จีบน้องเจียบไปถึงไหนแล้ว”

นิรุตต์ยิ้มอย่างมีความสุข “ก็ไม่เล่นนัก” เขาตอบ “ตอนนี้ผมชักจะมีกำลังใจขึ้นมาแล้ว”

“จริงรึ” เพื่อนถาม “เธอเริ่มยิ้มหวานให้คุณแล้วหรือ”

“ก็ไม่เชิงทีเดียว” นิรุตต์ตอบ “แต่เมื่อคืนเธอพูดกับผมว่าเธอชอบบอกว่า ‘No’ เป็นครั้งสุดท้าย”

เมื่อใครสักคนบอกคุณว่า ‘No’ เป็นครั้งสุดท้าย คุณคงคิดว่าทุกอย่างจบสิ้นแล้ว ทางออกที่เหลืออยู่คือหากนใหม่ แต่สำหรับนิรุตต์ เขากลับมองว่า ต่อแต่นี้ไปก็จะมีแต่คำว่า ‘Yes’ เท่านั้น หญิงสาวผู้นั้นจะคิดอย่างไรก็แล้วแต่ แต่นิรุตต์เลือกที่จะมองแบบนี้ เพราะนั่นทำให้เขามีความหวังต่อไป และมีความสุขอยู่ได้


เวลาเกิดปัญหาขึ้นมาในชีวิต เรามีทางเลือกอย่างน้อยสอง

พิชัยเห็นเพื่อนเก่าเดินกะเผลกมาแต่ไกล เลยถาม “เป็นอะไรหรือ ทำไมถึงกะเผลกกะเผลกแบบนี้”

“ก็จะอะไรเสียอีก รองเท้าคู่นี้ะซี มันกำลังจะฆ่าฉันอยู่แล้ว”

“แล้วใส่มันทำไมล่ะ” พิชัยถาม

“นี่ฉันจะบอกให้ ธุรกิจฉันกำลังย่ำแย่ ฉันเป็นหนี้ธนาคารติดไฟแนนซ์ บ้านก็กำลังจะถูกยึด ลูกสาวสองคนก็ทึมทึก ไม่รู้จะมีใครมาขอแต่งงานหรือเปล่า ส่วนเจ้าลูกชายก็เอาแต่เที่ยว งานการไม่สนใจ อยู่ที่ทำงานก็มีแต่ปัญหาร้อยแปด กลับมาบ้านก็ยังคงมาเจอเมียจู้บ้น บ่น บ่นจนฉันแทบจะเป็นบ้า อยากจะตายให้รู้แล้วรู้รอดไป... เฮ้อออออ

แต่พอฉันถอดรองเท้าสปริงคู่นี้ออก... แกะเอ๊ย สุขอะไรอย่างนี้ เป็นสุขอย่างเดียวที่ฉันมีอยู่ตอนนี้เลยอะ” 

ขอเชิญดูแลและรักษาสุขภาพด้วยการนวด

มานวดแผนไทยเพื่อสุขภาพ
นวดฝ่าเท้าเพื่อสุขภาพกันเถอะ
โดย

โรงเรียนส่งเสริมสุขภาพแผนไทย
ภายใต้การควบคุมของกระทรวงศึกษาธิการ
เปิดบริการทุกวัน
ตั้งแต่ ๐๕.๐๐ - ๑๗.๐๐ น.
ณ เสถียรธรรมสถาน



สิริมา ธรรมชาติโสภ

จบการศึกษาชั้นมัธยมปลายโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา พญาไท
แผนกศิลปะ อนุปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิตจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปริญญาตรีจากคณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร และปริญญาโทจาก
คณะพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

เคยทำงานด้านศิลปะเพื่อการพัฒนา งานวิจัยเพื่อการพัฒนาใน
องค์กรพัฒนาเอกชนละแวกอีสาน และบนดอยสูงทางภาคเหนือ

เคยเขียนบทความและสัปดาห์ใน *ปารายสาร* และ *นิตยสารสารคดี*
เคยเป็นนักเขียนและผู้ช่วยบรรณาธิการนิตยสาร *เชิงสารคดี* ชื่อ *เจนเอเรชั่น*
และ *ดีเคด*

ความ สุข อยู่ แค่ เอ็ม

หากผู้ใดเคยโดยสารเรือด่วนคลองแสนแสบในกรุงเทพฯ จะพบว่าที่นั่งแถวกลางลำเรือด้านริมซ้าย-ขวามีห้วงสำหรับดึงรอกให้พลาสติกข้างกราบเรือยกขึ้นพ่นน้ำเพื่อกันน้ำกระเซ็นเข้าเรือ ถ้าเดินทางบ่อยๆ จะสังเกตว่าผู้โดยสารส่วนใหญ่เลือกที่จะไม่นั่งด้านริมของที่นั่งกลางลำเรือ เพื่อไม่ต้องคอยดึงห้วงขึ้น-ลง เมื่อเรือจอดรับผู้โดยสารตามท่าต่างๆ

ฉันเองก็เคยเป็นเช่นนั้น

อยู่มาวันหนึ่ง ฉันไปลงเรือที่ต้นสายคือท่าวัดศรีบุญเรือง เกิดนึกสนุกเลือกที่นั่งตรงที่ใครๆ มักเลี่ยงกันและทำหน้าที่เป็นพนักงานดึงห้วงลงเมื่อเรือจอด ดึงขึ้นเมื่อเรือออกจากท่า ฉันเกิดความปิติใจที่ทำให้ผู้โดยสารไม่ถูกน้ำกระเซ็นซัดเข้ามา

“เป็นการทำกุศลที่ง่ายมาก ไม่ต้องลงทุนอะไรเลย ดังนั้นต่อไปนี้ถ้าเลือกได้ ฉันจะนั่งตำแหน่งนั้น”

ฉันตั้งใจไว้เช่นนี้เมื่อเห็นประโยชน์ที่ได้รับ คือความสุขใจ

ต่อจากนั้นก็พัฒนามาเป็นไม่ซิงที่นั่งบนรถเมล์ด้วยแนวคิด
ที่ว่าคาร์โหนดรถเมล์ทำให้แขนขาแข็งแรง แล้วฉันก็มีความสุขใน
การยื่นบริหารแขนขา แวดล้อมด้วยความแออัดและกลิ่นเหม็นโคล

เมื่อใจสบายในสถานการณ์เช่นนั้น ด้วยเห็นความงามของ
ความเสียดสีซึ่งเป็นเรื่องเล็กน้อย เราจะได้รับอานิสงส์ทันที คือ
ปีติสุข

ตามหลักการแพทย์นั้นคนที่มีความสุข ร่างกายจะหลั่งสาร
เอ็นโดฟิน ซึ่งจะช่วยให้สดชื่น ดังนั้น ท่ามกลางความสับสนอลหม่าน
ของชีวิตประจำวันในเมืองกรุง เราสามารถหาความสุขได้หากมีวิธี
คิดในเชิงบวก และมีใจเป็นกุศล เมื่อหัดสร้างบุญในเรื่องง่ายๆ ต่อไป
ก็จะสะสมบารมี สามารถเสียดสีในเรื่องใหญ่ๆ ได้

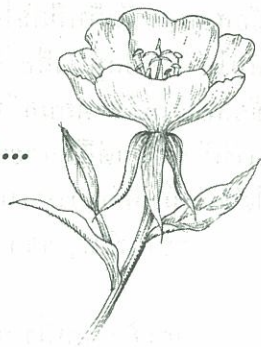
ฉันได้รับบทเรียนนี้จากประสบการณ์

ทุกครั้งที่ฉันดึงห่วงให้พลาสติกข้างลำเรือยกขึ้นมาป้องกัน
มิให้น้ำในคลองสาตเพื่อนร่วมเดินทาง ฉันยิ้มน้อยๆ ในดวงใจบอก
ตนเองว่า “ความสุขอยู่แค่เอื้อมนี้เอง”

หมายเหตุ พฤติกรรมดังกล่าวอนุมัติให้เลียนแบบได้ ไม่
สงวนสิทธิ์ 

บันทึกเมื่อ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๓ (วันธรรมะก็ไม่ใช้รถส่วนตัว
ในการเดินทางเพื่อประหยัดพลังงาน - Car Free Day)

ข้อนี้ยากที่สุด...



นับแต่สนใจได้ตามเรื่องธรรมะนอกวัดบ้างในวัดบ้างเป็นต้น มา นารีก็ได้ยินแต่คำว่า *ทำข้อสอบ* ใครต่อใครต่างก็บอกว่า การปฏิบัติธรรมนั้น ยิ่งปฏิบัติก็ยิ่งมีข้อสอบมาให้ทำ บางคนมีข้อสอบทำตั้งแต่เช้าจรดเย็น แสดงว่ายิ่งปฏิบัติดี ยิ่งมีข้อสอบได้ธรรมมาก นารีได้ฟังก็หัวเราะ ข้อสอบทั้งหลายทั้งปวงที่ว่านั่นคือข้อสอบชีวิต ไม่มีวันไหนเลยที่นารีไม่มีข้อสอบทำ ไม่ว่าจะอยู่ใกล้วัดหรือไกลวัด เพียงแต่นารีมักไม่รู้ตัว ก็เลยสอบตกวิชาสันตะโร ส่วนใหญ่ที่คุณครูใหญ่แห่งชีวิตชอบออกข้อสอบก็คือข้อที่ว่าด้วยความโกรธ โกรธลูก โกรธสามี โกรธข้างบ้าน... โกรธอะไรต่ออะไรที่มีได้ตั้งใจ

“แม่เข่าขี้โมโห ลูกก็อยู่ห่างๆ หน่อย” นั่นเป็นประโยคที่พ่อในวัยหนุ่มบอกลูก ครั้นเมื่อแก้วัยขึ้น ก็ถูกดัดแปลงเป็น

“ให้โอกาสแม่เข่าหน่อย ให้เข่านับหนึ่งถึงร้อยก่อน อย่าทำให้เขาตบะแตก”

ข้อสอบที่ว่าด้วยความโกรธก็เลยเป็นข้อสอบแห่งความ
รื่นรมย์ไป เพราะมีคนช่วยทำข้อสอบดี แต่แล้วอยู่ดีๆ คนช่วยทำ
ข้อสอบคนนั้นก็หนีภัยไอ.เอ็ม.เอฟ.ย้ายไปอยู่ต่างจังหวัดไปปลูก
ต้นไม้ ไปแปลหนังสือ ไปทำโน่นทำนี่ ทำให้นารีขาดคนช่วยทำ
ข้อสอบ เหลือแต่คนสร้างข้อสอบสองคน ให้ทำได้ทุกวี่ทุกวันจน
นารีหัวฟูๆ แต่ก็ไม่เคยย่อท้อ ทำข้อสอบตกบ้างได้บ้าง พอทำไป
ได้พักหนึ่งก็ลองประเมินผลที ผลก็คือตกเป็นส่วนใหญ่

“ยากจริงๆ ข้อสอบพวกนี้” นารีว่า

แต่แล้ววันหนึ่ง นารีก็เจอข้อสอบที่ยากกว่า ยากกว่าจริงๆ
เพราะเป็นข้อสอบสองชั้น ฉากนี้เริ่มต้นด้วยเช้าวันหนึ่ง นารีไปเข้า
อาบน้ำ ก่อนจะไปปิดประตู ลูกแมวสามสีตัวน้อยที่เอามาเลี้ยงใหม่
วิ่งตาม นารีได้ยินเสียงขู่ฟ้อ ก็อดหัวเราะไม่ได้

“เจอแมลงสาบอีกละสิ” นารีว่ามันแล้วก็จับมันโยนออก
นอกห้องน้ำไป อาบน้ำเสร็จเรียบร้อยจึงเปิดม่านออกมา นาทินั่นเอง
เธอเห็นมันกำลังม้วนตัวอยู่หน้าประตูเป็นวงเหลือองค์ดำ แวบหนึ่ง
นั้นนารีเข้าใจว่า เป็นหางแมวสามสีตัวชน จึงนึกว่าเอ๊ะ มันเข้ามาได้
ยังไง แต่หลังจากพิจารณาอย่างรอบคอบแล้ว นารีก็สะดุ้ง ไม่ใช่
สามสีแน่นอน เพราะเธอโยนมันออกไปด้วยมือของเธอเอง เธอเปิด
ประตูออกดู เห็นแมวสามสีตัวเดิมนั่งเลียมือเลียตีนก็ยิ่งแน่ใจ

“งูละสิ” เธอนึกถึงเสียงขู่ที่ได้ยินก่อนอาบน้ำ มันขู่ได้ก็ต้อง
เป็นงูเห่า

พอนึกได้ว่าเป็นงูแน่แล้ว ความกลัวก็แล่นปราดเข้าจับหัวใจ
ทันที ภาพน่ากลัวของงูปรากฏขึ้นเป็นชั้นเป็นตอน

“ทำไงดีละ” นารีแทบจะสั่นเป็นเจ้าเข้า

“เขาไปกันหมดแล้ว” ลูกสองคนก็ออกจากบ้านไปแล้ว
เธอรีบปิดประตูห้องน้ำ วิ่งออกจากบ้านไปตามเพื่อนบ้าน โชคร้าย
เพื่อนบ้านหญิงให้คำตอบชัดเจนว่า

“ว้าย... พี่หนูเขาติงไม่ได้หรอกค่ะ เพราะเขากลัวงู” พี่หนู
ของน้องหนูคือผู้ชายบึกบึนร่างใหญ่ น้องหนูยังบอกว่ากลัวขนาดนี้
แล้วนารีละ จะมีใครบอกได้ใหม่ว่ากลัวขนาดไหน

“เรียก ๑๕๑ เถอะพี่”

นารีกลับบ้านมาโทรศัพท์เรียก ๑๕๑ ตำรวจรับโทรศัพท์
อย่างมีไมตรี แต่ก็ต่อสายกันวุ่นวาย เพราะข่าวร้ายที่นารีแจ้งมัน
ไม่เหมือนข่าวฆาตกรรม สักพักใหญ่ตำรวจหนุ่มหน้าละอ่อนสอง
นายก็มายืนอยู่หน้าประตูบ้าน

นารีรีบเดินนำเข้าบ้าน สองหนุ่มทำท่าตื่นตื่นหวาดกลัว ดู
เหมือนว่าจะจะกลัวไปยิ่งกว่านารีเสียอีก “งูอะไร” เขาถาม

“งูเห่า” นารีตอบ

“ทำไมรู้ละ” เขาถามอีก

“ก็มันเห่า...ดั่งฟอๆ แบบเสียงแมวขู่”

นายตำรวจหนุ่มน้อยทำหัวหด “งูเห่าชะด้วย” ว่าแล้วอีก
นายหนึ่งก็ไปเที่ยวเดินหาไม้อันยาวเพื่อจะมาเหมือนจะกวาดหยากไย่
มากกว่าติง

หลังจากเปิดประตูห้องน้ำได้ก็ไม่ปรากฏว่ามีงู

สองหนุ่มผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ทำหน้าโล่งใจ “ไปแล้วละพี่”
ว่าแล้วเขาก็รีบกล่าวลา ราวกับกลัวว่างูจะโผล่หน้าออกมาเรียก

นารีมองดูห้องน้ำว่างเปล่าด้วยความรู้สึกที่ยิ่งไปกว่าเดิม
การที่มันหนีหายไปทำให้ตำรวจน้อยสองคนโล่งใจ แต่กลับทำใ้
นารีหนักใจยิ่งขึ้นไปอีก นารีเดินไปเดินมาด้วยความทุกข์ตรม นึก

งูตัวนั้นก็เข้ามาอยู่ในบ้านหลังนี้นานจนกระทั่งลอคทราบได้แล้ว
อย่างน้อย ๆ ก็เจ็ดวัน และเย็นยะเยือกจับหัวใจขึ้นไปอีก เมื่อ
นึกขึ้นมาว่า หากทราบนี้ไม่ใช่ของงูตัวนั้น ในบ้านของนารีก็จะมีงู
มากกว่าหนึ่งตัว


ความเย็นที่จับหัวใจนั้นทวีขึ้น ทวีขึ้น นารีค่อย ๆ เอาไม้
กวาดเขี่ยคราบงูนั้นเข้าในที่โกยผง หัวใจที่เย็บเย็นเด่นแรง แท้จริง
แล้วเธออยู่กับงูมาแล้ว เธอกับลูกอยู่กับงูมาทุกวัน เพียงแต่ว่า ณ
วันที่งูมาอยู่ด้วยนั้น เธอยังไม่เคยเห็นตัวมัน เธอจึงไม่กลัวมัน

เธอไม่รู้ เธอจึงไม่กลัว มาบัดนี้ เธอรู้แล้ว เธอจึงกลัว
ทั้งที่อยู่ ณ ที่นั้นอยู่แล้ว ไม่ว่าจะเธอรู้หรือไม่รู้
ไม่ว่าเธอกลัวหรือไม่กลัว

แม้จะคิดได้ดังนี้ แต่ความกลัวอันจับเย็นอยู่ที่หัวใจนั้นก็ไม
ลดทาลงเลย

ไม่ลดทาลงเลยแม้แต่น้อยจริงๆ

เธอจะรื้อของเก็บของต่อไป รู้แน่ชัดแก่ใจแล้วว่า สิ่งที่กำลัง
เผชิญใหม่ก็คือข้อสอบชีวิตที่ยากกว่าที่เคยทำมา

‘จะผ่านไหมนะ’ ใจคิด ขณะใจรู้สึกกลัวจนใจจะกลายเป็น
ดวงอำมหิต 



พยายามทำความเข้าใจระหว่างศาสนา
...นี่เป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องทำ
เพราะโลกนี้ต้องมีมากศาสนา
เท่ากับชนิดของคนในโลก
เพื่อจะอยู่ร่วมโลกกันได้โดยสันติ
และทุกศาสนาล้วนแต่สอนความไม่เห็นแก่ตัว
จะต่างกันบ้างก็แต่วิธีการเท่านั้น

พุทธทาส อินทปัญโญ

โยคะบริหารไหล่

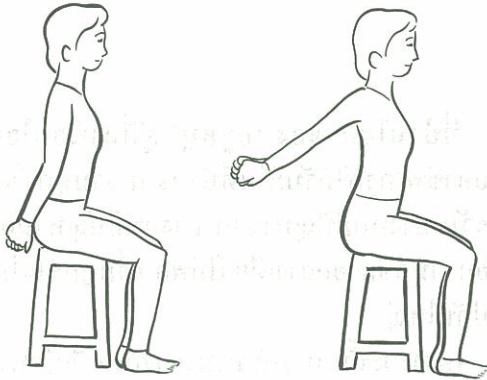
ที่บ้านโยคะของ ‘ครุฑ’ ผู้ที่มาเรียนโยคะมาจากหลากหลายอาชีพ ครูก็ได้รับเป็นที่ปรึกษาความทุกข์แก่ลูกศิษย์ไม่เว้นแต่ละวัน บางคนมีปัญหามาก บางคนมีปัญหาน้อยแต่ทำให้มากก็มี เรียกว่าทุกข์กายอย่างเดียวไม่พอ เพิ่มทุกข์ใจไปด้วย จึงยิ่งทุกข์เข้าไปกันใหญ่

เพราะฉะนั้น การหันมาบริหารกาย ก็เพื่อมาทำให้ความทุกข์ทางกายเบาบางลง แต่จะเบาบางลงได้ต้องอดทน ตั้งใจฝึกกันหน่อยนะคะ อย่าผัดวันประกันพรุ่ง อย่าเหลวไหลละ

บางท่านมีปัญหา ปวดไหล่ช่วงบน ภาษานวดแผนไทย เรียกว่า “สะบักจม” เคยได้ยินมั๊ยคะ หรือบางท่านก็เจอปัญหา ยกแขนไม่ค่อยได้เพราะหัวไหล่เริ่มมีพังผืดยึดเสียแล้ว อย่าปล่อยทิ้งไว้โดยไม่เคลื่อนไหวเลยเพราะกลัวเจ็บ ควรรีบออกกำลังกายเร็ว ครั้งนี้ครุฑจะแนะนำให้ออกกำลังกล้ามเนื้อไหล่ส่วนบน (The Upper Back)

แบบที่ ๑ ทำยืดไหล่ (Chest Expansion)

วิธีปฏิบัติ นั่งตัวตรงหรือยืนตัวตรง ปลายเท้าห่างจากกันประมาณ ๑ ฟุต นิ้วมือประสานกันไว้ด้านหลังของลำตัว หายใจเข้าลึกๆ พร้อมทั้งยืดแผ่นอก และชายโครงขึ้นด้วยกัน แล้วให้ยกแขนสองข้างขึ้นจนกระทั่งตั้ง หยุดลมหายใจ ๓ วินาที (นับ ๑ ถึง ๓) หายใจออกยาวๆ ค่อยๆ ลดแขนสองข้างลงแบบไว้ด้านหลังตามเดิม ทำต่อเนื่องกัน ๓-๕ ครั้ง

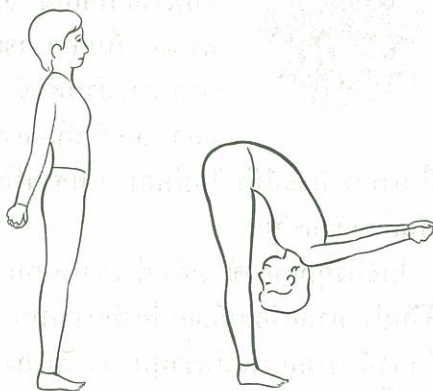


แบบที่ ๒ ทำยืดไหล่แบบก้มลำตัว (Shoulder Stretch)

วิธีปฏิบัติ ยืนตัวตรง ปลายเท้าส้นเท้าชิดกัน นิ้วมือประสานกันไว้ด้านหลังของลำตัว หายใจเข้าลึกๆ ยืดหลังและแอ่นอกเล็กน้อย แขนเหยียดตรง หายใจออกยาวๆ ค่อยๆ ก้มลำตัว ศีรษะ ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ขณะเดียวกันยกแขนสองข้างขึ้นมาจนกระทั่งตั้ง

ด้านแขนและหัวไหล่ หยุดลมหายใจสัก ๓ วินาที (นับ ๑-๓) จากนั้นหายใจเข้าอีกครั้ง พร้อมทั้งยกลำตัวขึ้นมาอยู่ในท่าเริ่มและหายใจออกเท่ากับ ๑ ครั้ง ทำต่อเนื่องกัน ๓-๕ ครั้ง

ลองเพียรปฏิบัติกันนะคะ เวลาไหนก็ได้ ถ้าอยู่ในสำนักงาน วางงานสักครู่ คลายความอ่อนล้าของกล้ามเนื้อ หรือว่าอยู่ที่บ้าน หลังจากทำงานบ้าน ทำสวนปลูกต้นไม้ในบ้าน ก็ควรจะผ่อนคลายกล้ามเนื้อด้วยท่าโยคะเบาๆ ตามที่เสนอไปแล้ว หรือแนะนำให้เพื่อนฝูง ญาติมิตร ก็ได้ค่ะ ถือเป็นกัลยาณมิตรที่ดีทีเดียว



แฟน ๆ สาวิกาเมื่ออ่านคอลัมน์ของครูหนูแล้วมีความคิดเห็นอย่างไร มีปัญหาอะไร เขียนเล่าสู่กันฟังบ้างนะคะ โดยเขียนผ่านกองบ.ก.ของสาวิกาได้เลยค่ะ หรือจะติดต่อครูหนูที่ “บ้านโยคะ” โทร. ๐๕๒-๕๘๖๕

หอมข้าวใหม่



สาวผู้มีพระคุณของบ้าน ผู้ที่ลูกๆ แม่พริ้งยกให้เป็น ‘แม่บ้าน’ ตัวจริง มาขอ ลา ๑๐ วันบอกว่าจะขอลากลับบ้านไปเกี่ยวข้าว ทางบ้านส่งข่าวมาว่าข้าวสุกเหลืองแล้ว ...อะฮ้านั้นแสดงว่า อีกครั้งเดือนต่อจากนี้ บ้านเราก็จะมีข้าวใหม่หอมๆ ที่สาวร้อยเอ็ดคนนี้จะหอมมาฝากกันอีกแล้วละสินะ

ใกล้ถึงฤดูเกี่ยวข้าวเต็มที ข้าวใหม่หอมๆ เอามาปรุงเอามาหุงให้รับประทานอร่อยนั้กแล ใครมีข้าวใหม่ๆ สดๆ มาจากไร้จากนา ก็ลองทำตามสูตรแม่พริ้งดูนะคะ รับรองว่าจะต้องรับประทานจนพุงปลิ้นแน่ๆ เลยคะ

ข้าวมูล

กั้กันกะทิ เอาแต่หัว คลุกกับข้าวหุงสุกร้อนๆ เหยาะเกลือเล็กน้อย รับประทานกับกล้วยน้ำว้าสุก



ข้าวจี

พอกข้าวที่หุงสุกรอบๆ ไม้ไผ่ที่เหลาไว้ หรือไม้เสียบลูกชิ้นก็ได้ ทาให้ทั่วด้วยไข่ที่ผสมกับเกลือเล็กน้อย หรือน้ำกะทิที่ละลายน้ำตาลปื๊บกับเกลือ แล้วนำไปย่างไฟอ่อนๆ



ขนมไข่มด



คลุกข้าวหุงสุกร้อนๆ กับน้ำตาลปื๊บ เกลือป่นเล็กน้อย และมะพร้าวขูด

กาแฟหมา

หุงข้าวกับเตาถ่านรินน้ำข้าวชั้นคลักออกมาร้อนๆ ใส่เกลือลงไปพอปะแล่มๆ อร่อยอย่าบอกใคร แถมยังอุดมไปด้วยวิตามิน งานนี้ไม่เหลือถึงหมาจะ



ข้าวสารดิบ

ในหนังสือ กินเพื่อสุขภาพแบบเซ็น แนะนำว่า สำหรับคนที่สงสัยว่าจะมีพยาธิ พุงโรกันปอด ให้เคี้ยวข้าวสารดิบสักสองสามวัน วันละหนึ่งกำมือ แต่ต้องเคี้ยวช้าๆ ให้มากกว่าคำละ ๕๐ ครั้งจะ



ของฝาก
จาก UN
และ ‘พีอู๋’



บ่ายฝนโปรยวันหนึ่ง ขณะผู้เขียนนั่งทำงานอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ หนูแว้วได้ยินเสียงเจ้าแสบวัยสองขวบสามเดือนประจำบ้านร้องโวยวาย ใจแม่ไม่อยากจะลุกจากงานตรงหน้า แต่อีกใจก็เกรงว่าเจ้าตัวดีอาจจะหกล้มหกลูกปากแตก จึงเดินลงมาดู ภาพที่เห็นคือเจ้าตัวอ้วนที่เรียกแทนตัวเองทุกครั้งว่า ‘พีอู๋’ ยืนเกาะประตุมุ้งลวดมองสายฝน เข้าไปถามก็ได้ความว่า

“พีอู๋ส่งสารฝน ตกลงมาแล้วก็ไม่มีย่านอยู่ ไหลไปหมดเลย พีอู๋จะเอาแก้วไปให้ฝนนอน”

ความคิดแรกก็คือ ไปแล้วหลานฉัน ไม่รู้กินนมยี่ห้ออะไร สงสัยจะผสม ‘ไฮอิมเมจินชั่น’ ความคิดอ่านจึงบานเบิกประมาณนี้ แต่เมื่อเล่าให้พี่ ‘ฉัตรวิทย์’ ผู้รู้ถึงวิกรรมอันหลากหลาย

ของเจ้าฟี่อู เธอก็เอ่ยปากว่า อย่าดูถูกจินตนาการของเด็กเป็นอันขาดนะเอ็ง ที่บ้านเมืองเจริญอย่างปัจจุบัน ส่วนหนึ่งก็มาจากจินตนาการนี่เอง จะสร้างโลกใบนี้ให้ดีได้ ก็ต้องเริ่มที่เด็กนี่แหละ แล้วเธอก็เล่าถึงประสบการณ์อันเป็นที่น่าอัศจรรย์ร้อนผ่าว...ผ่าว ที่เธอมีโอกาสดำติดตามแม่ชีคันสนีย์ เสถียรสุด ไปประชุมที่ UN ว่าด้วยเรื่องการประชุมสุดยอดสันติภาพโลกแห่งสหประชาชาติของผู้นำทางศาสนาและวิญญาณ ฟี่ ‘ฉัตรวรรษ’ เล่าว่ามีอยู่ช่วงหนึ่งซึ่งผู้แทนจากนานาประเทศจะขึ้นมาเล่าทักษะเกี่ยวกับสันติภาพของประเทศตน แล้วก็ยกตัวอย่างหนึ่งให้ฟัง จะได้เลิกเพ่งโทษหลานเสียที ความว่า

มีพ่อคนหนึ่งต้องรับบทบาทคุณแลดูซึ่งเป็นเด็กที่มีพลังงานมากมาย เล่นชนจุกจิกได้ตลอดทั้งวัน พาลเอาผู้เป็นพ่อวางตาไม่ได้ ต้องดูแลอย่างใกล้ชิดตลอดเวลา มีผลทำให้ไม่สามารถทำงานที่กั้งค้ำให้สำเร็จลุล่วง จึงคิดหาอุบายลดทอนพลังงานของลูกชายมองซ้ายแลขวา ก็เหลือบเห็น jigsaw มากมาย หากก็เลือกรูปลูกโลกจำนวนมากขึ้น เพื่อว่าลูกต้องจนสำเร็จ จะได้อธิบายให้ลูกเข้าใจถึงคำว่าสันติภาพ โดยจะเชื่อมโยงรูปโลกกับรูปเด็กที่อยู่อีกด้านหนึ่งเข้าด้วยกัน เมื่อยกมาวางหน้าลูกชาย ก็ได้ขยายความว่า

“คนดีของพ่อ ช่วยต่อเจ้าขึ้นเล็ก ๆ เหล่านี้ให้กลายเป็นรูปลูกโลกให้พ่อดูเป็นขวัญตา ตามแบบที่ให้มานี้”

เจ้าหนูก็ไม่รอช้า คว่าขึ้นกระดาศมาเรียง...เรียง...และเรียง ในขณะที่ผู้เป็นพ่อวางใจ กลับไปนั่งทำงานต่อ ด้วยความหวังว่างานของพ่อและลูกคงจะเสร็จในเวลาประมาณ ๆ กัน

หากเจ้าหนูผู้ไม่ธรรมดาก็แสดงความไม่ธรรมดาให้ปรากฏอีกครั้ง เวลาผ่านไปไม่นาน ก็มีผลงานไปอวดสายตาผู้เป็นพ่อ หาก

ก็ไม่ใช้รูปลูกโลก แต่ทว่ากลับกลายเป็นรูปเด็ก เพราะ jigsaw มีสองด้าน สุดแต่ว่าใครจะเลือกด้านไหน

ฝ่ายคุณพ่อซึ่งบัดนี้วางมือจากงานแล้วจึงเอ่ยถามลูกชายว่าทำไมถึงต่อรูปเด็ก ทำไมลูกไม่ต่อรูปโลกละ ยอดคุณลูกชายก็ตอบทันทีทันใดว่า

“ก็นี่ไง พ่อผมยกรูปเด็กขึ้นมา โลกทั้งโลกก็เกิดขึ้นมาในเวลาเดียวกันตรงอีกด้านหนึ่ง”

ที่ ‘ฉัตรวรรษ’ เเสริมในตอนท้ายว่า เด็กจะพูดด้วยความ ‘รู้’ หรือ ‘ไม่รู้’ เราก็ไม่รู้ แต่มันก็ทำให้ผู้ใหญ่อย่างเราภูมิใจว่า ถ้าเราจะสร้างโลกนี้ให้ดี เราต้องสร้างโดยผ่านเด็ก ถ้าเราสร้างเด็กดี โลกก็จะมีคุณภาพ ประมาณาว่า ถ้าเด็กลุกขึ้นยืน โลกก็จะปรากฏขึ้นนั่นเอง

ผู้เขียนฟังแล้วก็เห็นว่ามันน่าสนใจ มีโอกาสเมื่อไหร่จะขอความรู้จากพี่ ‘ฉัตรวรรษ’ อีกที

หลังจากนั้นไม่นาน ผู้เขียนก็มีอันต้องเป็น baby-sitter จำเป็น เนื่องจากบุพการีของเจ้าตัวดีมีอันต้องไปทำธุระที่ที่ว่าการเขตทั้งคู เจ้าแสนน้อยกลอยใจก็มีพลังไม่น้อย ผู้เขียนจึงทำงานไม่ได้ เพราะคอยแต่จะมีมืออูม ๆ เล็ก ๆ มาช่วยกดคีย์บอร์ดอยู่ตลอดเวลา จึงเข้าใจหัวอกของคุณพ่อซึ่งพี่ ‘ฉัตรวรรษ’ เล่าให้ฟังทันที แล้วพุทธิปัญญาที่พวยพุ่ง เมื่อปัญหาเหมือนกัน วิธีแก้ปัญหาก็คงไม่ต่างกัน ผู้เขียนค้น jigsaw ที่สะสมไว้มากมาย ได้ jigsaw ประเภทสองด้านมาหนึ่งกล่อง ส่งให้เจ้าตัวป่วน พลายสนทนาพาทีว่า

“พี่อู๋ นี่เค้าเรียกว่า jigsaw นะคะ พี่อู๋รู้จัก jigsaw มั้ยคะ”

“พี่อู๋รู้จัก”

โล่งอก

“แล้วพี่อุ้เล่นเป็นมัย”

“พี่อุ้เล่นเป็น”

“งั้นพี่อุ้ นั่งเล่นคนเดียวตรงนี้ได้มัยกะ”

“ได้กะ”

ผู้เขียนจึงกลับไปพิมพ์งานต่อด้วยความสบายใจว่า หนึ่งงานคงเสร็จทันตามเวลา และ สอง อาจจะมีเซอร์ไพรส์เวลาที่เจ้าตัวดีเอา jigsaw ที่ต่อเล่นมาให้ดู

พี่อุ้เสียไปนานจนผิดสังเกต จึงวางตาจากงาน หันไปดูก็พบเจ้าพี่อุ้หันหลังให้ นั่งทำอะไรง่วนอยู่ แอบย่องเข้าไปด้านหลัง ก็พบว่า มี jigsaw สีฟ้าชิ้นวางอยู่ในกระทะ โดยมีพี่อุ้ผัดไปมา ถามว่า พี่อุ้ทำอะไร เจ้าตัวดีก็ตอบมาทันใด

“พี่อุ้ทำหอยทอด ซ้อมมัย ใส่ไข่มัย”

แล้วก็ทำท่ากะล่อยกะหลิบเหมือนเหยาะน้ำปลาลงในกระทะ พลันพุทธิปัญญา ก็พวยพุ่งอีกครั้ง แม้เด็ก ๆ ทุกคนจะมีจินตนาการ แต่ทว่าก็คงแตกต่างตามเชื้อชาติ ภาษา สิ่งแวดล้อม และวัย คิดได้ดังนั้นจึงหันไปสั่งด้วยเสียงอันดังว่า

“พี่อุ้ หอยทอดหนึ่ง ไม่ใส่ไข่ เดี่ยวโคเลสเตอรอลสูง พี่อุ้รู้จักโคเลสเตอรอลมัย”

“พี่อุ้รู้จัก”

รู้จักอีกแล้วท่านผู้ชม น่ากลัวจริง ๆ 

ดอกไม้ในสายธาร



กว่าที่ใครสักคนจะเห็นว่า
 ธรรมะเป็นสิ่งจำเป็นในชีวิต จนถึงขั้น
 ลองนำมาฝึกหัดปฏิบัติด้วยตนเอง ไม่ใช่
 เรื่องง่าย คนจำนวนมากต้องเกิดความ
 ทุกข์ขึ้นก่อนจึงจะเริ่มสนใจธรรมะ ซึ่ง
 ไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไร กลับเป็นการดีเสีย
 อีกจะได้พิสูจน์ธรรมะของพระพุทธองค์

ว่าสามารถบรรเทาทุกข์ได้จริงหรือ และหากเห็นจริงตามนั้นแล้วย่อม
 ยอมรับอย่างดุษฎีว่า การศึกษาธรรมะเป็นเรื่องจำเป็นสำหรับชีวิต

ตัวละครหลักในเรื่องที่ชื่อ ‘นารี’ จากหนังสือ *ดอกไม้ในสาย
 ธาร* เป็นภาพสะท้อนของคนอย่างเราท่านผู้ยังไม่หมดกิเลสได้
 เป็นอย่างดี การดำเนินชีวิตทางโลกย่อมต้องข้องเกี่ยวกับอารมณ์
 โลก โกรธ หลง ในชีวิตประจำวันอย่างยากจะหลีกเลี่ยง สำคัญ
 ที่ว่าใครจะเริ่มรู้ตัวและใส่ใจกับการดูแลความรู้สึกของตน มิให้
 ความขุ่นมัวครอบงำจิตใจมากจนเกินไป

นารีเป็นตัวแทนของผู้หญิงทั่วไปที่ ‘มีความใฝ่ดี’ เป็นพื้นฐาน พยายามต่อสู้กับกิเลสที่มีอยู่ในใจ แต่แล้วก็ต้องมาติดกับดักเจ้าตัว ‘ความอยากดี’ เข้าจึงเบ้อเริ่มอยู่บ่อยๆ แต่ก็มีได้ทำให้ นารีเลิกคิดจะฝึกฝนดูแลใจตนเองเสียกลางคัน กลับยิ่งทำให้เห็นความขอกย้อนของกิเลสที่ซ่อนตัวมาในรูปของการทำความดีอย่างชัดเจนขึ้น

ผู้เขียนคือ ไพลิน รุ่งรัตน์ นำเสนอเรื่องราวของนารีได้อย่าง น่าสนใจ ชวนติดตาม เนื่องจากนารีไม่ใช่ผู้พิเศษที่แปลกแตกต่างจากคนทั่วไป หากคือผู้หญิงธรรมดาที่มีอารมณ์ความรู้สึกสุขทุกข์ปนเปไป มีการกระทำทั้งถูกต้องและผิดพลาด เช่นเดียวกับที่มีความเป็นเซย์ให้เห็นเป็นบางเวลา ว่าไปแล้วชีวิตของคนเราก็เป็นเช่นนั้น ไม่ได้สมบูรณ์แบบไปทุกอย่าง จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ขณะอ่าน *ดอกไม้ในสายธาร* เราจะรู้สึกร่วมไปกับนารีเสมือนหนึ่งเป็นตัวละครนั้นในบางขณะ ได้รับอรรถรสอันหลากหลาย ทั้งสนุก ขำขาบซึ่ง รวมถึงสงบระงับในบางเวลา ที่สำคัญได้กำลังใจในการดำเนินชีวิตจากการมองผ่านเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวละครนี้

ผู้เขียนบอกถึงแรงบันดาลใจในงานเขียนชุดนี้ว่า ตัวละครที่สร้างขึ้นมาเพื่อให้เป็นตัวแทนของผู้หญิงทุกคน ความเป็นนารีในตอนต่างๆ ที่นำเสนอแบบจบในตอน เป็นเรื่องแต่งขึ้นโดยใช้ข้อมูลและรายละเอียดที่เป็นความจริง ส่วนมากเป็นข้อมูลที่ได้ประสบด้วยตนเองและอีกส่วนหนึ่งมาจากเพื่อนผู้ปฏิบัติธรรมด้วยกัน ที่สำคัญไม่ปรารถนาให้เป็นการสอนธรรม แต่เป็นการมองตัวเองของผู้หญิง และเป็นการมองอย่างพยายามเข้าใจ และให้อารมณ์ดีด้วย

นี่เองจึงเป็นที่มาของการอ่านหนังสือเล่มนี้ด้วยความสบายใจ
ไม่รู้สึกถูกยึดเยียดด้วยหลักธรรมใดๆ และไม่ว่าท่านจะเป็นผู้นิยม
ชมชอบที่จะเข้าไปตามหาแก่นธรรมในวัด หรือบอกกับตัวเองว่าเป็น
คนไกลวัดก็ตาม การมีหนังสือเล่มนี้ไว้เป็นเจ้าของก็ไม่ผิดกติกา
แต่อย่างใด รับรองว่าอ่านสนุกเพลินตาเพลินใจด้วยภาพประกอบ
สวยงาม และภาพปกฝีมืออาจารย์ทวี นันทขว้าง ทั้งยังต้อง
อนุโมทนาด้วย เพราะรายได้จากการจำหน่ายหนังสือ จะนำเข้า
สมทบกองทุน สาวิกาสิกขาลัย โครงการเพื่อสนับสนุนการศึกษา
เพื่อผู้หญิงที่สนใจในธรรม

สำหรับผู้อ่านที่เป็นแฟนประจำสาวิกา ขอมรู้จัก ‘นารี’ ผ่าน
คอลัมน์ *ผู้หญิงไกลวัด* เป็นอย่างดี และครั้งนี้ยังผนวกรวมผลงานชุด
นารีปฏิบัติธรรม ซึ่งไพลิน รุ่งรัตน์เคยเขียนไว้ในนิตยสารผู้หญิงฉบับ
หนึ่ง อันเป็นเสมือนการเปิดเส้นทางสู่ธรรมะของผู้หญิงคนหนึ่ง

ผลงานรวมเล่มของ ไพลิน รุ่งรัตน์ ชุดนี้ให้ชื่อว่า *ดอกไม้
ในสายธาร* อันมีความหมายถึงผู้หญิงทุกคนที่เข้าสู่การศึกษาธรรม
อันจะนำชีวิตไปสู่ความอิสระและร่มเย็น 

สนใจหนังสือ ดอกไม้ในสายธาร ส่งชานัดนี้ ตัวแลกเงิน ๗๐ บาท
สั่งจ่าย ปณ.จรเข้บัว โนนามจันทนา ศรีมุกดา เสถียรธรรมสถาน ๒๔/๕
ซอยวัชรพล งามอินทรา ๕๕ แขวงจรเข้บัว เขตลาดพร้าว กรุงเทพฯ
๑๐๒๓๐ โทร. ๕๐๕-๒๒๓๗, ๕๑๐-๖๖๕๗

หากสนใจสั่งซื้อเป็นจำนวนมากเพื่อนำไปแจกแก่หมู่คณะจะได้รับ
ส่วนลดเป็นพิเศษ

สาวิกานบนหน้าปัดวิทยุมาแล้วค่ะ
 สตูดิโอ ๑๐๗ ร่วมกับ เสถียรธรรมสถาน
 ขอเชิญติดตามรายการวิทยุ “สาวิกา”
 สื่อเพื่อชีวิตที่งดงามและเป็นอิสระ
 ทางวิทยุคลื่นคุณภาพชีวิต ไลฟ์ เอฟเอ็ม ๑๐๗ มีวสิศ แอนต์ ทอลด์
 ทุกวันเสาร์ และอาทิตย์ เวลา ๑๗.๐๐ น. - ๑๘.๐๐ น.



เฉพาะเสาร์ที่ ๑๕ ตุลาคมนี้ เวลาสบายๆ บ่าย ๔ โมงเย็น เชิญมาร่วมถาม
 คนเองว่า

ก็ “คุณ” ใหม้ย ที่...

เคย รัก...เคย ร้าง

เคย กลียด...เคย กลัว

เคย เหวง...เคย เสรี

เคย อิจฉา...เคย ริษยา

เคย เหนื่อย...เคย หน่าย

เคย ท้อ...เคย ทุกข์

ถ้า “ใช่” หรือ “เคยใช่”

เชิญมาพบปะสนทนาประสานที่ “ใช่” หรือ “เคยใช่” เช่นคุณ พร้อมออกอากาศ
 ผ่านรายการวิทยุ “สาวิกา” Life FM ๑๐๗ Mhz ณ ห้องส่ง Lotus B ศูนย์
 การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ ในงานมหกรรมหนังสือและสื่อการศึกษาระดับชาติ
 ครั้งที่ ๕

ร่วมฟังการสนทนาบรรดาคณ “เคยใช่” ในหัวเรื่อง “ดอกไม้ในสายธาร”

ผู้ร่วมสนทนา

คุณหญิงจางงศรี (รัตนิม) หาญเจนลักษณ์

คุณไพลิน รุ่งรัตน์

คุณจ้อย จิตติเดชารักษ์

คุณสุมิตรา จันทร์เงา

คุณศักดิ์สิทธิ์ แท่งทอง

ผู้ดำเนินรายการ แม่ชีศันสนีย์ เสถียรสุต

และ “DJ.กัลยาณะ”



ก่อนกลับบ้าน เชิญเลือกหนังสือเล่มนอกไว้อ่าน และอย่าลืมอ่านหนังสือเล่มใน

งานนี้..คนที่ “ใช่” พลาดไม่ได้นะคะ

ไม่ดื้อ ...
อย่างเดียว
ดีหมด
ทุกอย่าง




นานมาแล้ว ผมยังระลึกได้ว่าเป็นวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๓๕ (จำได้แม่นย่ำเพราะตรงกับวันคล้ายวันเกิดของพี่ชาย) ผมและพี่ชายได้ไปที่สวนโมกขพลารามเป็นครั้งแรก ไปพร้อมกับคุณพ่อคุณแม่ พวกเราทั้งหมดได้เข้าไปกราบท่านหลวงปู่พุทธทาส ท่านนั่งบนม้าหินหน้ากุฏิ ในขณะที่ก้มลงกราบ มือได้สัมผัสกับพื้นทราย หลวงปู่ถามว่ามาจากไหน มาทำอะไร คุณแม่กราบเรียนท่านว่า “มาจากกรุงเทพฯ มาเที่ยวเจ้าค่ะ” ท่านชี้ให้ไปเที่ยวที่โรงพยาบาลวิบูลญาณ โรงปั้น และเขาพุทธทอง จากนั้นเรากลับลาหลวงปู่ไปเดินเที่ยวชมสถานที่ตลอดในวันนั้น

ปีต่อมา คุณพ่อคุณแม่พาผมและพี่ชายไปสวนโมกข์อีกเป็นครั้งที่สอง เมื่อวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๓๖ ในครั้งนี้เราได้เข้าไปกราบหลวงปู่อีกเหมือนเดิม หลวงปู่ท่านถามว่ามาทำไม คุณแม่จึงกราบเรียนว่ามากราบท่านอาจารย์เจ้าคะ ท่านคงเห็นว่าพี่น้องสองคนกราบพระไม่เป็น “อัญชลี...วันทา...อภิวาท” ท่านสอนให้กราบเป็น กราบให้ถูก หลังจากฝึกกราบได้ถูกต้องแล้ว ท่านก็ได้ซักถามประวัติว่า ชื่ออะไร เรียนชั้นไหน และสุดท้าย หลวงปู่ได้ให้คาถาท่านสั่งให้ท่องไว้เนว่า “ไม่ดีอย่างเดียว ดีหมดทุกอย่าง” แล้วให้ผมกับพี่ชายท่องตาม ผมท่องจนจำได้แม่นยำ ไม่เคยลืมคาถานี้ ผมมีความรู้สึกว่าคุณแม่ได้นั่งอยู่ต่อหน้าหลวงปู่ทุกครั้งที่ระลึกถึงคำสอนของท่าน ผมจำได้มัน ทำให้ผมอบอุ่นใจและมุ่งมั่นที่จะกระทำความดี ไม่ดีต่อพ่อแม่และคุณครู

ตั้งแต่วันนั้นมา ผมกลับกรุงเทพฯ แล้ว ผมได้ปฏิบัติตามคำสอนของหลวงปู่มาตลอด มีผลทำให้ผมประสบความสำเร็จในการเรียน และการดำเนินชีวิต ผมได้พบแต่สิ่งดี ๆ คนดี ๆ มาสม่ำเสมอ ได้คุณครูที่แสนดี ได้อยู่ในโรงเรียนที่สนับสนุนการเรียน และส่งเสริมกิจกรรมอย่างยิ่ง ได้รางวัลนักเรียนเรียนดี ได้รางวัลเด็กผู้มีความประพฤติดีในงานวันเด็กแห่งชาติปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้รางวัลเยาวชนดีเด่นประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี ได้รางวัลเยาวชนดีเด่นด้านบำเพ็ญประโยชน์ ปี พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่น่าภูมิใจอีกหลายรางวัล แต่เหนือสิ่งอื่นใดในสิ่งพิเศษที่ผมได้คือ ได้คุณพ่อคุณแม่ รวมทั้งพี่ชายที่ดีที่สุด ผมภูมิใจที่ได้อยู่ในครอบครัวอบอุ่น และนี่คือครอบครัวแสนสุข

มาถึงวันนี้ วันเวลาได้ผ่านไปนานถึง ๘ ปี และถึงแม้ว่า

หลวงปู่มรณภาพไปแล้ว ผมยังไม่เคยลืมหาคำสอนของท่านเลย ผมขอให้สัญญาว่า ผมจะปฏิบัติตามคำสั่งสอนของหลวงปู่เสมอ คำสอนที่ว่า “ไม่ดีอย่างเดียว ดีหมดทุกอย่าง” 

(เวทีนี้เปิดโอกาสให้ผู้อ่านทุกท่าน ได้ร่วมแบ่งปันประสบการณ์ ในครอบครัวแห่งสติ เป็นตัวอย่างของการเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกันอย่างสันติ โดยเริ่มต้นจากชุมชนเล็กๆ คือ ที่บ้าน... กองบรรณาธิการกำลังรอเรื่องราว ของทุกท่านค่ะ)

มั่ว นึ่ม

ในชั่วโมงวิทยาศาสตร์ คุณครูสั่งให้นักเรียนชั้นป.๖ สำรวจ สัตว์ในโรงเรียนและให้บอกสถานที่พบกับ เด็กๆ กระตือรือร้น ที่จะค้นหาสารพัดสัตว์บ้างก็พลิกก้อนหินหาแมลงเล็กๆ ที่ซ่อนตัว อยู่ในความมืด ใครสำรวจได้มาก ครูจะมีรางวัลให้

ขณะตรวจงาน คุณครูยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เมื่อเห็นว่านักเรียน ส่งรายชื่อสัตว์ได้มากมาย แสดงถึงความช่างสังเกตและเอาใจใส่ ในการเรียน มาถึงรายชื่อ ด.ช.มิ่ง คุณครูขมวดคิ้วเมื่อ เจอคำว่า “ไก่” บอกตัวเองว่า ‘โรงเรียนเราไม่มี ไก่สักหน้อย’

พออ่านถึงสถานที่พบ “ในจาน”
คิ้วครูก็คลายออก ครูหัวเราะหึหึ



จากยูเอ็นถึงเด็ก ๆ ...

สันติภาพ

เริ่มที่บ้าน



สมาชิกรวมชนเสถียรธรรมสถานเริ่มต้นเป็นพิเศษ โดยเฉพาะเด็ก ๆ ที่จะได้ต้อนรับการกลับจากการประชุมสุดยอดสันติภาพของ *ยายจ๋า* แม้จะใช้เวลาไม่นานที่ห่างบ้านไป แต่สมาชิกก็อดคิดถึงไม่ได้ เช่นเดียวกับใจของผู้เดินทางไกลในครั้งนี่

ด้วยความรัก ผูกพัน เชื่อมสายใยถึงกัน คนกลุ่มแรกที่ได้รับฟังเรื่องราวการเดินทางอันมีความหมาย จึงไม่ใช่ใครที่ไหน...

สมาชิกในชุมชนซึ่งเปรียบเหมือนคนในครอบครัวเดียวกัน

ยายจ๋า เริ่มบทสนทนา ด้วยการนำภาวนากับเด็ก ๆ ซึ่งทุกคนในบ้านยอมให้เป็นพระเอก นางเอกตลอดกาล ด้วยตระหนักร่วมกันว่า เด็ก ๆ เปรียบเหมือนดอกไม้บานในแผ่นดิน

ลมหายใจเข้า ลมหายใจออก ดังดอกไม้บาน

ภูผาใหญ่กว้าง ดังสายน้ำไหล น้ำเย็น ดั่งนภาภาศ อันบางเบา
“เด็ก ๆ คิดถึงยายจ๋าหรือเปล่า” เสียงกังวานใสเอื่อยถาม
สมาชิกตัวน้อย

“คิดถึง” เจ้าหนูคนหนึ่งตอบอย่างมั่นใจ

“คิดถึงแล้วทำอะไร”

“ไปโรงเรียน”

คำตอบแสนธรรมดาจากวาจาของเด็กน้อยกลายเป็นธรรมะ
ให้แง่คิดในความรู้สึกของผู้ถามทันที คิดถึงกันก็ยังทำหน้าที่ ไม่ใช่
พุ่มพวย เช่นไหว้ หรือบวงสรวง ชีวิตคือการเดินทางตามบทบาท
ของแต่ละคน แน่ละหน้าที่สำคัญของเด็ก ๆ คือการศึกษา ชวนให้
คิดต่ออีกว่าผู้ใหญ่อย่างเรา ทำหน้าที่กันคืออยู่หรือ

เมื่อแลไปรอบธรรมศาลา เห็นเด็กคนหนึ่งมีรอยแผลบริเวณ
ใบหน้า คุณยายอดถามด้วยความห่วงใยไม่ได้

“หน้าไปโดนอะไรมาจ๊ะ”

“เล่นแล้วชนกันเป็นแผล” เด็กชายตอบจะฉาน ไม่มีท่าที่
จุ่นใจให้เห็นว่า ‘โดนทำร้าย’ ราวกับจะบอกว่าสิ่งที่ผู้ใหญ่มองว่าผิด
ปกติ แท้จริงแล้วเป็นเรื่องธรรมดาในความคิดของเขา คุณยาย
จึงได้ข้คิดเพิ่มอีก

การเล่นของเด็ก ย่อมมีกระทบกันเป็นธรรมดา แต่ถ้าใจไม่
เอาเรื่อง ก็ไม่เจ็บ ผิดกับผู้ใหญ่ เมื่อมีสิ่งใดมากระทบมักตอบกลับ
ด้วยการกระแทกเป็นความรุนแรงอยู่บ่อยครั้ง

ยายจ๋า กำลังจะเล่าให้ฟังว่าไปทำอะไร โดยอาศัยแผ่นพับที่
นำไปแจกในงานประชุมเป็นสื่อกลาง

“เห็นอะไรในแผ่นพับบ้าง” คำถามถึงสมาชิกตัวน้อย เป็น

คำถามเดียวกับที่ถามผู้ร่วมงานประชุม ดวงตาใสเป๋วพากัน
จับจ้องที่แผ่นพับอย่างสนใจใคร่รู้ ติดตามด้วยคำตอบ

“เห็นศาลา”

“เห็นเรือนไทย”

“เห็นดอกไม้ เห็นต้นไม้”

“เห็นคนเดินเล่น”

“เห็นคนนั่งคุยกัน”

“เห็นเด็ก ๆ”



ทุกคำตอบมีความหมาย แต่ที่สะดุดใจายจำเป็นพิเศษ คือ
คำตอบท้ายสุด น่าสังเกตว่า ผู้ร่วมประชุมที่หยิบแผ่นพับไปชม
มักตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า “เห็นเด็ก” ราวกับว่าเด็กเป็นตัวแทน
และสัญลักษณ์ของสันติภาพ ทำหน้าที่เชื่อมโยงคนทั่วโลกให้เป็น
หนึ่งเดียว

การประชุมสหประชาชาติว่าด้วยสันติภาพที่ดูกว้างใหญ่
แท้จริงเนื้อหาหลักอยู่ใกล้ๆ ตัวเรานี่เอง คือเรื่องราวที่ชุมชนแห่ง
นี้กำลังปฏิบัติอยู่ เช่นเดียวกับอีกหลายที่ซึ่งยังคงทำหน้าที่อยู่อย่าง
เงียบๆ ก็เป็นไปได้ ด้วยการสร้างโลกโดยผ่านเด็ก ความขัดแย้ง
รุนแรง จนถึงขั้นทำลายกันจะเกิดขึ้นไม่ได้ หากใจดวงน้อยเติบโต
ขึ้นด้วยความรักและเอาใจใส่จากผู้ใหญ่ที่มีสัมมาทิฐิ

สำหรับยายจำตระหนักเสมอว่าการเดินทางไปในโลกกว้างที่
ผ่านมา เกิดขึ้นด้วยอันิสงส์จากการทำหน้าที่ของสมาชิกในชุมชน
เป็นการดักทอและแบ่งปันโอกาสแห่งการฝึกฝนตนพร้อมกันไป

โดยมีเด็ก ๆ เป็นต้นทางของการเรียนรู้อันไม่รู้เบื่อ 🌸

ศูนย์ธรรมชาติบำบัด ... เป้าหมายต้องไกลกว่า เรื่องสุขภาพ

การเดินทางไกล ...บนเส้นทางบำบัด ไขว่ฉันต้องไปหาหมอ
หรือรับการรักษารอกณะคะ แต่เพื่อให้ฉันได้ออกจากบรรยากาศ
ที่คุ้นเคยไปสัมผัสสิ่งใหม่ๆ กัลยาณมิตรผู้เป็นนักโยคะบำบัดจึง
คิดอ่านกัน เห็นว่าการกลับไปญี่ปุ่นหนนี้ของเขาทั้งสอง ควรจะหนีบ
ฉันไปด้วย ให้เห็นบรรยากาศของการปฏิบัติโยคะในเมืองญี่ปุ่น
สักช่วงหนึ่ง ฉันจึงได้สัมผัสญี่ปุ่นหน้าร้อนที่มีบรรยากาศสว่างไสว
ต้นไม้เขียวอ้อไปทั้งเมือง สดใสด้วยไม้ดอกสีเหลืองสว่างจ้าอย่าง
สกุลดาวกระจาย และแพงพวยหลากสี (ในกระถาง) ประเทศที่มี
๔ ฤดูกาล ฤดูนี้ (ปลายกรกฎาคม-ต้นกันยายน) ผู้คนจึงบ่นกัน
ว่าร้อน เหงื่อแตกพลั๊ก

กัลยาณมิตรเห็นว่าการเอื้อให้ฉันได้ ‘ให้’ หรือ ‘การได้พูด

เล่าประสบการณ์ของตนเอง' (ของผู้ประสบปัญหาซึ่งอาจไม่ทุกข์
ก็ได้) คือการบำบัดโดยตัวของมันเอง ฉันจึงเปิดประเด็น ธรรมะ
กับการเยียวยา ตอนแรก ๆ ฉันก็คิดว่าฉันจะบอกเล่าอะไรดีนะถึง
จะฟังเป็นเรื่องเป็นราว

ฉันพบว่ากลุ่มโยคะแต่ละกลุ่มสนใจที่จะซักถามฉันเป็น
พิเศษในเรื่องการทำสมาธิ สังคมญี่ปุ่นนั้น มิติทางจิตวิญญาณออก
จะกระตือรือร้น (ฟังคนเขาเล่ามา) ฉันไปจากสังคมเดรวาท
ที่ยังไงการทำสมาธิก็ยังเป็นสวัสดิการสังคม คือมีอยู่ทั่วไปและฟรี
(แต่ผู้คนก็ไม่ค่อยตระหนักกันสักเท่าไร) เป็นความมั่นคงทั้งทาง
ใจและทางสังคมอย่างหนึ่ง

เมื่อหันกลับมามองบรรยากาศการฝึกปฏิบัติทางจิตวิญญาณ
บ้านเรา เจอเพื่อนใหม่ท่านหนึ่ง เป็นอาจารย์สอนที่มหาวิทยาลัย
ในโตเกียว ผู้แปลงานของท่านดิซ นัท ฮันท์ เธอบอกว่าก่อนที่เธอ
จะได้ศึกษางานของท่านนัท ฮันท์ เธอไม่ถือเอาศาสนาหรือ เพราะ



เป็นเพียง พุทธแบบงานศพ (Funeral Buddhism) แต่ตอนนี้เธอ
ผันตัวเองมาเป็นหัวเรือใหญ่ในการตั้งกลุ่มศึกษาพุทธศาสนา

เราทั้งสามออกจากโตเกียวอันเป็นใจกลางการพำนักของเรา
เดินทางไปยังเชิงภูเขาแอลป์ของญี่ปุ่น (เราไปสอนโยคะ) ในจังหวัด
นากาโนะ ไปเยือนศูนย์บำบัดสุขภาพแบบองค์รวมโฮตะกะ (Ho-
taga Yojoen) อย่างที่บอกแล้วว่าไม่ได้ไปรักษา แต่ไปอยู่ไปกินร่วม
ทำกิจกรรมที่ศูนย์ฯ ที่นี่เขาปลูกฝังวิถีชีวิตที่นำไปสู่สุขภาพะ

หลังจากต่อรถไฟเสียสองสามต่อ แต่สะดวกนะคะ ต้องวิ่ง
หน่อยเท่านั้นเอง ผู้อำนวยการศูนย์ฯ มารับเราที่สถานีรถไฟ ไม่คาด
ว่าผู้อำนวยการจะมารับเราด้วยตัวเอง แล้วก็เป็นคนที่มีอัธยาศัย
ต้อนรับอบอุ่น เป็นเพื่อน ไม่บอกก็ไม่รู้ว่าเขาเป็นนักบำบัดมือดี ทำที่
ง่าย ๆ ตรง ๆ ไม่แสดงว่าตัวเองเป็นผู้ทำงานสำคัญแต่อย่างใด จะเห็น
ได้ว่าตัวคนทำงานบ่งบอกถึงคุณภาพของศูนย์บำบัดฯ

อากาศเมืองภูเขาเย็นสดชื่น หอมกลิ่นดินข้าวรวงทองจาก
ทุ่งนาที่อยู่ติดถนนเป็นส่วนหนึ่งของบ้าน เหมือนสวนหย่อมรวง
ทองอยู่หน้าบ้าน อยู่ข้างบ้าน หลังบ้าน ทุ่งรวงทองที่เล่นลี้ลู่ลม
ทาบด้วยรั้วภูเขาสลับสล้าง แดมมีสายน้ำโฮตะกะที่มีก้อนหินน้อย
ใหญ่เป็นทั้งท้องธารแอ่งน้ำ ที่น้ำตื้นหนอยกก็เป็นสายธารก้อนหิน
และเป็นธารน้ำสีฟ้าใส สายน้ำส่องประกายอย่างอัญมณีน้ำดี

ที่ตั้งของศูนย์บำบัดสุขภาพของค์รวมก็บอกได้ว่า ชอบด้วย
ธรรมชาติอันบริบูรณ์ สัมผัสถึงความสมานฉันท์กับธรรมชาติ ศูนย์ฯ
อิงธรรมชาติ ให้ธรรมชาติเป็นใหญ่

สิ่งที่สัมผัสได้ต่อมา คือ เขาจับหลักของการเอื้อบริยาภาส
ของการเยียวยาให้บังเกิดขึ้น โดยผสานกลมกลืนกับธรรมชาติที่

มีอยู่ ความเข้าใจ (สัมมาทิฏฐิ) ที่ยกให้ธรรมชาติเป็นผู้บำบัด เขาเชื่อว่าเราแต่ละคนมีพลังในการบำบัดโดยธรรมชาติอยู่ในตัวเองแล้ว เพียงปลุกพลังบำบัดโดยธรรมชาติในตัวขึ้นมา ด้วยการใช้ชีวิตให้สอดคล้องกับครรลองธรรมชาติ

จากนั้นจัดสรรเล็กน้อย ด้วยการนำความคิดที่ชอบ (สัมมาสังกัปปะ) ประกอบเป็นกิจกรรมต่างๆ ที่อิงอยู่กับธรรมชาติ อาหารแนวแมคโครไบโอติกส์ ซึ่งได้พืชผักจากสวนปลอดสารเคมีในละแวกบริการเพียงวันละสองมื้อ (๑๐ โมงเช้า และ ๕ โมงเย็น)

เดินในธรรมชาติขึ้นลงภูเขาถูกลมๆ วันละสองชั่วโมง มีชั่วโมงของการผ่อนคลาย คอร์สเพื่อรักษาสุขภาพตามเงื่อนไขของอาการ อาทิเช่น การฝังเข็ม การนวดด้วยตำรับต่างๆ การแช่เท้าและมือในน้ำอุ่น การอาบน้ำร้อน (hotspa) การมีกลุ่มสนับสนุน...ล้วนแล้วเป็นกิจกรรมที่ชอบเพื่อสุขภาพ (สัมมากรรมมันตะ)

ช่วงหนึ่งของการพูดคุย (เพื่อการบำบัด) กับผู้อำนวยการอดีตคนทำงานพรรคการเมือง ผู้เป็นหมอฟันฝังเข็ม แต่ที่เป็นปัจจุบันอยู่เสมอ คือเป็นนักแสวงหาและยังคงเป็นอยู่ ด้วยวัย ๕๓ ปี เท่าที่ฉันรู้มา เขาเป็นญี่ปุ่นคนแรกๆ รุ่นแรกๆ ของสังคมที่ออกแสวงหา ในขณะที่เป็นนักศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย เขาปั่นจักรยานไปทั่วโลกหนึ่งปี ก่อนที่จะกลับมาเรียนต่อ

และ...ในวันนี้ที่ก่อตั้งศูนย์มาแล้ว ๑๕ ปี เขากำลังคิดอ่านที่จะตั้งศูนย์วิปัสสนาบนภูเขาที่อยู่เหนือขึ้นไปจากศูนย์บำบัด เขาเดินทางเข้าอินเดียไปเยือนธรรมศาลาอยู่บ่อยๆ แวะเวียนพม่าเมืองไทยด้วยอยู่เนืองๆ ดูจากการใช้ผ้าจิดอีสานตกแต่งศูนย์ฯ

“ไม่ได้ตั้งใจที่จะทำศูนย์ธรรมชาติบำบัด แต่แรงดลใจเล็กๆ คงมาจากวิกฤตที่เกิดขึ้นกับพี่ชายคนเดียว ที่ตัดสินใจหนีทุกข์ด้วย

การทำลายตัวเอง จึงหันมาสนใจเรื่องสุขภาพทางเลือก ผมเชื่อว่า
มีคนอย่างที่ผมมากมาย ไม่ต้องการให้ใครต้องทนทุกข์เหมือนพี่ชาย
ผมได้เดินทางศึกษางานมาหลายแห่งทั้งยุโรปและอเมริกา
ตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๘๐ ยุคที่การบำบัดเพิ่งเริ่มต้น...มาเปิดคลินิก
ฝังเข็มแล้วก็พบว่าการให้คำแนะนำว่าต้องทำอย่างนั้นอย่างนี้ ไม่ได้
ผลในการปรับเปลี่ยนทัศนคติ เราต้องกินด้วยกัน อยู่ด้วยกัน จึง
ได้ทำศูนย์ฯ นี้ขึ้นมา คนที่มาก็มีหลายโรค ส่วนใหญ่เป็นโรคอัน
เนื่องจากวิถีชีวิต

สิ่งที่ผมได้เห็นมาในรอบ ๑๕ ปี คน (ส่วนใหญ่) ไม่เปลี่ยน
วิถีชีวิต เมื่อพวกเขาพ้นวิกฤตเขาก็ยังคงกลับไปใช้ชีวิตแบบเดิม...
เมื่อเขามาที่นี่ มาอยู่มาใช้ชีวิตที่นี่ เราได้นำเสนอวิถีชีวิตที่สมดุล
แต่เมื่อเขากลับไปอยู่ที่บ้านก็เป็นแบบเดิม...

หากเราตั้งเป้าหมายเพื่อสุขภาพเท่านั้น เรายังไปไม่ถึง เราอาจ
ตั้งเป้าหมายสุขภาพไว้เพียง ๖๐ เปอร์เซนต์ แต่เราต้องมีเป้าหมาย
ที่ไกลกว่าสุขภาพ..."

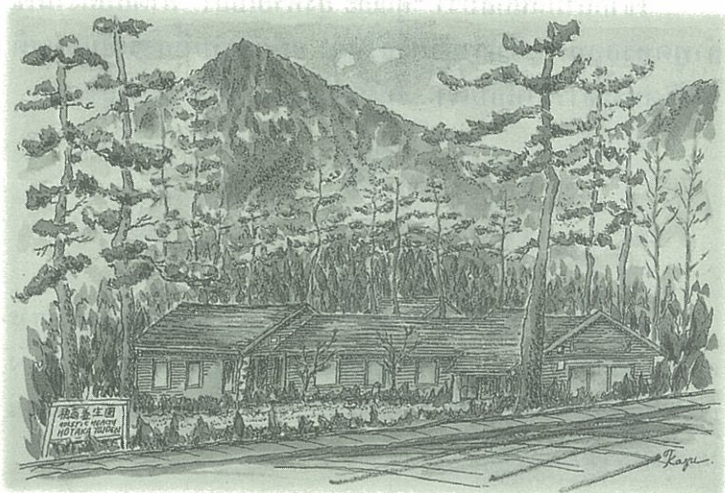
ช่วงกลางคืน ฉันแบ่งปันและเล่าประสบการณ์การรักษาเมเร็ง
ของตัวเอง ฉันเล่าเรื่องที่ฉันได้ทดลองธรรมโอสถ อริยสังกัสี่ ซึ่ง
ฟังดูแปลกไม่คุ้นเคย ไม่น่าเป็นไปได้ สำหรับสังคมหายานที่เน้น
เรื่องความว่าง (สุญตา) ที่กลายเป็นเรื่องระดับปรัชญา ซึ่งถูกแยก
ห่างออกจากชีวิตประจำวัน (พวกเขาบอกฉันเอง) ฉันคุยเรื่องมรรค
มีองค์แปด...

โชคดีที่เพื่อนญี่ปุ่นของฉันก็ปฏิบัติวิปัสสนาในสายโกเอ็นก้า
ฉันจึงได้ผู้สืบทอดที่ชัดเจน เขากำลังสนใจอริยสังกัสี่ ซึ่ง
ไม่ปรากฏในคำสอนของพุทธในญี่ปุ่น

“แล้วเธอล่ะ มีเป้าหมายอะไรในชีวิต” ผู้อำนวยการก็หันมาถามฉันบ้าง ฉันก็เลยบอกว่า “คิดเรื่องอิสรภาพนะ ขอให้ไม่ถูกเกาะกุมโดยทุกข์ ถ้าในบริบทสุขภาพก็เป็นเรื่องการกลัวความเจ็บป่วย กลัวมะเร็งลุกลาม... ด้านอื่นของชีวิตก็มีความกลัวของตัวเอง แต่หากเราสามารถเห็นอิสระในเรื่องหนึ่งได้ ฉันเชื่อว่าจะนำไปสู่อิสระที่แท้ แต่ขอเริ่มตรงความกลัวก่อน...”

พอเราใช้คำภาษาอังกฤษเข้ามา มันไม่ค่อยจะ ‘สื่อ’ เท่าไหร่ ในสำนึกของสังคมญี่ปุ่นที่อิสรภาพมีความหมายแคบๆ เพียงอิสระจากพ่อแม่...ต้องกลับไปยังรากศัพท์ว่าโมกยะ (ตัวอย่างเช่น สวนโมกข์) จึงเป็นอันเข้าใจกันได้ว่าคืออะไร

ที่นี่ เขาเห็นคนหมุนเวียนกันมาจากทั่วทุกมุมโลก ปีหนึ่งโดยเฉลี่ย ๓๐๐๐ คน แม้แต่เพื่อนจากแอฟริกา เอสกิโม...และบัดนี้คนไทย... เมื่อให้เลือกระหว่างยุ่งๆ กับหน้าที่การงานและสุขภาพ



ผู้คนส่วนใหญ่ก็จะเลือก ‘ยุ่ง’ มากกว่า ‘สุขภาพ’

แล้วเราก็หัวเราะกัน ด้วยความฉงนในสิ่งที่อยู่ในใจเราเอง แม้จะไม่เอ่ยออกมา

ฉันถามเขาว่า “แล้วแต่ละวันคุณยุ่งหรือเปล่าล่ะ”

จริงๆ แล้วเขาเป็นคนที่จัดการได้ดีมาก ดูจากการที่เขามีเวลาว่างและทีมงานที่เข้มแข็ง เติบโตในเนื้องาน ทุกคนทำงานได้เกือบทุกหน้าที่ (มีเจ้าหน้าที่ ๗ คน) แม้ตัวเขาเองจะเป็นหมอฟันเสริม แต่ก็ตัดสินใจจ้างหมอฟันเสริมเพิ่มอีกคนหนึ่ง

ศูนย์บำบัดจะหยุดบริการทุกวันพฤหัสบดี ให้มีเวลาว่างบ้าง และจัดระบบช่วยเหลือบริการตัวเองตามแนวทางของอาศรมในอินเดีย อย่างเช่น ล้างจานเอง ซักผ้าเอง โดยมีเครื่องซักผ้าให้

ปีหนึ่งเขาจะปิดศูนย์ฯ สองเดือนในช่วงหน้าหนาว เพื่อให้ตัวเอง และเจ้าหน้าที่ได้พัก และออกแสวงหาเพื่อพัฒนาศักยภาพด้านใน

เขาก็ถามฉันกลับว่า “คุณล่ะ ยุ่งหรือเปล่า” คำตอบคงไม่ใช่ คำพูดหrokenะคะว่าเรายุ่งหรือไม่ยุ่ง แต่คำถามนี้ควรเป็นอนุสติในชีวิตประจำวันให้กับเรา ...ให้ตั้งเป้าหมายให้ไกลกว่าสุขภาพ



คุณสุภาพร พงศ์พฤกษ์ ส่งต้นฉบับเรื่องนี้มาให้กองบรรณาธิการ สภาวีกา ขณะที่เธอกำลังเดินทางอยู่ในประเทศญี่ปุ่น เป็นการเดินทางเพื่อเชื่อมชุมชนในโลกนี้ให้ถึงกัน โดยมีเป้าหมายเพื่อสนับสนุนโครงการสภาวีกาสิกขาลัย

ฉันพยายามหา
คำสอนให้คริสตอช
ๆ



คำสอนของ
พระพุทธรเจ้า!



คำสอนของพระพุทธรเจ้า
ซัดเจ็บและง่าย
เข้าใจใหม่!



ทำไมต้องไม่ไหว



เพื่อนทุกข์

ทุกข์เพราะเปรียบเทียบ

ฉันเป็นผู้หญิงทำงานคนหนึ่ง在公司ใหญ่มีเพื่อนร่วมงานจำนวนมาก มีบางเวลาที่รู้สึกจะทำอะไรบางอย่างแล้ว คิดลงโทษตัวเองว่าทำแล้วไม่ได้ดี ก็รู้สึกผิดหวังในตัวเองและเป็นทุกข์อยู่บ่อยๆ บางครั้งก็ปล่อยให้ตัวเองให้ยอมรับความจริงว่าเราทำได้เท่านี้ก็ดีแล้ว แต่ก็อดเปรียบเทียบการทำงานของเรากับเด็กรุ่นน้องไม่ได้ ซึ่งเราคิดว่าเราน่าจะทำได้ดีกว่าเขา รู้สึกว่ามีความทุกข์มาก ยิ่งต้องอดทนก็ยิ่งทุกข์มาก จะมีวิธีคิด วิธีแก้ไขอย่างไรดี

เจนจิรา

ตอบคุณเจนจิรา

ก่อนอื่นคุณต้องรู้ว่าเมื่อใดก็ตามที่คุณเอาตัวคุณไปเปรียบเทียบ คุณก็ทุกข์เพราะการเปรียบเทียบนั้น คุณไม่ได้ทุกข์เพราะคุณทำงานไม่ดี แต่คุณทุกข์เพราะคุณเอาตัวคุณเองไปเปรียบเทียบ

กับคนอื่น เพราะการเปรียบเทียบจะทำให้เกิดความหวาดระแวง ความไม่แน่ใจในตน จนเดี๋ยวนี้คุณก็รู้สึกผิดหวังกับตัวเอง ยิ่งเปรียบเทียบก็ยิ่งทุกข์

จึงแนะนำว่า การเปรียบเทียบกับคนอื่นอาจจะนำมาซึ่ง ความริษยา อันเป็นกิเลสเครื่องเศร้าหมองในใจเรา ลองชื่นชม ยินดีในความสามารถของผู้อื่น แล้วโลกที่มีคในใจเราจะหายไป ความยินดีในความสามารถของรุ่นน้องจะช่วยปิดกั้นความทุกข์ ในใจของเราได้ ความอดทนที่ขาดความเข้าใจ อาจเป็นลูกกระเบิด ที่พร้อมจะระเบิดได้ รีบถอดสลักเร็ว ๆ นะคะ อันตราย

๓) จะสนุกบนความรุนแรง

หนูทำงานเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ และมักจะได้รับเกมต่าง ๆ จากเพื่อนอยู่เสมอ แต่ขณะนี้หนูรู้สึกแย่มากกับเกมที่เพื่อน ๆ ส่งมาให้ด้วยความสนุกสนาน เล่นไปก็ฆ่า ตลก สนุกดี แต่สำหรับ หนูมันไม่ยังงั้นค่ะ วันก่อนหนูได้เกมที่มีเด็กผู้หญิงเขาจะฆ่าตัวตาย แล้วเขาก็ให้เราช่วยเลือกว่าจะใช้อะไรดี มีกระโดดตึก แขวนคอ ใช้ มีด ใช้ปืน อะไรแบบนี้ค่ะ พอเราเลือกภาพบนจอ ก็จะเปลี่ยน ไปว่า ใช้มีดแล้วเป็นยังไง ก็ดูสนุก ตื่นเต้นดีค่ะ แต่หนูว่ามันกำลัง สอนให้เรา รู้จักวิธีฆ่าตัวตายนะคะ มีอีกเกมหนึ่ง “จะปฏิบัติต่อ เจ้านายอย่างไร” เป็นตัวตุ๊กตาแบบวูดนะค่ะ แล้วก็ยังมีสิ่งของให้ เลือก เช่น ยาพิษ เข็มหมุด หนูยังไม่ได้เล่นค่ะ แต่คิดว่าเวลาโมโห เจ้านาย ก็พอจะรู้แล้วละค่ะว่า จะใช้อะไรกับเจ้านายได้บ้างว่าจะลอง เล่นศึกษาดูสักหน่อยนะคะ เผื่อว่าถึงเวลาจะได้ไม่ต้องเสียเวลาคิด นานไปนะคะคุณแม่

หญิงคอมฯ

ตอบคุณ ‘ปารีชาต’

คุณทุกข์เพราะว่าคุณคาดหวังว่าเขาจะดีโดยดูจากหน้าที่การงานของเขา คุณเป็นการเสียสละเพื่อมวลชน ดังนั้นคุณจึงคาดหวังว่าเขาจะต้องเป็นคนดี พอผิดหวังคุณก็เสียใจ เสร็จแล้วก็พยายามในความพยายามของคุณเป็นสิ่งที่กำลังฆ่าคุณมากกว่าฆ่าผู้ชายคนที่คุณอยากฆ่านะคะ ความพยายามทำลายคุณต่างหาก ลองทบทวนความรักของคุณเสียใหม่ ถ้าไม่มีความสุขที่จะรักก็ถอยออกมา ไม่ต้องยืนตายทั้งเป็นด้วยความพยายามที่กักกร้อนใจคุณ รักตัวเองให้เป็นเสียเร็วๆ รักคนอื่นไม่เป็น ก็ไม่ต้องรัก แต่ต้องรักตัวเองนะจ๊ะ 🌸

สมาคมประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

ปี ๑๑๑ ๖๑๑จิมเน

สีชมพูเรือบสด

สมาคมประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

สีชมพูเรือบสด

สมาคมประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

ปี ๑๑๑ ๖๑๑จิมเน

สมาคมประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

สีชมพูเรือบสด

ช่อ สีชมพู เรือบสด สีชมพู

สมาคมประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

สมาคมประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

สีชมพูเรือบสด

๒๖๓๘-๐๑๖ ๒๖๓๘-๑๐๖ ๒๖๓๘-๑๐๖ ๒๖๓๘-๑๐๖ ๒๖๓๘-๑๐๖

สมาคมอิม

ค.ศ ๑๕-๑๕

ค.ศ ๖๑๕-๖๑๕

สมาคมอิม

ค.ศ ๑-๑

ค.ศ ๖๑๕-๖๑๕

สมาคมอิม

ค.ศ ๑๑-๑

ค.ศ ๖

ค.ศ ๖๑๕-๖๑๕

ค.ศ ๖๑๕

ค.ศ ๑๕-ค.ศ ๑๑

๖๖๖๕ ค.ศ ๑๕

สมาคมอิม



ปฏิทินข่าว ประจำเดือนตุลาคม-ธันวาคม

เดือนตุลาคม

๒๐-๒๓ ต.ค.

ปฏิบัติธรรมถวายเป็นพระราชกุศลแด่
สมเด็จพระยา ๑๐๐ ปี

๒๘-๒๙ ต.ค.

ครอบครัวยุคแห่งสติ

เดือนพฤศจิกายน

๑-๗ พ.ย.

ศิลปะการพัฒนาวชิวัตต์ด้วยอานาปานสติ

๒๕-๒๖ พ.ย.

ครอบครัวยุคแห่งสติ

เดือนธันวาคม

๑-๑๐ ธ.ค.

ปฏิบัติธรรมถวายเป็นพระราชกุศลแด่
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

๕ ธ.ค.

๐๗.๓๐ น.

ทำบุญตักบาตรถวายเป็นพระราชกุศล
ครอบครัวยุคแห่งสติ

๒๓-๒๔ ธ.ค.

ลมหายใจ... ดนตรี... และชีวิต โดย

อ.ดุขฎิ พนมยงค์ บุญที่ศนกุล และคณะ

๒๔ ธ.ค.

ปฏิบัติภาวนา “ชีวิตส่องใสที่ใครๆ ประารถนา”

๓๐ ธ.ค. - ๒ ม.ค.

๑ ม.ค. ๒๕๕๔

๐๗.๓๐ น.

ทำบุญตักบาตรวันขึ้นปีใหม่

สนใจติดต่อ

โทรศัพท์ ๕๐๙-๐๐๘๕, ๕๐๙-๒๒๓๗, ๕๐๑-๖๖๙๗

ของขวัญแห่งมิตรภาพ

สายลมอ่อน มาพร้อมกับปีใหม่ที่กำลังเวียนมาถึง
หากคุณกำลังมองหาของขวัญของฝากแด่คนรัก
อะไรล่ะ จะคงคุณค่า เก็บได้นาน สมความตั้งใจดี ๆ ของคุณ
หนังสือ สื่อที่มีคุณค่า เป็นประตูแห่งปัญญา
นำพาสู่การเรียนรู้อันกว้างไกล

สวัสดี

ดี เพื่อชีวิตที่งดงาม และเป็นอิสระ

ขอเป็นสื่อกลาง...

นำพาความปรารถนาดีของคุณไปสู่คนรัก
แบ่งปันน้ำใจไมตรีแต่สถานศึกษา ที่คุณต้องการอุปถัมภ์
เป็นรางวัลชีวิตแทนความเหน็ดเหนื่อยยากในรอบปี ให้แก่ตัวคุณเอง

เพราะตระหนักว่าทุกบาททุกสตางค์ของคุณมีค่า ขอให้มั่นใจว่า
๓๖๐ บาทของคุณจะไม่สูญเปล่า

พุทธศักราชใหม่ ๒๕๔๔ มอบ สาวิกา

แทนความปรารถนาดี

มิตรไมตรีให้แก่กัน

๓๖๐ บาทจากค่าสมาชิก สาวิกา ของคุณ นอกจากจะทำให้ สาวิกา
หยั่งรากอย่างมั่นคง ยังจะทำให้ สาวิกา แตกหน่ออย่างงดงาม ไปสู่
สาวิกาสิกขาลัย โครงการเพื่อนักบวชหญิงและผู้หญิงที่สนใจในธรรม
เพื่อสืบสานเจตนารมณ์ของการทำให้โลกนี้มีธรรมเป็นมารดา



สาวิกาสิกขาลัย ให้โลกนี้มีธรรมเป็นมารดา



โปรดสนับสนุน

สาวิกาสิกขาลัย

การศึกษาของผู้หญิงที่สนใจในธรรมทั้งหลาย

โดยผ่านบัญชี

แม่ชีคันสนีย์ เสถียรสุด เพื่อกองทุนสาวิกา

ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน)

สาขารามอินทรา

บัญชีออมทรัพย์ เลขที่ ๑๘๗๐๖ ๒๖๒๔-๗

ติดต่อสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

เสถียรธรรมสถาน

ขอเชิญผู้หญิงที่สนใจในธรรมทั้งหลายสมัครเข้าร่วม
โครงการ “สาวิกาสิกขาลัย” ได้ที่เสถียรธรรมสถาน
๒๔/๕ ซอยวัชรพล ถนนรามอินทรา ๕๕ ลาดพร้าว
กรุงเทพฯ ๑๐๒๓๐ โทรศัพท์ ๕๐๙-๐๐๘๕, ๕๐๙-
๒๒๓๗, ๕๑๐-๖๖๙๗ โทรสาร ๕๑๙-๕๖๓๓

อภัยโทษให้แม่ชีที่แม่ ชิดใจคนรอบข้าง

จะถามว่าแม่ชี ปกสวญามทุกเล่ม ปกสวญามทุกเล่ม ปกสวญามทุกเล่ม
ปกสวญามทุกเล่ม ปกสวญามทุกเล่ม ปกสวญามทุกเล่ม ปกสวญามทุกเล่ม
ปกสวญามทุกเล่ม ปกสวญามทุกเล่ม ปกสวญามทุกเล่ม ปกสวญามทุกเล่ม

คุยกันท้ายเล่ม

ปกสวญามทุกเล่ม ปกสวญามทุกเล่ม ปกสวญามทุกเล่ม ปกสวญามทุกเล่ม
ปกสวญามทุกเล่ม ปกสวญามทุกเล่ม ปกสวญามทุกเล่ม ปกสวญามทุกเล่ม
ปกสวญามทุกเล่ม ปกสวญามทุกเล่ม ปกสวญามทุกเล่ม ปกสวญามทุกเล่ม

✉ กราบท่านแม่ชีต้นสนีย์ที่เคารพและศรัทธายิ่ง

หนึ่งปีที่ดิฉันได้รับหนังสือสาวิกา ได้ได้รับความรู้มาก หนังสือ
ดี ปกสวยงามทุกเล่ม ตัวหนังสือใหญ่ชัดเจนดี พาดูกๆ มาที่
เสถียรธรรมสถาน ๕ ครั้ง เดินชมดูสวน มาซื้อหนังสือ ทานอาหาร
พักผ่อนในความร่มรื่น อากาศเย็นดี ต้นไม้แต่ละต้นใหญ่มีอายุ
หลายปี บางต้นก็เอาไม้ค้ำไว้

ไม่มีอะไรให้คิดเตือน ท่านแม่ชีทำดีมาก และทำคุณประโยชน์
แก่คนด้วยโอกาส ขอเป็นกำลังใจ โดยครอบครัวของดิฉันจะนำ
คุณงามความดีที่ได้ฟัง ได้ดู ได้รับหนังสือ ไปปฏิบัติ และทำบุญ
ทำงานเพื่อสืบทอดลมหายใจแก่พระพุทธศาสนาต่อไป

ขอขอบคุณคณะผู้จัดทำนิตยสารสาวิกาทุกๆ ท่าน
สายทอง จีรุงฤทธิ์

☺ ขอขอบคุณสำหรับกำลังใจให้คนทำงานค่ะ

☒ **ธรรมสวัสดิ์ แมชชีนสนียที่นับถือ**

ดิฉันเป็นสมาชิกรุ่นแรกๆ ที่ขาดการต่ออายุ เนื่องจากภาวะเศรษฐกิจถดถอยช่วง ๓ ปีที่ผ่านมา กอรปกับการลดการจ้างงาน ทำให้มีผลกระทบในการสนับสนุน 'สาวิกา' แต่ก็ได้ติดตามกิจกรรมของเสถียรธรรมสถาน ซึ่งสังคมยอมรับและเข้าร่วมกิจกรรมมากขึ้นเรื่อย ๆ เพราะคนส่วนใหญ่ไม่มีความสุข หากที่ใดสามารถทำให้คลายทุกข์ได้บ้าง ทุกคนก็พยายามเข้าไปหา ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีที่สุดในภาวะสังคมขณะนี้ และเป็นการเดินทางที่ถูกทาง ถึงแม้จะต้องฝ่าความร้อนระอุของความเห็นแก่ตัวของคนในเมืองก็ตาม

ดิฉันชื่นชมการพัฒนางานทุกรูปแบบของเสถียรธรรมสถาน โดยเฉพาะกิจกรรมเกี่ยวกับเด็ก อนาคตของชาติที่เขาจะได้รับสิ่งที่ดีในจิตใจ แม้จะได้ความเจ็บปวดมาบ้าง แต่มั่นใจว่าความเมตตาที่ได้รับจะทำให้เขามีจิตใจเข้มแข็ง มองโลกในแง่ดี อาทรกับมนุษย์ทุกคนในอนาคต

พร้อมจดหมายนี้ ดิฉันได้แนบขนาดิจำนวน ๓๖๐ บาท สำหรับ 'สาวิกา' ฉบับล่าสุด ๑ ปี หรือหากมีเล่มใดที่น่าสนใจยังเหลืออยู่ก็ขอให้พิจารณาส่งแทนก็ได้ ดิฉันไม่ได้ต่ออายุตั้งแต่ปี ๕๒ ฉะนั้นหากค่าสมาชิกเปลี่ยนแปลงไป กรุณาแจ้งให้ทราบด้วยเพื่อจะได้ส่งเงินมาเพิ่มต่อไป

'โสภณลักษณะ'

✍ ในท่ามกลางความทุกข์ยากของคนในสังคม หากสาวิกาจะเป็นหยดน้ำที่ช่วยหล่อเลี้ยงจิตใจได้บ้าง ก็อย่าได้เกรงใจที่จะบอกรับเป็นสมาชิกเลยนะคะ เรายินดีส่งให้อ่านฟรีค่ะ



ชื่อภาพ	พระบรมสาทิสลักษณ์ สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี
ฝีมือ	จักรพันธ์ โปษยกฤต
เทคนิค	สีปาสเทลบนกระดาษ